

ผลจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของ

ชุมชน: กรณีศึกษา บูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา

**Result of Boutique Hotel Tourists' Expenditure to Economic Environment of
Community: A Case Study of Boutique Hotels in Songkhla Province**

ภัทร์ธมนต์ คงแจ่ม

Phattamon Kongjam

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา

บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of

Master of Business Administration (Tourism Management)

Prince of Songkla University

2558

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน: กรณีศึกษา บูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา

ผู้เขียน นางสาวภัทร์ธมนต์ คงแจ่ม

สาขาวิชา การจัดการการท่องเที่ยว

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

คณะกรรมการสอบ

.....
(ดร.ชนาวุธ แสงกาสนีย์)

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ร้อยโทหญิง ดร.เกศศิริ เจริญวิศาล)

.....กรรมการ
(ดร.ธีรศักดิ์ จินดาบถ)

.....กรรมการ
(ดร.ชนาวุธ แสงกาสนีย์)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระพล ศรีชนะ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้มาจากการศึกษาวิจัยของนักศึกษาเอง และได้แสดงความขอบคุณบุคคลที่มีส่วนช่วยเหลือแล้ว

ลงชื่อ.....

(ดร.ชนาวุธ แสงกาสนีย์)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ลงชื่อ.....

(นางสาวภัทรธมนต์ คงแจ่ม)

นักศึกษา

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งในการอนุมัติปริญญาในระดับใดมาก่อน และ
ไม่ได้ถูกใช้ในการยื่นขออนุมัติปริญญาในขณะนี้

ลงชื่อ.....

(นางสาวภัทรีธมนต์ คงแจ่ม)

นักศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์	ผลจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน: กรณีศึกษา บูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา
ผู้เขียน	นางสาวภัทรธมนต์ คงแจ่ม
สาขาวิชา	การจัดการการท่องเที่ยว
ปีการศึกษา	2557

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา เพื่อนำมาเป็นองค์ประกอบในการศึกษา ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ล รวมทั้งผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน ในด้านรายได้และการจ้างงานในจังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย นักท่องเที่ยวชาวไทย 160 คน และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 40 คน รวมทั้งสิ้น 200 คน ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบมีสัดส่วนและตามความสะดวก เก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2557 โดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สำหรับการวิเคราะห์ผลที่เกิดจากค่าใช้จ่ายต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน ในด้านรายได้และการจ้างงาน ผ่านตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต ตามแนวคิดของ Leontief, W. (1966)

ผลการศึกษาพบว่า การใช้จ่ายนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลจังหวัดสงขลา มีค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น 143.47 ล้านบาท เป็นค่าใช้จ่ายในหมวดค่าที่พักสูงสุด จำนวน 51.20 ล้านบาท รองลงมาเป็นหมวดค่าอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 34.40 ล้านบาท และน้อยที่สุดคือหมวดค่าบริการการท่องเที่ยว จำนวน 1.03 ล้านบาท โดยการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้รวมในจังหวัดสงขลา จำนวน 61.41 ล้านบาท แบ่งเป็นรายได้ทางตรง 46.53 ล้านบาท และรายได้ทางอ้อม 14.88 ล้านบาท รวมทั้งก่อให้เกิดการจ้างงานรวมในจังหวัดสงขลาจำนวน 931 คน แบ่งเป็นการจ้างงานทางตรง 452 คน และการจ้างงานทางอ้อม 479 คน โดยนักท่องเที่ยวชาวไทยก่อให้เกิดรายได้และการจ้างงานในสัดส่วนที่สูงกว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ

คำสำคัญ: การใช้จ่าย ตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต บูติกโฮเต็ล สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ อุปสงค์ขั้นสุดท้าย

Thesis Title	Result of Boutique Hotel Tourists' Expenditure to Economic Environment of Community: A Case Study of Boutique Hotels in Songkhla Province
Author	Miss Phattamon Kongjam
Major Program	Tourism Management
Academic Year	2014

ABSTRACT

The purpose of the research is to study types of expenses tourists spending at Boutique Hotels in Songkhla in order to be parts of the study of result of the expenses to other service business regarding Boutique Hotels as well as the result of the expenses to economic environment of community: incomes and employment in Songkhla. The samples were 160 Thai tourists and 40 foreign tourists, total in 200 tourists. The quota and convenience sampling were applied. A questionnaire was used to collect data in October 2014. The statistics used for data analysis was percentage, mean and standard deviation. Also, the analysis of the result of the expenses to economic environment of community: incomes and employment was based on Input-Output Table. (Leontief, W., 1966)

The results showed that the expenses tourists staying at Boutique Hotels in Songkhla were 143.47 million baht which was separated into 51.20 million baht of accommodation, 34.40 million baht of food and beverage, and 1.03 million baht of tourism and hospitality, respectively. Moreover, the expenses from the tourists led to 61.41 million baht of total incomes in Songkhla which was divided into 46.53 million baht of direct incomes and 14.88 million baht of indirect incomes. In addition to employment, there were 931 people employed in Songkhla and split into 452 people of direct employment and 479 people of indirect employment. In summary, Thai tourists led to incomes and employment more than foreign tourist did.

Keywords: Boutique Hotel, Economic Environment, Expenditure, Final Demand, Input-Output Table

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(5)
ABSTRACT	(6)
กิตติกรรมประกาศ	(7)
สารบัญ	(8)
สารบัญตาราง	(10)
สารบัญรูปภาพ	(12)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	4
คำถามการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
ขอบเขตของการศึกษา	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
ข้อจำกัดในการศึกษา	6
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	8
แนวคิดบุติกโฮเต็ล	8
แนวคิดโซ่อุปทานการท่องเที่ยว	14
ทฤษฎีผลของตัวทวี	21
ทฤษฎีการวิเคราะห์ตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต	26
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	34
กรอบแนวคิดในการศึกษา	39
บทที่ 3 วิธีการศึกษา	42
ประชากรและขนาดกลุ่มตัวอย่าง	42
เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือในการศึกษา	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล	45
การวิเคราะห์ข้อมูล	46

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการศึกษา	49
ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว	49
ประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา	55
ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อธุรกิจบริการ	
ประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา	58
ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อม	
ทางเศรษฐกิจของชุมชนในจังหวัดสงขลา	64
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	76
สรุปผลการศึกษา	77
อภิปรายผล	80
ข้อเสนอแนะ	86
บรรณานุกรม	89
ภาคผนวก	94
ภาคผนวก ก เครื่องมือและการตรวจสอบเครื่องมือ	94
ภาคผนวก ข ข้อมูลเบื้องต้นในการคำนวณ	104
ภาคผนวก ค กิจกรรมการผลิตในแบบจำลองปัจจัยการผลิต ขนาด 16 กิจกรรม	
การผลิตของจังหวัดสงขลา	108
ภาคผนวก ง ตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตของจังหวัดสงขลา ณ ราคาผู้ผลิต	111
ภาคผนวก จ สัมประสิทธิ์ Leontief Inverse Matrix	118
ภาคผนวก ฉ สัมประสิทธิ์การจ้างงาน	120
ภาคผนวก ช สัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่ม	123
ภาคผนวก ซ ตัวคุณทวิของการจ้างงานและรายได้	126
ประวัติผู้เขียน	129

สารบัญญัตินำ

ตารางที่	หน้า
1-1 จำนวนนักท่องเที่ยว ระยะเวลาพำนัก ค่าใช้จ่าย และรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ปี พ.ศ. 2552-2554	1
1-2 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของนักท่องเที่ยว ปี พ.ศ. 2551-2555 จำแนกตามกลุ่มธุรกิจหลัก	2
2-1 ข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมของ โรงแรมและภัตตาคาร ผลิตภัณฑ์จังหวัด รายได้ต่อหัว ปี พ.ศ. 2548-2552	19
2-2 ปัจจัยการผลิตและผลผลิต	28
2-3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ ในด้านรายได้และการจ้างงาน	38
2-4 ปัจจัยและตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา	40
3-1 การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง	44
4-1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว	52
4-2 ประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2557	57
4-3 ประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ณ ราคา ปี พ.ศ. 2547	60
4-4 ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศแยกตามหมวดค่าใช้จ่ายที่จัดใหม่ ณ ราคา ปี พ.ศ. 2547	62
4-5 ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศแยกตามรหัสกิจกรรมการผลิต ณ ราคา ปี พ.ศ. 2547	66
4-6 จำนวนรายได้ที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา	68
4-7 จำนวนรายได้ที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา ในภาคการผลิตต่างๆ	69
4-8 จำนวนรายได้ที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา ในแต่ละกิจกรรมการผลิต	70
4-9 จำนวนการจ้างงานที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา	72

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-10 จำนวนการจ้างงานที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ที่พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา ในภาคการผลิตต่างๆ	73
4-11 จำนวนการจ้างงานที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ที่พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา ในแต่ละกิจกรรมการผลิต	74
4-12 สรุปค่าใช้จ่าย จำนวนรายได้ และจำนวนการจ้างงาน ที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่าย ของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา ในแต่ละประเภทค่าใช้จ่าย	75

สารบัญญรูปภาพ

รูปภาพที่	หน้า
2-1 The relationship between the tourism, hospitality and travel industries	17
2-2 โครงสร้างของตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต	29
2-3 กรอบแนวคิดในการศึกษา	41
3-1 แสดงลำดับขั้นตอนของการคำนวณผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายต่อรายได้และการจ้างงาน	48
4-1 ธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา	63

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมภาคบริการที่มีขนาดใหญ่ และมีอัตราการขยายตัวสูง ยิ่งไปกว่านั้นยังก่อให้เกิดการลงทุนในธุรกิจต่อเนื่องอีกมากมาย อาทิ ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจโรงแรมที่พัก ธุรกิจภัตตาคารร้านอาหาร ธุรกิจขนส่ง และธุรกิจMICE เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย เนื่องจากเกี่ยวข้องโดยตรงกับรายได้และการจ้างงาน รวมไปถึงกระจายรายได้ไปในส่วนภูมิภาค เพื่อช่วยลดปัญหาความยากจน จากสถิติการท่องเที่ยว ในปี พ.ศ. 2556 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสร้างรายได้ให้ประเทศไทยสูงถึง 1.17 ล้านล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 10 ของGDP ทำให้เกิดการจ้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อมสูงถึง 8 ล้านคน ด้วยจำนวนนักท่องเที่ยว 26.74 ล้านคน (กรมการท่องเที่ยว, 2557; สภาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2557) ทั้งนี้เมื่อตลาดนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศขยายตัวเพิ่มขึ้น ย่อมทำให้รายได้จากการท่องเที่ยวอันเนื่องมาจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากตารางที่ 1-1

ตารางที่ 1-1 จำนวนนักท่องเที่ยว ระยะเวลาพำนัก ค่าใช้จ่าย และรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ปี พ.ศ. 2552-2554

ปี (พ.ศ.)	นักท่องเที่ยวชาวไทย				นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ			
	จำนวน (ล้าน คน)	ระยะเวลา พำนัก (วัน)	ค่าใช้จ่าย เฉลี่ย (บาท)	รายได้ (ล้าน บาท)	จำนวน (ล้าน คน)	ระยะเวลา พำนัก (วัน)	ค่าใช้จ่าย เฉลี่ย (บาท)	รายได้ (ล้าน บาท)
2552	54.70	2.35	1,724	264,781	22.54	5.15	3,839	451,324
2553	68.46	2.59	1,944	402,574	28.47	4.37	3,967	501,802
2554	75.70	2.73	2,042	483,225	35.88	4.28	4,022	626,124

ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2557

นอกจากนี้การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศยังทำให้เกิดการจ้างงานในกลุ่มธุรกิจหลักและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว จากการศึกษาของ พิจิตรา โสภกา (2553) พบว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดสตูลก่อให้เกิดการจ้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อมสูงถึง 47,756 คน โดยมีการจ้างงานในภาคบริการสูงสุด รองลงมาเป็นภาคอุตสาหกรรมและภาคเกษตรกรรม และเมื่อแยกพิจารณาค่าใช้จ่ายแต่ละประเภท พบว่า ค่าใช้จ่ายประเภทอาหารและเครื่องดื่มมีผลให้เกิดการจ้างงานในสัดส่วนสูงที่สุด

ตารางที่ 1-2 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของนักท่องเที่ยว ปี พ.ศ. 2551-2555 จำแนกตามกลุ่มธุรกิจหลัก

ปี (พ.ศ.)	2551	2552	2553	2554	2555
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวัน (บาท)	4,142	4,011	4,079	4,187	4,393
หมวดค่าใช้จ่าย					
ที่พัก	1,190	1,198	1,226	1,256	1,312
อาหารและเครื่องดื่ม	749	725	756	784	821
บริการท่องเที่ยว	168	152	152	158	171
พาหนะในการเดินทาง	419	413	418	434	451
ซื้อสินค้าที่ระลึก	1,025	996	990	1,002	1,049
เพื่อการบันเทิง	476	462	473	488	523
เบ็ดเตล็ด	123	65	63	66	66

ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2557

จากตารางที่ 1-2 พบว่า ในปี พ.ศ. 2551-2555 นักท่องเที่ยวมีการใช้จ่ายในหมวดค่าที่พักในสัดส่วนสูงที่สุด โดยในปี พ.ศ. 2555 นักท่องเที่ยวมีการใช้จ่ายค่าที่พักคิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 29.87 ของค่าใช้จ่ายเฉลี่ยทั้งหมด ด้วยเหตุนี้ธุรกิจโรงแรมที่พักจึงเป็นธุรกิจหลักที่สร้างรายได้ให้แก่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากแนวโน้มพฤติกรรมและรูปแบบการดำเนินชีวิตของนักท่องเที่ยวยุคใหม่ ที่ชอบค้นหาประสบการณ์ที่แตกต่างและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวมากขึ้นจากการเดินทาง รวมทั้งมีความคาดหวังให้ที่พักเป็นมากกว่าการพักแรม (Anhar, 2001; Mcintosh & Siggs, 2005) จึงทำให้ธุรกิจที่พักรูปแบบบูติกโฮเต็ล (Boutique Hotel) เป็นที่นิยมอย่างมากในปัจจุบัน ประเทศไทยมีธุรกิจบูติกโฮเต็ลมากกว่า 100 แห่งที่มีชื่อเสียงสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเยือนปีละจำนวนมาก และสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจให้แก่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในหลายจังหวัด (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2556)

สำหรับจังหวัดสงขลาถือว่าได้ว่าเป็นเมืองศูนย์กลางการค้าชายแดนภาคใต้ ที่มีศักยภาพเป็นเมืองท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นศูนย์กลางการคมนาคม และมีธุรกิจบริการทางการท่องเที่ยวมากมาย อีกทั้งมีความได้เปรียบด้านทรัพยากร ที่พร้อมรองรับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่หลากหลาย รวมไปถึงเป็นเมืองแห่งการจัดประชุมและนิทรรศการ (MICE City) สืบเนื่องมาจากมีศูนย์ประชุมนานาชาติเฉลิมพระเกียรติฯ เป็นศูนย์กลางการจัดประชุมที่ใหญ่ที่สุดในภาคใต้ พร้อมรองรับการจัดงานประชุม งานนิทรรศการ หรืองานแสดงสินค้าระดับนานาชาติ ด้วยเหตุนี้ทำให้จังหวัดสงขลาเป็นเมืองท่องเที่ยวจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ

เมื่อพิจารณาจากสถิติการกระจายตัวของนักท่องเที่ยวเป็นรายจังหวัดในปี พ.ศ. 2554 พบว่า จังหวัดภูเก็ตมีจำนวนนักท่องเที่ยวสูงสุดถึง 8,891,039 คน รองลงมาเป็น จังหวัดสงขลา 3,387,780 คน และกระบี่ 2,439,711 คน สร้างได้รายจากการท่องเที่ยว 188,822 ล้านบาท 23,296 ล้านบาท และ 37,646 ล้านบาท ตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตว่า รายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่สูงกว่าจังหวัดสงขลาถึงร้อยละ 61.1 ในขณะที่จำนวนนักท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่น้อยกว่าจังหวัดสงขลาร้อยละ 27.98 (กรมการท่องเที่ยว, 2557; สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2557) อย่างไรก็ตามถึงแม้จังหวัดสงขลาจะมีศักยภาพทางการท่องเที่ยว แต่ปัญหาที่พบคือ รายได้จากการท่องเที่ยวมีการขยายตัวได้ต่ำกว่าอัตราการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยว สืบเนื่องมาจากกลุ่มธุรกิจโรงแรมส่วนใหญ่ยังคงทำการตลาดแบบเน้นจำนวนนักท่องเที่ยวเป็นสำคัญ ทำให้นักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายอยู่ในระดับกลางถึงล่าง และอัตราค่าห้องพักเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำกว่าจังหวัดภูเก็ตและกระบี่ ถึงแม้จำนวนห้องพักในจังหวัดสงขลาในปี พ.ศ. 2554 จะมีปริมาณเพิ่มขึ้น 7,051 ห้อง เมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2553 (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2556; สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2557) ทั้งนี้ประเด็นแนวทางการเพิ่มมูลค่าได้มีหลักฐานการศึกษาชี้ชัดว่า แนวคิดบูติกและไลฟ์สไตล์โฮเต็ลสามารถเพิ่มมูลค่าแก่ธุรกิจโรงแรมที่พักในจังหวัดสงขลาได้ โดยการกำหนดรูปแบบคุณลักษณะของที่พักแบบบูติกและไลฟ์สไตล์โฮเต็ล ให้ตอบสนองความต้องการ และสอดคล้องกับรูปแบบการดำเนินชีวิตของกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งมีความเต็มใจจะจ่ายสูงสุดที่ราคาห้องพัก 2,500 บาท (ธนิสา แสงวิเชียร, 2555) แต่ยังไม่มีการศึกษาที่แสดงหลักฐานว่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวกลุ่มที่พักบูติกโฮเต็ลสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจให้แก่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดสงขลาไม่น้อยเพียงใด

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญในการศึกษาถึงการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา โดยครอบคลุมประเภทของการใช้จ่ายและจำนวนเงินที่ใช้จ่ายตลอดระยะเวลาการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา เพื่อเป็นองค์ประกอบสำคัญในการวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา รวมถึงผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของ

นักท่งที่เกี่ยวข้องที่พักบุดิกไฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน ในด้านรายได้และการจ้างงานในจังหวัดสงขลา ซึ่งผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อองค์กรภาครัฐและภาคเอกชน สามารถนำไปปรับใช้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดสงขลาหรือจังหวัดอื่นๆต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 2.1 ศึกษาประเภทของการใช้จ่ายของนักท่งที่เกี่ยวข้องที่พักบุดิกไฮเต็ลในจังหวัดสงขลา
- 2.2 ศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่งที่เกี่ยวข้องที่พักบุดิกไฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบุดิกไฮเต็ลในจังหวัดสงขลา
- 2.3 ศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่งที่เกี่ยวข้องที่พักบุดิกไฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชนในจังหวัดสงขลา

3. คำถามการวิจัย

- 3.1 ประเภทของการใช้จ่ายของนักท่งที่เกี่ยวข้องที่พักบุดิกไฮเต็ลในจังหวัดสงขลาเป็นอย่างไร
- 3.2 ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่งที่เกี่ยวข้องที่พักบุดิกไฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบุดิกไฮเต็ลในจังหวัดสงขลาเป็นอย่างไร
- 3.3 ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่งที่เกี่ยวข้องที่พักบุดิกไฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชนในจังหวัดสงขลาเป็นอย่างไร

4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 4.1 ได้ข้อมูลสารสนเทศทางวิชาการและความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทของการใช้จ่ายของนักท่งที่เกี่ยวข้องที่พักบุดิกไฮเต็ลในจังหวัดสงขลา
- 4.2 ได้ข้อมูลสารสนเทศทางวิชาการเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่งที่เกี่ยวข้องที่พักบุดิกไฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบุดิกไฮเต็ลในจังหวัดสงขลา
- 4.3 ได้ข้อมูลสารสนเทศทางวิชาการเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่งที่เกี่ยวข้องที่พักบุดิกไฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชนในจังหวัดสงขลา

4.4 ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลาสามารถนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนปรับปรุงและส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ธุรกิจ

4.5 หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสงขลา องค์การบริหารส่วนจังหวัด สามารถนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อยกระดับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดสงขลา

5. ขอบเขตของการศึกษา

5.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา เพื่อนำมาเป็นองค์ประกอบในการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องในจังหวัดสงขลา รวมทั้งผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน ในด้านรายได้และการจ้างงานในจังหวัดสงขลา โดยอาศัยตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตของจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2547 จากโครงการศึกษาโครงสร้างปัจจัยการผลิตและผลผลิตสำหรับกลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนกลางเพื่อประเมินผลด้านเศรษฐกิจ จัดทำโดย ผศ.ดร.อัทธ์ พิศาลวานิช และคณะผู้วิจัย คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

5.2 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

นักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา โดยแบ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 160 คน และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ จำนวน 40 คน

5.3 ขอบเขตด้านพื้นที่

โรงแรมบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ได้แก่ 1) Buri Sriphu Boutique Hotel
2) De Poem Loft Boutique Residence 3) The Weenee Boutique Resort Hatyai

5.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

เดือนกันยายน พ.ศ. 2556-ธันวาคม พ.ศ. 2557

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 ค่าใช้จ่าย หมายถึง ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ล ในจังหวัดสงขลา โดยครอบคลุมประเภทของการใช้จ่าย และจำนวนเงินที่ใช้จ่ายตลอดระยะเวลาการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา

6.2 บูติกโฮเต็ล หมายถึง โรงแรมที่พักขนาดกะทัดรัด ที่ให้บริการห้องพักค้างคืนสำหรับนักท่องเที่ยว มีจำนวนห้องพักตั้งแต่ 10-100 ห้อง มีสถาปัตยกรรมและการออกแบบที่แตกต่างโดดเด่น เน้นให้บริการที่ตอบสนองความต้องการและไลฟ์สไตล์ของนักท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่มหรือบุคคล

6.3 สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ หมายถึง ผลกระทบที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในด้านรายได้และการจ้างงาน

6.4 นักท่องเที่ยว หมายถึง ผู้ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา โดยมีวัตถุประสงค์อื่นๆ ที่ไม่ใช่เพื่อการทำงานประจำ การศึกษา และไม่มีภูมิลำเนาในจังหวัดสงขลา รวมทั้งต้องเข้าพักค้างคืนที่บูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา

7. ข้อยกักตในการศึกษา

7.1 เนื่องจากการเก็บข้อมูลค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา เป็นการสุ่มตัวอย่างในเดือน ตุลาคม พ.ศ. 2557 ซึ่งนักท่องเที่ยวที่เข้าพักมีจำนวนไม่เท่ากันในแต่ละเดือน ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ อาทิ ฤดูกาลการท่องเที่ยว เหตุการณ์ความไม่สงบชายแดนภาคใต้ สถานการณ์ทางการเมือง และภัยพิบัติทางธรรมชาติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้หลักการเทียบค่าใช้จ่ายต่อปี โดยการปรับด้วยดัชนีราคาผู้บริโภค และจึงนำมาคูณด้วยจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้าพักโรงแรมบูติกโฮเต็ล ในจังหวัดสงขลา

7.2 เนื่องจากการศึกษาผลที่ขึ้นเกิดจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ ในด้านรายได้และการจ้างงาน ยังไม่มีการพัฒนาโปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวโดยเฉพาะ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการขอความอนุเคราะห์ข้อมูลและโปรแกรม IOPPA (Input-Output for Provincial Analysis) จากโครงการศึกษาการเชื่อมโยงการใช้ปัจจัยการผลิตและผลผลิตของกิจกรรมการผลิตระดับจังหวัดเพื่อการตัดสินใจวางแผนจังหวัด จัดทำโดย ผศ.ดร.อัทธ์ พิศาลวานิช และคณะผู้วิจัย คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) มาใช้ประกอบในการศึกษาครั้งนี้

7.3 เนื่องจากกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางมากับบริษัทนำเที่ยวไม่สามารถแจกแจงค่าใช้จ่ายประเภทต่างๆ ระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา เพื่อลดความคลาดเคลื่อนในการศึกษาครั้งนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่ทำการเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้

7.4 เนื่องจากเป็นการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน ในด้านรายได้และการจ้างงานในจังหวัดสงขลา ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการเก็บข้อมูลค่าใช้จ่ายในการเดินทางในจังหวัดสงขลาเท่านั้น

7.5 เนื่องจากเป็นการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชนในปัจจุบัน ซึ่งไม่ได้รวมถึงนักท่องเที่ยวที่เคยใช้บริการที่พักรูปักบูติกโฮเต็ล ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวในปัจจุบันเท่านั้น

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “ผลจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน: กรณีศึกษา บูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา” ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องเพื่อทำความเข้าใจถึงหลักการ โดยมีการรวบรวมแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากแหล่งข้อมูลอ้างอิงต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาตามลำดับ ดังนี้

1. แนวคิดบูติกโฮเต็ล
2. แนวคิดโซ่อุปทานการท่องเที่ยว
3. ทฤษฎีผลของตัวทวี
4. ทฤษฎีการวิเคราะห์ตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
6. กรอบแนวคิดในการศึกษา

1. แนวคิดบูติกโฮเต็ล (Boutique Hotel)

สืบเนื่องมาจากในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ตลาดธุรกิจ โรงแรมมีการแข่งขันสูง (ศูนย์วิจัยกสิกร, 2555) มีการใช้กลยุทธ์ด้านราคาแทนการใช้กลยุทธ์ด้านการบริการ ส่งผลให้อัตราราคาห้องพักของโรงแรมที่พักในประเทศไทยทรงตัวอยู่ในระดับต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้านในอาเซียน (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2556; ศูนย์วิจัยกสิกร, 2555) ประกอบกับแนวโน้มพฤติกรรมการบริโภคของนักท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไป นักท่องเที่ยวมีความต้องการประสบการณ์ที่แปลกใหม่จากการเดินทาง และการบริการที่เข้าถึงไลฟ์สไตล์และรูปแบบการดำเนินชีวิต จึงเกิดแนวคิดที่พักรูปแบบใหม่ ที่นิยมเรียกว่า “บูติกโฮเต็ล” ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมอย่างมากในปัจจุบัน (Anhar, 2001; McIntosh & Siggs, 2005) ธุรกิจโรงแรมที่พักรูปแบบบูติกโฮเต็ล เกิดจากการนำความคิดสร้างสรรค์มาก่อนให้เกิดมูลค่าเพิ่ม ช่วยหลีกเลี่ยงการแข่งขันด้านราคา และเป็นการยกระดับการบริการสู่ตลาดนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ (ธนิธา, 2555; ศูนย์วิจัยกสิกร, 2555) คุณลักษณะเด่นของบูติกโฮเต็ลคือ มีสถาปัตยกรรมและการออกแบบตกแต่งตัวโครงสร้างอาคาร โดยการผสมผสานมนต์เสน่ห์ของวัฒนธรรม หรือวิถีชีวิต กับความทันสมัยในปัจจุบันเข้าด้วยกัน มุ่งเน้นคุณภาพการบริการเป็นหลัก เพื่อให้เข้าถึงไลฟ์สไตล์และรูปแบบการดำเนินชีวิตของนักท่องเที่ยว อีกทั้งมีตลาดนักท่องเที่ยว

กลุ่มเป้าหมายเฉพาะ ปัจจุบันกระแสความนิยมบูติกโฮเต็ลมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างกว้างขวางและรวดเร็ว สืบเนื่องได้จากจำนวนบูติกโฮเต็ลที่เปิดให้บริการในกรุงเทพมหานคร และเมืองท่องเที่ยวหลักในภูมิภาคต่างๆของประเทศไทย ทำให้เกิดรายได้และการจ้างงานในภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้อง เป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจให้แก่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในหลายจังหวัดของประเทศไทย (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2556) ดังนั้นจึงมีความจำเป็นต้องศึกษาถึงแนวคิดบูติกโฮเต็ล รวมไปถึงบริบทของบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา สรุปได้ดังนี้

1.1 ความหมายของบูติกโฮเต็ล

ปัจจุบันยังไม่มีคำจำกัดความหรือนิยามของ “บูติกโฮเต็ล” อย่างชัดเจน (Van Hartesvelt, 2006) แต่นักวิชาการส่วนใหญ่ ได้อธิบายถึงลักษณะสำคัญของ โรงแรมที่พัก รูปแบบบูติกโฮเต็ล ประกอบด้วย 4 ลักษณะ สามารถสรุปได้ดังนี้

1.1.1. ขนาด (Size) กล่าวคือ บูติกโฮเต็ลเป็นโรงแรมขนาดเล็กกระทัดรัดกว่าโรงแรมมาตรฐานทั่วไป มีจำนวนห้องพักไม่เกิน 100 ห้อง หรือบางบทความกล่าวว่าไม่เกิน 150 ห้อง (Aggett, 2007; Anhar, 2001; Erkutlu & Chafra, 2005)

1.1.2 ทำเลที่ตั้งดึงดูด (Appealing Location) แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ บูติกโฮเต็ลที่ตั้งอยู่ในใจกลางเมือง (Boutique Hotel in City Destination) เช่น ลอนดอน ซานฟรานซิสโก นิวยอร์ก เป็นต้น ซึ่งนอกจากการเดินทางสะดวกสบาย ยังมีความทันสมัยทางเทคโนโลยี และบูติกโฮเต็ลที่ตั้งอยู่บริเวณนอกเมือง (Boutique Hotel in Resort Destination) เช่น เกาะ ภูเก็ต เป็นต้น ซึ่งมีความเป็นส่วนตัวสูง มีบรรยากาศที่อบอุ่นแฝงไปด้วยความมีระดับ (Albazzaz et al., 2003; Anhar, 2001; Lim & Endean, 2009)

1.1.3 สถาปัตยกรรมและการออกแบบ (Architecture and Design) กล่าวคือ มีการออกแบบที่มีสไตล์ มีความเป็นเอกลักษณ์ มีความโดดเด่น มีความอบอุ่น และมีความเป็นส่วนตัว อาจดัดแปลงมาจากอาคารเก่าที่มีประวัติศาสตร์ยาวนาน หรือมีสถาปัตยกรรมการก่อสร้างที่สวยงาม (Aggett, 2007; Lim & Endean, 2009; McIntosh & Siggs, 2005) โดยการผสมผสานระหว่างมนต์เสน่ห์แห่งความเก่าแก่ทางด้านสถาปัตยกรรมของตัวอาคารให้เข้ากับคามทันสมัยของยุคปัจจุบัน (Anhar, 2001) นอกจากนี้ลักษณะการตกแต่งภายในยังถูกออกแบบให้มีความน่าสนใจ หูหรร่า และมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว หรือถูกออกแบบโดยนักออกแบบที่มีชื่อเสียง (Lim & Endean, 2009; Erkutlu & Chafra, 2005)

1.1.4 การบริการและคุณภาพ (Service and Quality) กล่าวคือ มุ่งเน้นการให้บริการอย่างใกล้ชิดเข้าถึงเฉพาะตัวบุคคล (Personalized Service) และใส่ใจรายละเอียดของลูกค้าแต่ละคน (Customized Service) เสมือนลูกค้าเป็นสมาชิกในครอบครัว ซึ่งแตกต่างจากการบริการของโรงแรม

เซที่มีมาตรฐานการบริการเหมือนกันทุกแห่ง ทั้งนี้ลูกค้าบูติกโฮเต็ลสามารถสัมผัสถึงความรู้สึกพิเศษระหว่างการพักผ่อน และมีความผ่อนคลายเหมือนอยู่บ้าน อาจกล่าวได้ว่าพนักงานเป็นกุญแจสำคัญในการถ่ายทอดแนวคิดบูติกโฮเต็ลผ่านการบริการลูกค้า นอกจากนี้ยังมีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องอาหาร ห้องสังสรรค์ สปา อีกทั้งมีการให้บริการเทคโนโลยีสื่อโซเชียลต่าง ๆ เช่น อินเทอร์เน็ตความเร็วสูง เป็นต้น (Agett, 2007; Albazzaz et al., 2003; Anhar, 2001; Erkutlu & Chafra, 2005; Lim & Endean, 2009; McIntosh et al, 2005) ในมุมมองของบูติกโฮเต็ลการตกแต่งภายในทั้งหมดรวมถึงคุณภาพบริการมีเป้าหมายสูงกว่ามาตรฐานคุณภาพโรงแรมทั่วไป ดังนั้นเอกลักษณ์ของคุณภาพการบริการถือเป็นจุดดึงดูดให้ลูกค้าเข้ามาใช้บริการ (Agett, 2007; McIntosh & Siggs, 2005)

1.2 วิวัฒนาการของบูติกโฮเต็ล

จากการศึกษาพบว่า เริ่มมีการใช้คำว่า “บูติก” กับธุรกิจโรงแรมครั้งแรก ในปี ค.ศ. 1980 โดยโรงแรมบูติกโฮเต็ลแห่งแรกเปิดทำการ ในปี ค.ศ. 1981 ภายใต้ชื่อ The Blakes Hotel ที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ โดยการออกแบบของ Anouska Hempel อีกทั้งขยายตัวเข้าสู่ฝั่งอเมริกาอย่างรวดเร็ว ในปี ค.ศ. 1983 The Bedford Hotel เปิดทำการที่รัฐซานฟรานซิสโก ประเทศอเมริกา ซึ่งเป็นต้นแบบทำให้เกิดบูติกโฮเต็ลกว่า 34 แห่งในทวีปยุโรป ภายใต้การบริหารงานในเครือ Kimpton Group จนถึงปัจจุบัน และในปี ค.ศ. 1984 Ian Schrageer เปิดทำการ The Morgans Hotel ที่รัฐนิวยอร์ก ประเทศอเมริกา โดยการออกแบบของ Andree Putnam ตกแต่งในแนว มินิมัลลิส (Minimalist) ซึ่งถือเป็นต้นแบบการตกแต่งของโรงแรมบูติก รวมทั้งเป็นต้นกำเนิดการใช้คำว่า บูติก ในการเรียกโรงแรมที่มีลักษณะดังกล่าวนี้จนถึงปัจจุบัน (Anhar, 2001) สำหรับประเทศไทย เริ่มรู้จักคำว่า “บูติก” จากร้าน เสื้อผ้า หรือสโตร์เสื้อผ้าในช่วง 10-20 ปีที่ผ่านมา ซึ่งเป็นเสื้อผ้ามีดีไซน์แพรวพราว มีรูปแบบทันสมัย ไม่ซ้ำแบบใคร มักจะถูกขนานนามว่าเป็นเสื้อผ้าแนวบูติก ในปัจจุบันคำว่า บูติก เริ่มขยายไปสู่สินค้าและบริการอื่นๆ แทนที่จะจำกัดวงอยู่แค่เสื้อผ้าเหมือนในอดีต หากยังถูกนำมาใช้ในภาคธุรกิจและบริการอย่างหลากหลาย อาทิ บูติกแอร์ไลน์ (Boutique Airline) ของสายการบินบางกอกแอร์เวย์ บูติกโบว์ลิ่ง (Boutique Bowling) ของกลุ่มธุรกิจโรงภาพยนตร์ในเครือ เมเจอร์ซีนีเพล็กซ์ ศูนย์การค้าบูติกมอลล์ (Boutique Mall) ของกลุ่มธุรกิจเอราวัณ รวมไปถึงสถาบันทางการเงินอย่างธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) หรือเคทีซีได้นำ คำว่า บูติก มาใช้ในการปรับรูปแบบใหม่ให้กับธนาคารภายใต้ชื่อ บูติกبرانซ์ (Boutique Branch) นอกจากนี้คำว่า บูติก ยังได้ขยายตัวมาสู่อุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยการนำมาใช้กับธุรกิจที่พักแรมภายใต้ชื่อ บูติกโฮเต็ลและรีสอร์ท (Boutique Hotel and Resort) (สุจินต์ สุขะพงษ์, 2552: 5) ธุรกิจโรงแรมที่พักรูปแบบบูติกโฮเต็ลมีการขยายตัวอย่างรวดเร็วในกรุงเทพมหานครและเมืองท่องเที่ยวหลัก โดยมีลักษณะเป็นโรงแรมขนาดกะทัดรัด มีจำนวนห้องพักไม่เกิน 100 ห้อง มีธีมหรือแนวคิดเป็นเอกลักษณ์โดดเด่น

คำนึงถึงคุณภาพบริการและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ ทั้งนี้ได้มีการจัดแบ่งประเภทของธุรกิจโรงแรมที่พักรูปแบบบูติกโฮเต็ล ตามเงื่อนไข ในโครงการ Thailand Boutique Awards ครั้งที่ 3 (2014-2015) ประกอบด้วย 2 คุณลักษณะ สามารถสรุปได้ดังนี้

1.2.1 การแบ่งตามคุณลักษณะหรือระดับของโรงแรม (Type) โดยจำแนกเป็น 2 คุณลักษณะ คือ

1.2.1.1 ที่พักแบบพื้นฐาน (Basic Accommodations) ได้แก่ ผู้ประกอบการประเภทโฮสเทล (Hostel) เกสต์เฮ้าส์ (Guest House) เบดแอนด์เบรกเฟสต์ (Bed & Breakfast) และโฮมสเตย์ (Home Stay) หรืออื่นๆ ที่ใกล้เคียง

1.2.1.2 แบบหรูหรา (Luxury Hotels & Resorts) ได้แก่ โรงแรมระดับห้าดาวขึ้นไป

1.2.2 การแบ่งตามลักษณะภูมิประเทศ หรือเขตพื้นที่ (Locations) โดยแบ่งเป็น 4 เขต คือ

1.2.2.1 ทะเล (Seaside)

1.2.2.2 ภูเขาและป่าเขาลำเนาไพร (Mountain, Forest and Plantation)

1.2.2.3 แม่น้ำและทะเลสาบ (River and Lake)

1.2.2.4 เมือง (City)

1.3 กลุ่มเป้าหมาย (Target Market)

บูติกโฮเต็ลทำตลาดแบบมุ่งเน้นลูกค้าเฉพาะกลุ่ม (Niche Market) โดยกำหนดกลุ่มเป้าหมายตามรูปแบบที่คิดขึ้น (Theme Concept) ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม วิถีชีวิต และรูปแบบการดำเนินชีวิต โดยกลุ่มเป้าหมายของบูติกโฮเต็ลเป็นกลุ่มที่แสวงหาประสบการณ์ที่แตกต่าง มีความนิยมความเป็นตัวตน (Individuality) และต้องการแสดงออกถึงรูปแบบการดำเนินชีวิต (Lifestyle) ผ่านรูปแบบการเดินทาง ซึ่งอยู่ในอายุ 20-50 ปี และมีรายได้เฉลี่ยสูง (Anhar, 2001; Olga, 2009)

ในมุมมองทางการตลาด คำว่า “บูติก” ไม่ได้มีบทบาทเพียงบ่งบอกถึงบุคลิกของตราสินค้าเท่านั้น แต่ยังเป็นการจำแนกกลุ่มผู้บริโภค ทำให้ทราบว่าสินค้าหรือบริการเหล่านั้นมีไว้เพื่อคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง โดยเฉพาะกลุ่มลูกค้าระดับกลางไปจนถึงระดับสูง (ชนิตา แสงวิเชียร, 2555) อีกทั้ง ชินจิตต์ แจ้งเจนกิจ (2544) ตั้งข้อสังเกต คำว่า “บูติก” ลูกค้ามักจะไม่ได้ซื้อด้วยเหตุผลแต่เป็นการตัดสินใจซื้อด้วยอารมณ์ ความรู้สึกสบาย และความชื่นชอบส่วนตัว ซึ่งเป็นแนวเดียวกับ Exclusive หรือ VIP นอกจากนี้ยังพบว่า บูติกโฮเต็ล มักเป็นที่นิยมของกลุ่มคนในวงการบันเทิง วงการแฟชั่น วงการโฆษณา และอื่นๆ ที่มีความต้องการแรงบันดาลใจ จากการออกแบบตกแต่ง

ของบูติกโฮเต็ล อีกทั้งกลุ่มคนที่มีความนิยมความเป็นตัวตนสูง (Highly Individual Person) ซึ่งคนสองกลุ่มนี้มักเป็นผู้นำกระแส (Trend Setter) ในสังคม ดังนั้นประสบการณ์การใช้บริการของคนกลุ่มนี้จึงถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ ทำให้บูติกโฮเต็ลกลายเป็นผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ ที่แฝงไปด้วยปรัชญาและแนวคิด ที่มีกระแสความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างกว้างขวางในกลุ่มนักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่ต้องการประสบการณ์ที่แตกต่าง ดังนั้นตลาดนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายของธุรกิจบูติกโฮเต็ลจึงอยู่ในระดับกลางถึงบน ซึ่งเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ และมีอำนาจการซื้อสูง (High End) (Anhar, 2001)

1.4 บริบทของโรงแรมบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา

ในช่วงระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา มีการนำแนวคิดบูติกและไลฟ์สไตล์โฮเต็ลมาใช้ในการพัฒนาธุรกิจโรงแรมที่พักในประเทศไทย เพื่อเพิ่มมูลค่าให้แก่ธุรกิจโรงแรมที่พัก ซึ่งแนวคิดนี้ช่วยหลีกเลี่ยงการแข่งขันด้านราคา และเป็นการยกระดับการบริการสู่ตลาดนักท่องเที่ยวคุณภาพ ทั้งนี้สามารถพิจารณาได้จากจำนวนธุรกิจบูติกโฮเต็ลที่เปิดให้บริการทั้งในกรุงเทพมหานครและเมืองท่องเที่ยวหลักในภูมิภาคต่างๆ (ศูนย์วิจัยกสิกร, 2555) ด้วยคุณลักษณะโดดเด่นด้านสถาปัตยกรรมและการออกแบบ มุ่งเน้นคุณภาพการบริการแบบเข้าถึงเฉพาะตัวบุคคลหรืออีกนัยหนึ่งคือการเข้าถึงไลฟ์สไตล์ลูกค้า และมีการทำการตลาดแบบมุ่งเน้นลูกค้าเฉพาะกลุ่ม (Niche Market) โดยนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายคือกลุ่มระดับกลางถึงบน ที่มีกำลังจ่ายสูง (Anhar, 2001) โรงแรมที่พักแนวบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา จึงเป็นอีกหนึ่งผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับความต้องการและรูปแบบการดำเนินของนักท่องเที่ยว ช่วยยกระดับการบริการสู่ตลาดนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายระดับกลางถึงบน ซึ่งมีกำลังจ่ายสูง นำไปสู่การสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจให้แก่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดสงขลา

1.4.1 โรงแรมที่พักแนวบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ประกอบด้วย 3 โรงแรมสรุปได้ดังนี้

1.4.1.1 Buri Sriphu Boutique Hotel เป็นโรงแรมบูติกที่มีการตกแต่งตัวโครงสร้างอาคารด้วยสไตล์ล้านนาร่วมสมัย โดยการใช้วัสดุไม้ ผ้าไหม เหล็ก และทองแดง มีจำนวนห้องพัก 91 ห้อง แต่ภายหลังได้พัฒนาการบริการเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มนักธุรกิจ ที่มีเป้าหมายเพื่อมาติดต่อธุรกิจและการพักผ่อน จึงมีการขยายการลงทุนเพิ่มเติมในส่วนของจำนวนห้องพักเป็น 158 ห้อง รวมทั้งมีห้องจัดประชุมสัมมนาและห้องจัดเลี้ยง ที่เพียบพร้อมไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ โดยกลุ่มลูกค้าส่วนใหญ่เป็นกลุ่มบุคคลที่ชื่นชอบความหรูหราในสไตล์บูติก

1.4.1.2 De Poem Loft Boutique Residence เป็นโรงแรมบูติกขนาดเล็กกะทัดรัด มีจำนวนห้องพัก 11 ห้อง ตั้งอยู่ใจกลางเมืองหาดใหญ่ มีการออกแบบตกแต่งตัวโครงสร้าง

อาคารด้วยสไตล์ลอฟท์ (Loft) เน้นสีสันความเป็นธรรมชาติของวัสดุปูน เหล็ก และไม้ ซึ่งไม่มีการเติมแต่งสีสันทัน หรือหากจะเติมแต่งก็เพียงเล็กน้อย ผสานกับสไตล์ Urban Chic โดยห้องพักมีลักษณะขนาดค่อนข้างใหญ่ เรียบหรู เพียงพร้อมไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวก และมีระบบรักษาความปลอดภัยที่ดีเยี่ยม ทำให้ผู้อยู่เหมือนอยู่บ้านส่วนตัว อีกทั้งผ่อนคลายด้วยบรรยากาศและทัศนียภาพ Mountain View และ City View โดยกลุ่มลูกค้าส่วนใหญ่เป็นกลุ่มนักธุรกิจ และบุคคลที่มีชื่อเสียง ซึ่งมีความต้องการความเป็นส่วนตัวสูง

1.4.1.3 The Weenee Boutique Resort Hatyai เป็นโรงแรมบูติกขนาดกะทัดรัด มีจำนวนห้องพัก 41 ห้อง ตั้งอยู่ในใจกลางเมืองหาดใหญ่ มีการออกแบบและตกแต่งตัวโครงสร้างอาคารด้วยสไตล์บาฮาลี เน้นสีสันสดใส มีบรรยากาศโดยรอบตกแต่งด้วยสวนต้นไม้ ให้ความรู้สึกสดชื่นท่ามกลางธรรมชาติที่เขียวสงบ พนักงานให้บริการอย่างเป็นกันเอง และคำนึงถึงความเป็นส่วนตัวของลูกค้า โดยกลุ่มลูกค้าส่วนใหญ่เป็นกลุ่มพนักงาน นักธุรกิจ และนักท่องเที่ยวที่มีไลฟ์สไตล์เฉพาะตัว

จากการศึกษาแนวคิดบูติกโฮเต็ล สามารถสรุปได้ว่า บูติกโฮเต็ลเป็นโรงแรมขนาดกะทัดรัด ที่มีความหรูหราเฉพาะตัว มีจำนวนห้องพักตั้งแต่ 2-3 ห้อง แต่ไม่เกิน 100 ห้อง แต่อย่างไรก็ตามในปัจจุบันพบว่า ได้มีการขยายการลงทุน เพื่อรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น ทำให้ธุรกิจบูติกโฮเต็ลบางแห่งมีจำนวนห้องพักมากกว่า 100 ห้อง สำหรับด้านคุณลักษณะของทำเลที่ตั้งพบว่า มีทำเลที่ตั้งอยู่ในใจกลางเมืองหรือในพื้นที่ตากอากาศ มีการคมนาคมที่สะดวกสบาย และมีความทันสมัยของเทคโนโลยี ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างบรรยากาศ ทั้งนี้โรงแรมที่พักบูติกโฮเต็ล ประกอบด้วย 3 คุณลักษณะสำคัญ ได้แก่ ประการแรก ด้านสถาปัตยกรรมและการออกแบบที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีความโดดเด่นแตกต่างด้วยธีมหรือแนวคิด อาจมีการดัดแปลงมาจากอาคารที่มีสถาปัตยกรรมเก่าแก่ หรือมีประวัติศาสตร์ยาวนาน ประการที่สอง ด้านการบริการ มุ่งเน้นให้บริการอย่างใกล้ชิดและใส่ใจรายละเอียด สามารถตอบสนองรูปแบบการดำเนินชีวิตหรือไลฟ์สไตล์ของนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายได้อย่างชัดเจน ประการสุดท้าย ด้านกลุ่มเป้าหมาย มุ่งเน้นลูกค้าเฉพาะกลุ่มที่มีไลฟ์สไตล์ชัดเจน มีความต้องการประสบการณ์ที่แปลกใหม่ซึ่งแตกต่างจากมาตรฐานการให้บริการของโรงแรมเช่นทั่วไป อีกทั้งตลาดนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายอยู่ในระดับกลางถึงบน ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีรายได้เฉลี่ยสูงและมีกำลังจ่ายสูง ทั้งนี้ข้อมูลและหลักเกณฑ์ต่างๆ เหล่านี้ ผู้วิจัยจะนำไปใช้นิยามคำศัพท์และเป็นหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกขนาดกลุ่มตัวอย่างในลำดับต่อไป

2. แนวคิดโซ่อุปทานการท่องเที่ยว (Tourism Supply Chain)

ปัจจุบันอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นที่ยอมรับว่ามีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ เพราะไม่เพียงสร้างความมั่งคั่งให้ประชาชนและประเทศชาติ ยังช่วยแก้ไขปัญหาค่าความยากจนของโลก ทั้งนี้การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมภาคบริการที่มีขนาดใหญ่และความซับซ้อน สินค้าส่วนใหญ่ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวคือ การบริการ ทั้งนี้ Kotler and Armstrong (2008: 204) ได้ให้นิยามว่า การบริการ (Service) คือ การกระทำ กิจกรรม หรือความพึงพอใจที่ฝ่ายหนึ่งเสนอให้อีกฝ่ายหนึ่ง เป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้และไม่มีการส่งมอบกรรมสิทธิ์ในสินค้านั้นไปให้ผู้ใช้บริการ มีลักษณะเฉพาะ สรุปได้ดังนี้ (Morrison, 2010: 40-46)

2.1 คุณลักษณะการบริการ

การบริการประกอบ 6 คุณลักษณะสำคัญ สามารถสรุปได้ดังนี้

2.1.1 การบริการไม่สามารถจับต้องได้ (Intangibility) คือ การบริการไม่สามารถสัมผัสด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5 เหมือนสินค้าทั่วไป ลูกค้าสามารถรับรู้ได้จากความรู้สึกส่วนบุคคล ในขณะที่ได้รับบริการ หรือหลังจากรับบริการไปแล้ว นอกจากนี้ลูกค้าสามารถรับรู้และเชื่อถือการบริการจากบุคคลอื่นที่เคยใช้บริการ ผ่านวิธีปากต่อปาก (Word-of-Mouth Information: W-O-M) หรือผ่านทาง ผู้ให้คำแนะนำที่เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว (The Advice of Hospitality and Travel Expert)

2.1.2 กระบวนการผลิต (Production Methods) คือ การผลิตและการบริโภคต้องเกิดขึ้นพร้อมกัน ผู้ให้บริการและผู้รับบริการมีปฏิสัมพันธ์กันในช่วงเวลาบริการ (Provider Customer Interaction) ซึ่งมีความจำกัดในเรื่องของบุคคลและเวลา โดยบุคลากรเป็นส่วนหนึ่งของการบริการ ซึ่งยากต่อการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานการบริการ ให้เหมือนกับการผลิตสินค้าจากเครื่องจักรโรงงาน

2.1.3 การบริการไม่สามารถเก็บไว้ได้ (Perishability) คือ การบริการไม่สามารถเก็บรักษาหรือสต็อกไว้ขายเหมือนสินค้าอื่นๆ ทั่วไป จึงแตกต่างจากธุรกิจอื่นที่ผู้ผลิตสามารถทำการผลิตสินค้าเก็บไว้ขาย เพื่อรองรับความต้องการซื้อที่เพิ่มขึ้นหรือลดลง อีกทั้งอุปสงค์หรือความต้องการซื้อบริการท่องเที่ยวขึ้นลงตามฤดูกาล

2.1.4 ช่องทางการขายสินค้า (Distribution Channels) คือ การบริการไม่มีระบบการกระจายสินค้าที่เป็นรูปธรรม การบริการไม่สามารถจัดส่งให้กับลูกค้าเหมือนสินค้าทั่วไป ลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวต้องเดินทางมารับบริการท่องเที่ยวด้วยตนเอง ณ แหล่งท่องเที่ยว นั้น

2.1.5 การคำนวณต้นทุน (Cost Determination) คือ การบริการไม่สามารถประมาณราคาของต้นทุนเหมือนการผลิตสินค้าประเภทอื่น เนื่องจากการบริการประกอบด้วยสินค้าที่จับต้องได้ (Tangible) และจับต้องไม่ได้ (Intangible) ลูกค้ามีความต้องการบริการแตกต่างกันในแต่ละบุคคล รวมไปถึงธรรมชาติของความต้องการบริการไม่สามารถระบุได้อย่างชัดเจน

2.1.6 ความสัมพันธ์ของการบริการกับผู้จัดหา (Relationship of Services and Providers) คือ การบริการไม่สามารถแบ่งแยกได้ (Service Inseparability) จากผู้จัดหา หรือก็คือผู้ให้บริการ หากปราศจากผู้ให้บริการ การบริการก็จะไม่มีความน่าดึงดูด

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่มีขนาดใหญ่และมีอัตราการขยายตัวสูง ยิ่งไปกว่านั้นยังมีความซับซ้อน ทั้งนี้การให้บริการด้านการท่องเที่ยวประกอบด้วย การดำเนินการร่วมกันของหลายฝ่าย ซึ่งมีความเป็นอิสระต่อกัน อีกทั้งคุณลักษณะเฉพาะของธุรกิจบริการที่มีความแตกต่างจากธุรกิจภาคอุตสาหกรรมอื่น ดังนั้นเพื่อให้เข้าใจถึงประเภทธุรกิจหลักและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว จึงจำเป็นต้องศึกษาถึงความสัมพันธ์ในระบบโซ่อุปทานการท่องเที่ยว

2.2 ความหมายและองค์ประกอบของโซ่อุปทานการท่องเที่ยว

2.2.1 ความหมายของโซ่อุปทานการท่องเที่ยว

โซ่อุปทานการท่องเที่ยว (Tourism Supply Chain) หมายถึง เครือข่ายขององค์กรด้านการท่องเที่ยวที่มีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์กิจกรรมและผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว จนกระทั่งมีการส่งมอบบริการนั้นให้กับนักท่องเที่ยว โดยเครือข่าย (Network) ด้านการท่องเที่ยวครอบคลุมการดำเนินงานของธุรกิจหลากหลายสาขา เช่น ธุรกิจที่พัก ธุรกิจภัตตาคารร้านอาหาร ธุรกิจขนส่ง ธุรกิจสินค้าที่ระลึก และธุรกิจบันเทิง เป็นต้น (Zhang, Song, & Huang, 2009)

2.2.2 องค์ประกอบของโซ่อุปทานการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ดังนี้

2.2.2.1 ผู้จัดหาปัจจัยนำเข้า (Input Providers) มีหน้าที่จัดหาทรัพยากรและวัสดุ (Resources and Materials) ในการดำเนินการบริการให้กับผู้ให้บริการในโซ่อุปทานการท่องเที่ยว เช่น ผู้จัดหาอาหาร (Food Supplier) (Zhang et al, 2009)

2.2.2.2 ผู้ให้บริการ (Service Providers) เป็นส่วนประกอบหลักในโซ่อุปทานการท่องเที่ยว (Zhang et al, 2009) เนื่องจากติดต่อโดยตรงกับลูกค้า แม้ว่าตัวแทนท่องเที่ยว (Travel Agency) หรือ ธุรกิจนำเที่ยว (Tour Operator) จะเป็นผู้จัดการเชื่อมต่อระหว่างผู้ให้บริการแต่ละราย (Veronneau & Roy, 2009) แต่อย่างไรก็ตามการตอบสนองความพึงพอใจของลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่อยู่ที่ผู้ให้บริการ (Yilmaz & Bititci, 2005)

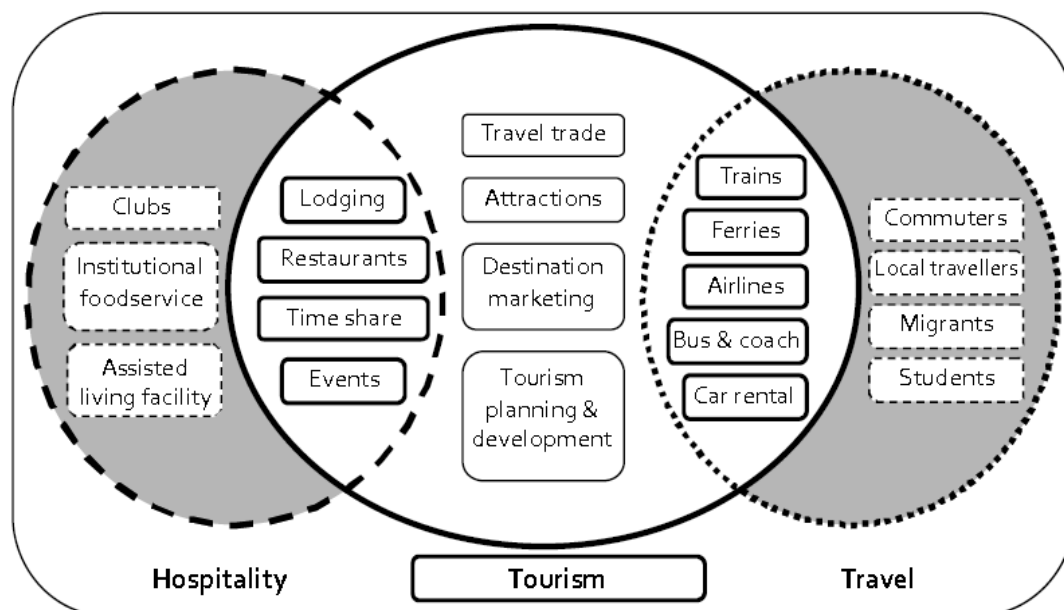
2.2.2.3 ตัวกลาง (Intermediaries) คือ ตัวแทนท่องเที่ยว (Travel Agency) และธุรกิจนำเที่ยว (Tour Operator) มีอิทธิพลอย่างมากในโซ่อุปทานการท่องเที่ยว โดยหน้าที่ของธุรกิจ

นำเที่ยว คือ การควบคุมการไหลเวียนของนักท่องเที่ยว และเป็นส่วนหนึ่งในการจัดการโซ่อุปทานการท่องเที่ยว (Zhang et al, 2009) ตัวกลางเหล่านี้ทำหน้าที่เสมือนสถานีออกแบบโซ่อุปทาน

2.2.2.4 การขนส่งสินค้า (Freight Transport) คือ การบูรณาการของการไหลทางกายภาพของสินค้า เพื่อลดรอยต่อการดำเนินการซื้อขายระหว่างผู้จัดหาปัจจัยนำเข้าและผู้ให้บริการ มีหลากหลายวิธีการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพในการดำเนินการขนส่ง (Veronneau & Roy, 2009)

2.2.2.5 การขนส่งผู้โดยสาร (Passenger Transport) เป็นอีกหนึ่งส่วนประกอบสำคัญ ที่มีบทบาทในการเคลื่อนย้ายผู้โดยสารให้เกิดการเดินทางไหลอย่างไร้รอยต่อตลอดการเดินทางท่องเที่ยว (Duval, 2007)

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย ทั้งนี้เพื่อความเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมีเสถียรภาพ จึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาให้ทุกภาคส่วนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ การศึกษาถึงโซ่อุปทานการท่องเที่ยวจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง สืบเนื่องมาจากภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวประกอบด้วยหลายภาคธุรกิจที่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน เพื่อให้เข้าใจถึงภาพรวมของการประสานงานกันระหว่างผู้ประกอบการที่เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลัก รวมไปถึงการแลกเปลี่ยนหรือส่งต่อข้อมูลระหว่างกัน ดังนั้นหากการประสานงานกิจกรรมต่างๆระหว่างผู้ประกอบการที่เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในโซ่อุปทานการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ย่อมทำให้เกิดประสบการณ์ที่น่าประทับใจแก่นักท่องเที่ยว นอกจากองค์ประกอบ 5 ประการที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ในโซ่อุปทานการท่องเที่ยว ยังมีการอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่าง การท่องเที่ยว การบริการ และการเดินทาง สามารถสรุปได้ดังรายละเอียดแสดงในรูปภาพที่ 2-1 ในหน้าถัดไป

รูปถ่ายที่ 2-1 The relationship between the tourism, hospitality and travel industries

ที่มา: Pizam, 2009 (as cited in Piboonrunroj, 2009: 2)

จากการศึกษาถึงแนวคิด โขอุปทานการท่องเที่ยวทำให้ทราบถึงเบื้องหลังของกิจกรรมต่างๆในการให้บริการทางการท่องเที่ยว ซึ่งมีคุณลักษณะเฉพาะและความหลากหลาย อันประกอบด้วย การดำเนินการร่วมกันของหลายฝ่ายเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ตลอดจนสร้างความพึงพอใจสูงสุดระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว การให้บริการทางการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพจากทุกภาคส่วน ย่อมกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดการใช้จ่ายปริมาณเพิ่มขึ้นระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว ส่งผลให้เกิดการกระจายรายได้สู่ธุรกิจต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เป็นส่วนช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจ ก่อให้เกิดการลงทุน การจ้างงาน และการกระจายรายได้รวมไปถึงช่วยลดปัญหาความยากจน นำมาซึ่งความมั่งคั่งแก่ประเทศชาติ

นอกจากนี้จากการศึกษาพบว่าองค์การการท่องเที่ยวโลก (UNWTO) ได้ระบุกิจกรรมทางเศรษฐกิจ (International Standard Industrial Classification: ISIC) ด้านการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย 1) โรงแรมและร้านอาหาร (บางส่วนของ ISIC55) 2) การคมนาคมทั้งทางอากาศทางเรือและทางบก (บางส่วนของ ISIC 60, 61, 62, 71) 3) ธุรกิจนำเที่ยว (บางส่วนของ ISIC 63) และ 4) กิจกรรมนันทนาการ (บางส่วนของ ISIC 92) จากกิจกรรมทางเศรษฐกิจ (ISIC) (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2555)

2.2.3 การแบ่งประเภทธุรกิจในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สรุปได้ดังนี้

2.2.3.1 แบ่งตามประเภทธุรกิจหลัก ธุรกิจสนับสนุน ธุรกิจเกี่ยวเนื่อง คือ

(1) ธุรกิจหลัก ได้แก่ ธุรกิจโรงแรมที่พัก ธุรกิจภัตตาคารร้านอาหาร
ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศน์

(2) ธุรกิจสนับสนุน ได้แก่ ธุรกิจคมนาคมขนส่ง และการโฆษณา
ประชาสัมพันธ์

(3) ธุรกิจเกี่ยวเนื่อง ได้แก่ ธุรกิจสวนสนุก ธุรกิจการกีฬาเพื่อ
การท่องเที่ยว ธุรกิจสปา ธุรกิจบันเทิง และธุรกิจสินค้าที่ระลึก

ซึ่งมีความสอดคล้องการศึกษาของ พิริยะ ผลพิรุฬห์ (ม.ป.ป.) ที่กล่าวว่า
อุตสาหกรรมท่องเที่ยวก่อให้เกิดธุรกิจต่อเนื่องอีกมากมาย สามารถจำแนกประเภทธุรกิจที่เกี่ยวข้อง
กับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสรุปได้ดังนี้

2.2.3.2 แบ่งตามประเภทธุรกิจหลัก ธุรกิจรองและธุรกิจที่ให้บริการสนับสนุน

(1) ธุรกิจหลัก (Primary Core Business) ได้แก่ ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจ
โรงแรม

(2) ธุรกิจรอง (Secondary Core Business) ได้แก่ ธุรกิจจำหน่ายของ
ที่ระลึก ธุรกิจภัตตาคารร้านอาหาร ธุรกิจสวนสนุก เป็นต้น

(3) ธุรกิจที่ให้บริการสนับสนุน (Support Business) ได้แก่ ธุรกิจ
โฆษณาประชาสัมพันธ์ ธุรกิจแลกเปลี่ยนเงินตรา ธุรกิจ MICE และธุรกิจอื่นๆ นอกจากนี้ยังรวมไปถึง
การบริการอื่นๆ ที่เป็นโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ธุรกิจขนส่งมวลชน ธุรกิจก่อสร้าง การสื่อสารคมนาคม
และพลังงาน เป็นต้น

อีกทั้งกรรมการท่องเที่ยวได้จำแนกค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวตามประเภทธุรกิจ
ต่างๆ ได้แก่ ที่พัก อาหารและเครื่องดื่ม บริการท่องเที่ยว พาหนะในการเดินทาง สินค้าที่ระลึก การ
บันเทิง และเบ็ดเตล็ด (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2557)

ทั้งนี้จากการศึกษาธุรกิจใน โซ่อุปทานการท่องเที่ยว ทำให้ทราบว่าอุตสาหกรรม
ท่องเที่ยวประกอบด้วยหลายภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้องกัน และมีกิจกรรมเบื้องหลังการให้บริการทางการ
ท่องเที่ยวที่ซับซ้อน ดังนั้นแนวคิดโซ่อุปทานการท่องเที่ยวจะเป็นข้อมูลสำคัญ นำไปใช้ประกอบ
การศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พบจุดบกพร่องต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่
เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลาต่อไป

2.3 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา

จังหวัดสงขลาเป็นศูนย์กลางการค้าชายแดนภาคใต้ที่มีศักยภาพเป็นเมือง
ท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นศูนย์กลางการคมนาคม และมีธุรกิจบริการทางการท่องเที่ยวมากมาย อาทิ
ธุรกิจโรงแรมที่พัก ธุรกิจภัตตาคารร้านอาหาร ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจบันเทิง ธุรกิจศูนย์การค้า และ

ธุรกิจ MICE เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีความได้เปรียบด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม รวมไปถึงนันทนาการต่างๆ สามารถรองรับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่หลากหลายตามเทศกาลต่างๆ ที่มีเกือบตลอดทั้งปี จากข้อมูลด้านเศรษฐกิจของจังหวัดสงขลา ในปี พ.ศ. 2548-2552 พบว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมในส่วนของโรงแรมและภัตตาคาร ผลิตภัณฑ์จังหวัด และรายได้ต่อหัว มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากตารางที่ 2-1

ตารางที่ 2-1 ข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมของโรงแรมและภัตตาคาร ผลิตภัณฑ์จังหวัด รายได้ต่อหัว ปี พ.ศ. 2548-2552

ปี (พ.ศ.)	2548	2549	2550	2551	2552
จังหวัดสงขลา					
ผลิตภัณฑ์มวลรวมจากโรงแรม และภัตตาคาร (ล้านบาท)	3,656	3,925	4,253	4,469	5,030
ผลิตภัณฑ์จังหวัด					
(Gross Province Product: GPP) (ล้านบาท)	141,997	154,357	158,994	166,174	163,054
รายได้ต่อหัว					
(Per capital GRP) (บาท)	103,765	111,312	112,798	116,328	112,716

ที่มา: กองประสานการลงทุน, 2557

จากตารางที่ 2-1 พบว่ารายได้จากภาคธุรกิจโรงแรมและภัตตาคารเป็นธุรกิจหลักที่สร้างรายได้ให้แก่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดสงขลา ด้วยเหตุนี้ทำให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของจังหวัดสงขลา เมื่อพิจารณาจากสถิติการกระจายตัวของนักท่องเที่ยวเป็นรายจังหวัดในปี พ.ศ. 2554 พบว่า จังหวัดภูเก็ตมีจำนวนนักท่องเที่ยวสูงสุดถึง 8,891,039 คน รองลงมาเป็นจังหวัดสงขลา 3,387,780 คน และกระบี่ 2,439,711 คน สร้างได้รายจากการท่องเที่ยว 188,822 ล้านบาท 23,296 ล้านบาท และ 37,646 ล้านบาท ตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตว่า รายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่สูงกว่าจังหวัดสงขลาถึงร้อยละ 61.1 ในขณะที่จำนวนนักท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่น้อยกว่าจังหวัดสงขลาร้อยละ 27.98 (กรมการท่องเที่ยว, 2557; สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2557) อย่างไรก็ตามถึงแม้จังหวัดสงขลาจะมีศักยภาพทางการท่องเที่ยว แต่ปัญหาที่พบคือ รายได้จากการท่องเที่ยวมีการขยายตัวได้ต่ำกว่าอัตราการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยว สืบ

เนื่องมาจากกลุ่มธุรกิจโรงแรมส่วนใหญ่ยังคงทำการตลาดแบบเน้นจำนวนนักท่องเที่ยวเป็นสำคัญ ทำให้อัตราค่าห้องพักอยู่ในระดับต่ำกว่าจังหวัดภูเก็ตและกระบี่ ถึงแม้จำนวนห้องพักในจังหวัดสงขลาในปี พ.ศ. 2554 จะมีปริมาณเพิ่มขึ้น 7,051 ห้อง เมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2553 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2557) ทั้งนี้จากการศึกษาถึงบริบทของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาทำให้ทราบถึงสถานการณ์ทางการท่องเที่ยวของจังหวัดสงขลา รวมไปถึงปัญหาที่เกิดขึ้น ทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พิกนูดิกไฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ ในด้านรายได้และการจ้างงาน

2.4 ความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจของประเทศ

บุญเลิศจิตตั้งวัฒนา (2548: 27-28) ได้กล่าวถึงความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว สรุปได้ดังนี้

2.4.1 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นแหล่งที่มาของเงินตราต่างประเทศ

2.4.2 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวช่วยลดปัญหาการขาดดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ กล่าวคือ รายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสามารถนำไปช่วยลดภาวะการขาดดุลการค้า และการขาดดุลการชำระเงินของประเทศให้น้อยลง หรืออาจทำให้เกิดการเกินดุลก็ได้ ส่งผลให้เกิดความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

2.4.3 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวช่วยสร้างอาชีพและการจ้างงาน กล่าวคือ การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่ต้องใช้แรงงาน จึงมีการสร้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อม การจ้างงานทางตรง ได้แก่ อาชีพในธุรกิจการขนส่ง ธุรกิจที่พัก ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจอาหาร ธุรกิจจำหน่ายของที่ระลึก เป็นต้น ส่วนการจ้างงานทางอ้อม ได้แก่ อาชีพทางเกษตรกรรม ซึ่งเป็นแหล่งผลิตอาหาร อาชีพทางด้านหัตถกรรม ซึ่งเป็นแหล่งผลิตสินค้าที่ระลึก อาชีพก่อสร้าง หรือบริการในสิ่งอำนวยความสะดวกด้านอื่นๆ นับว่าเป็นการสร้างอาชีพให้เกิดขึ้นมากมาย ก่อให้เกิดการจ้างงานและช่วยแก้ปัญหาการว่างงานของประเทศด้วย

2.4.4 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวก่อให้เกิดการกระจายรายได้ กล่าวคือ นักท่องเที่ยวจะนำเงินไปใช้จ่ายใช้สอยซื้อสินค้าและบริการจากท้องถิ่น ส่งผลให้ประชาชนในท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้น และมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

2.4.5 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจของท้องถิ่น กล่าวคือ ในระยะเริ่มแรกที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเข้าสู่ท้องถิ่น ประชาชนในท้องถิ่นนั้นอาจยังไม่สามารถผลิตบริการทางการท่องเที่ยวได้ ดังนั้นเพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว จึงมีความจำเป็นต้องสั่งซื้อสินค้าและบริการจากนอกชุมชนหรือจากต่างถิ่น ต่อมาเมื่อมีการดำเนินกิจการ และผลิตบริการทางการท่องเที่ยวในท้องถิ่น การสั่งซื้อสินค้าและบริการจาก

นอกชุมชนหรือจากต่างถิ่นจะน้อยลง ซึ่งจะส่งผลดีให้แก่ท้องถิ่นนั้นทั้งทางตรงและทางอ้อม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง โครงสร้างเศรษฐกิจของท้องถิ่นขึ้น

2.4.6 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการกระตุ้นการผลิต เนื่องจากเงินที่นักท่องเที่ยวนำมาจับจ่ายใช้สอยจะหมุนเวียนอยู่ในระบบเศรษฐกิจของประเทศ กระตุ้น ให้เกิดการผลิต ซึ่งตามทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์เชื่อว่า รายได้ที่เกิดขึ้นครั้งหนึ่งในระบบเศรษฐกิจจะก่อให้เกิดรายได้ต่อเนื่องอีกหลายรอบ เมื่อรวมรายได้ในรอบต่างๆ เข้าด้วยกัน จะพบว่า มีผลทำให้การผลิตและรายได้มีมูลค่าสูงขึ้นกว่ารอบแรกหลายเท่าตัว หลักการดังกล่าวนี้ในทางทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์เรียกว่า “ผลของตัวทวี” (Multiplier Effect) สำหรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้เป็นที่ยอมรับกันว่ามีค่าผลของตัวทวีอยู่ในระดับสูง ทำให้เกิดการผลิตสินค้าและบริการที่เกี่ยวข้อง รวมถึงรายได้มีค่าสูงขึ้นตามไปด้วย

จากการศึกษาความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทำให้ทราบว่า รายได้จากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวส่งผลต่อเศรษฐกิจของประเทศ ก่อให้เกิดการจ้างงาน การกระจายรายได้สู่ภูมิภาคต่างๆ ช่วยลดปัญหาความยากจน อีกทั้งทำให้เกิดการพัฒนาด้านสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน ส่งผลให้ความเป็นอยู่ของคนในชุมชนดีขึ้น

สำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ล กล่าวคือ การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวมีผลต่อธุรกิจบริการประเภทใดบ้าง ในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ดังนั้นข้อมูลการศึกษาองค์ประกอบของโซ่อุปทานการท่องเที่ยว ความสัมพันธ์ของการท่องเที่ยว การบริการ และการเดินทาง อีกทั้งการแบ่งประเภทธุรกิจบริการในภาคการท่องเที่ยว รวมไปถึงบริบทของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลาจะเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลาต่อไป

3. ทฤษฎีผลของตัวทวี (Multiplier Effect)

การศึกษาผลจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน ในด้านรายได้และการจ้างงานในจังหวัดสงขลา ได้อาศัยแนวคิดและทฤษฎีผลของตัวทวี ตามทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ของเคนส์ (Keynes, 1936) ซึ่งสามารถอธิบายโดยสรุปได้ดังนี้ เมื่อมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นครั้งหนึ่งในระบบเศรษฐกิจ ก็จะมีผลกระทบทำให้เกิดการใช้จ่ายต่อกันไปอีกหลายรอบ เนื่องจากเมื่อมีการใช้จ่ายในครั้งแรก จะก่อให้เกิดรายได้แก่บุคคลหรือกิจกรรมบางประเภท บุคคลหรือกิจกรรมก็จะนำรายได้นี้บางส่วนไปใช้จ่ายต่อ และก่อให้เกิดรายได้แก่

บุคคลหรือกิจกรรมอื่นๆ ต่อไป ส่งผลให้มีการใช้จ่ายต่อกันไปเรื่อยๆ ดังนั้นเมื่อรวมการใช้จ่ายในรอบต่างๆ เข้าด้วยกันจะพบว่า มีผลให้เกิดรายได้ที่มีมูลค่าสูงกว่าการใช้จ่ายครั้งแรกหลายเท่า หลักการดังกล่าวนี้ คือ ผลของตัวทวี (Multiplier Effect)

Mckenzie (1986) กล่าวว่า ทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ได้มีการวัดอุปนิสัยในการจ่ายเงินของบุคคลจากรายได้ โดยปัจจัยที่กำหนดการใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคคือ รายได้ที่มีอยู่ในมือ กล่าวคือ เมื่อบุคคลมีรายได้เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น 1 หน่วย ก็จะมีผลให้การใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น

ทั้งนี้ในการพิจารณาผลของตัวทวี จะต้องทำความเข้าใจเบื้องต้นในสิ่งต่อไปนี้

3.1 ความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยเพิ่ม (Marginal Propensity to Consume: MPC) หมายถึง ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคทั้งหมดที่เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นเมื่อรายได้เพิ่มขึ้น 1 หน่วย หรือ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ค่า MPC คือ ค่าที่แสดงให้เห็นว่า เมื่อมีรายได้เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภคเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นเท่าใด ดังนั้นค่า MPC คือ อัตราส่วนของการใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภคที่เปลี่ยนแปลงไป (ΔC) ต่อการเปลี่ยนแปลงของรายได้ (ΔI)

$$MPC = \frac{\Delta Consumption}{\Delta Income} = \frac{\Delta C}{\Delta I}$$

ทั้งนี้ตามแนวคิดของเคนส์ มีความเห็นว่าค่าของ MPC จะมีค่าเป็นบวก (มากกว่าศูนย์) แต่มีค่าน้อยกว่า 1 ($0 < MPC < 1$) ซึ่งแสดงว่า เมื่อรายได้เพิ่มขึ้นจะทำให้การใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคเพิ่มขึ้นด้วย แต่การเปลี่ยนแปลงการใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคที่เพิ่มขึ้นจะน้อยกว่าการเปลี่ยนแปลงของรายได้ที่เพิ่มขึ้น

3.2 ความโน้มเอียงในการออมหน่วยเพิ่ม (Marginal Propensity to Save: MPS) หมายถึง การออมทั้งหมดที่เปลี่ยนแปลงไปเมื่อรายได้เปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย ดังนั้นค่า MPS คือ อัตราส่วนของการออมทรัพย์ทั้งหมดที่เปลี่ยนแปลงไป (ΔS) ต่อการเปลี่ยนแปลงของรายได้ (ΔI)

$$MPS = \frac{\Delta Saving}{\Delta Income} = \frac{\Delta S}{\Delta I}$$

เนื่องจาก

$$(\Delta I) = (\Delta C) + (\Delta S)$$

$$\frac{\Delta I}{\Delta I} = \frac{\Delta C}{\Delta C} + \frac{\Delta S}{\Delta S}$$

ดังนั้น
$$MPC + MPS = 1$$

ดังนั้นเมื่อต้องการหาค่า MPS จึงได้ว่า

$$MPS = 1 - MPC$$

3.3 ค่าตัวทวี (Multiplier)

3.3.1 กรณีระบบเศรษฐกิจแบบปิด ไม่มีการนำเข้าสินค้าและบริการจากต่างประเทศ ผลจากการใช้จ่ายเงินของบุคคลที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในการอุปโภคบริโภคภายในประเทศ จะทำให้รายได้ทวีเพิ่มขึ้น ทั้งนี้รายได้ที่เพิ่มขึ้นจะมากน้อยเท่าใดขึ้นอยู่กับค่าตัวทวี (Multiplier) สามารถคำนวณหา ค่าตัวทวีจากสมการ ดังนี้

$$\text{Multiplier} = \frac{1}{1 - MPC}$$

3.3.2 กรณีระบบเศรษฐกิจแบบเปิด ที่มีการนำเข้าสินค้าและบริการจากต่างประเทศ การคำนวณหาตัวทวีก็จะมีค่าแตกต่าง เนื่องจากมีความโน้มเอียงในการนำเข้าหน่วยเพิ่ม (Marginal Propensity to Import: MPI) MPI เป็นค่าที่แสดงว่า เมื่อมีรายได้เพิ่มขึ้น 1 หน่วยในระบบเศรษฐกิจแล้ว จะมีการใช้จ่ายเงินเพื่อนำเข้าสินค้าและบริการจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นเท่าใด ดังนั้นเมื่อมีการนำเข้า สินค้าและบริการจากต่างประเทศ สามารถคำนวณหาตัวทวีจากสมการ ดังนี้

$$\text{Multiplier} = \frac{1}{1 - MPC + MPI}$$

3.3.3 ส่วนรั่วไหล (Leakage)

ในกรณีที่ภาคครัวเรือนไม่ได้นำรายได้ทั้งหมดที่เกิดจากการขายปัจจัยการผลิตไปซื้อสินค้าและบริการ ทำให้รายได้ที่หมุนเวียนในระบบลดลง ทำให้เกิด “ส่วนรั่วไหล” เช่น การออมในประเทศ การเสียภาษี และการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศ (มหาวิทยาลัยแม่โจ้ คณะเศรษฐศาสตร์, 2557) ส่วนรั่วไหล แบ่งออกเป็น 2 ส่วน สรุปได้ดังนี้

3.3.3.1 ส่วนรั่วไหลภายในประเทศ ปรากฏในรูปของการออม การเสียภาษีและค่าธรรมเนียมต่างๆ

3.3.3.2 ส่วนรั่วไหลออกนอกประเทศ ปรากฏในรูปของค่าใช้จ่ายในการนำเข้าสินค้าและบริการจากต่างประเทศ การลงทุนในต่างประเทศ รวมไปถึงการโอนเงินเดือนหรือค่าจ้างของแรงงานไปยังครอบครัวของตนในต่างประเทศ

เมื่อรายได้เกิดการรั่วไหลออกนอกระบบเศรษฐกิจย่อมทำให้การใช้จ่ายในระบบเศรษฐกิจมีจำนวนลดลงและส่งผลให้รายได้ลดลง (Mill, 1990) ทั้งนี้เมื่อมีการออมเกิดขึ้นในระบบเศรษฐกิจ การคำนวณหาค่าตัวทวี ก็จะมีค่าแตกต่าง เนื่องมาจากมีความโน้มเอียงในการออมหน่วยเพิ่ม

สรุปได้ว่าค่าของตัวทวี (Multiplier) จะสูงหรือต่ำ ขึ้นอยู่กับค่าของ MPC กล่าวคือ ถ้าหากค่า MPC สูง ค่าของตัวทวีก็จะสูงตามไปด้วย นั้นย่อมหมายความว่าค่าของ MPS จะต้องต่ำ หรือ กล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า ยิ่งค่า MPS น้อยเท่าใด ค่าของตัวทวีก็จะสูงขึ้นเท่านั้น ดังนั้นค่าตัวทวีคำนวณได้จากสมการ ดังนี้

$$\text{Multiplier} = \frac{1}{1-MPC} = \frac{1}{MPS}$$

ในกรณีระบบเศรษฐกิจแบบปิด ที่มีการใช้จ่ายเพื่ออุปโภคบริโภคสินค้าที่ผลิตขึ้นเองภายในประเทศทั้งหมด เมื่อมีการลงทุนเพิ่มขึ้น 100 ล้านบาท ในขณะที่ MPC = 0.8 ฉะนั้นค่าตัวทวีเท่ากับ

$$\text{Multiplier} = \frac{1}{1-0.8} = \frac{1}{0.2} = 5$$

ค่าตัวทวีเท่ากับ 5 หมายความว่า เมื่อมีการใช้จ่ายเปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย จะทำให้รายได้เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นเท่ากับ 5 หน่วย โดยมีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน สรุปได้ว่า เมื่อมีการใช้จ่ายลงทุนเพิ่มขึ้นเท่ากับ 100 ล้านบาท จะทำให้รายได้เพิ่มขึ้นเท่ากับ 500 ล้านบาท นั่นคือ “ผลของตัวทวี”

ในกรณีระบบเศรษฐกิจแบบเปิด ที่มีการนำเข้าสินค้าและบริการจากต่างประเทศ กำหนดให้ค่า MPI = 0.2 ในขณะที่ค่า MPC ส่วนของการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าอุปโภคบริโภคในประเทศจะเท่ากับ 0.6 ฉะนั้นค่าตัวทวีเท่ากับ

$$\text{Multiplier} = \frac{1}{1-0.6+0.2} = \frac{1}{0.6} = 1.66$$

ค่าตัวทวีเท่ากับ 1.66 หมายความว่า เมื่อมีการใช้จ่ายเปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย จะทำให้รายได้เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นเท่ากับ 1.66 หน่วย สรุปได้ว่า เมื่อมีการใช้จ่ายลงทุนเพิ่มขึ้นเท่ากับ 100 ล้านบาท จะทำให้รายได้เพิ่มขึ้นเพียง 166 ล้านบาท ดังนั้นถ้าส่วนรั่วไหลมีค่ามาก ย่อมทำให้ค่าตัวทวีลดลง และรายได้ที่เกิดขึ้นก็ลดลงตามไปด้วย

จากการศึกษาของ ชัยวุฒิ ชัยพันธ์ (อ้างถึงใน พิจิตรา โสภา, 2553) ได้กล่าวถึงการศึกษาผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อรายได้ ด้วยการใช้ตัวทวีการท่องเที่ยว (Tourism Income Multiplier: TIM) มีแนวคิดพื้นฐานคือ ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในระบบเศรษฐกิจได้ส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจทั้งผลทางตรงและทางอ้อม ก่อให้เกิดรายได้ในรูปภาษีแก่ท้องถิ่นและรัฐบาล สำหรับส่วนที่ถือว่ารั่วไหลออกไปนอกระบบ ซึ่งมีผลต่อการเพิ่มขึ้นของรายได้แก่ประเทศน้อยลงคือ ค่าใช้จ่ายเพื่อสินค้านำเข้า เช่น เหล้า ไวน์ เป็นต้น สามารถพิจารณาได้ดังสมการต่อไปนี้

$$TIM = \frac{1}{1-MPC}$$

โดยที่ TIM คือ ค่าตัวทวีของรายได้จากการท่องเที่ยว (Tourism Income Multiplier)

MPC คือ ความโน้มเอียงหน่วยสุดท้ายของการบริโภค (Margin Propensity to Consume)

จากสมการถ้าทราบค่าตัวทวีการท่องเที่ยวจะสามารถคำนวณหาผลต่อรายได้ทางตรงและทางอ้อม อย่างไรก็ตามในการประมาณค่าดังกล่าว ต้องสมมุติให้การท่องเที่ยวมีลักษณะเหมือนสาขาเศรษฐกิจอื่นๆ อาทิ สาขาการเกษตร สาขาอุตสาหกรรม เป็นต้น อีกทั้งจำเป็นต้องประมาณค่าตัวทวีจากการพิจารณาปัจจัยต่างๆประกอบควบคู่ไปด้วย อาทิ ขนาดของระบบเศรษฐกิจ หรือขนาดของท้องถิ่นที่ต้องการคำนวณหารายได้ ในกรณีถ้าขนาดของพื้นที่ใหญ่ ค่าตัวทวีก็จะมีค่ามากตามไปด้วย เช่น ค่าตัวทวีของประเทศย่อมสูงกว่าค่าตัวทวีของจังหวัด นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาลักษณะโครงสร้างของระบบเศรษฐกิจ ความสัมพันธ์กับการท่องเที่ยว สาขาต่างๆ และขนาดของการนำเข้า เป็นต้น นอกจากนี้การใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยว จะส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจทั้งทางตรงและทางอ้อม ผลกระทบทางตรงคือ ผลทางรายได้ที่เกิดจากการใช้จ่ายเงินในครั้งแรกของนักท่องเที่ยว ได้แก่ ค่าที่พัก ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าพาหนะขนส่ง

ค่าของที่ระลึก ค่านำเที่ยว เป็นต้น ส่วนผลกระทบทางอ้อมคือ ผลทางรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของผู้รับเงินจากการใช้จ่ายครั้งแรกของนักท่องเที่ยว แล้วนำเงินนั้นไปซื้อปัจจัยการผลิตมาเพื่อผลิตเป็นสินค้าและบริการออกจำหน่ายให้แก่นักท่องเที่ยว

โดยสรุปตามหลักทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ของเคนส์และผลของตัวทวีพบว่าเมื่อนักท่องเที่ยวมีการใช้จ่ายเงินเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะส่งผลต่อให้บุคคลหรือกิจกรรมบางประเภทมีรายได้และเกิดการใช้จ่ายต่อไปยังบุคคลหรือกลุ่ม โดยขบวนการนี้จะเกิดซ้ำหลายรอบ ตามหลักการทำงานของตัวทวีและผลของตัวทวี ทำให้เกิดรายได้ทวีขึ้นในระบบเศรษฐกิจ ดังนั้นการศึกษาถึงผลของตัวทวีจะเป็นข้อมูลสำคัญนำไปใช้ประกอบในการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน ในด้านของรายได้และการจ้างงานในจังหวัดสงขลาในลำดับต่อไป

4. ทฤษฎีการวิเคราะห์ตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต (Input-Output Analysis)

4.1 ความหมายของตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต (Input-Output Table)

แนวคิดการวิเคราะห์โดยวิธีวิเคราะห์ปัจจัยการผลิตและผลผลิต (Input-Output Analysis) ได้รับการนำเสนอขึ้นครั้งแรก โดย Wassily Leontief นักเศรษฐศาสตร์ชาวรัสเซีย Input-Output Analysis พัฒนารูปร่างจากแนวความคิดที่ว่าในกระบวนการผลิตสินค้าหรือบริการแต่ละประเภทมีความจำเป็นที่จะต้องมีการใช้สินค้าและบริการต่างๆมาเป็น “ปัจจัยการผลิต” (Input) ของกระบวนการเหล่านั้น และในขณะเดียวกัน “ผลผลิต” (Output) ของภาคการผลิตแต่ละประเภท นอกจากใช้เพื่อตอบสนองต่อความต้องการในการบริโภคขั้นสุดท้ายของระบบเศรษฐกิจ (Final Demand) แล้ว ยังจะต้องมีส่วนหนึ่งที่ต้องกลายเป็น “ปัจจัยการผลิตขั้นกลาง” (Intermediate Input) สำหรับสนับสนุนกระบวนการผลิตสินค้าและบริการประเภทอื่นๆ อีกด้วย (Leontief, 1966)

ทั้งนี้ในการวิเคราะห์ปัจจัยการผลิตและผลผลิตจำเป็นต้องอาศัยความรู้พื้นฐานที่สำคัญ 3 ประการ ประกอบด้วย โครงสร้างของตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิต (The Construction of the Input – Output Table) ค่าสัมประสิทธิ์ปัจจัยการผลิต-ผลผลิต (Input-Output Coefficients) อาจเรียกว่า สัมประสิทธิ์ปัจจัย (Output Coefficients) โดยอาศัยความเข้าใจเกี่ยวกับ ตัวทวี (Multiplier) และเมตริกซ์ลือองทิฟ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการสรุปภาพรวม

ตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต เป็นตารางที่แสดงถึงความสัมพันธ์ของการผลิต และการแจกแจงผลผลิตของสินค้าและบริการในสาขาทางเศรษฐกิจต่างๆ เช่น สาขา

เกษตรกรรม สาขาอุตสาหกรรม สาขาการขนส่ง สาขาการก่อสร้าง และสาขาการบริการ เป็นต้น โดยมีข้อสมมติที่สำคัญของแบบจำลอง สรุปได้ดังนี้

4.1.1 ข้อสมมติของแบบจำลอง

4.1.1.1 ในแต่ละสาขาการผลิตจะผลิตสินค้าประเภทเดียวและมีกระบวนการในการผลิตแบบเดียวกัน

4.1.1.2 การใช้ปัจจัยการผลิตขั้นกลางมีสัดส่วนคงที่ต่อผลผลิตในแต่ละสาขาการผลิต

4.1.1.3 ไม่มีการทดแทนกันระหว่างปัจจัยการผลิตที่ใช้ในการผลิต

4.2 โครงสร้างของตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต

จากแนวคิดแนว Leontief สามารถที่นำมาประยุกต์ใช้ในการสร้างตารางแสดงความสัมพันธ์ของการผลิต และการแจกแจงผลผลิตของสินค้าและบริการในระบบเศรษฐกิจของประเทศในช่วงระยะเวลาหนึ่งได้อย่างเป็นระบบ กล่าวคือ ในระบบเศรษฐกิจ สาขาการผลิตแต่ละสาขาจำเป็นต้องใช้ปัจจัยการผลิต (Inputs) เพื่อนำมาใช้ในการผลิตสินค้าต่างๆ ซึ่งจำแนกได้ออกเป็น 2 กลุ่มหลัก คือ ปัจจัยการผลิตขั้นกลาง (Intermediate Input) และปัจจัยการผลิตเบื้องต้น (Primary Input) ได้แก่ แรงงานและทุน ในขณะที่เดียวกันเมื่อแต่ละสาขาการผลิตผลิตสินค้าขึ้นมาแล้วก็จะมีการขายสินค้าที่ผลิตได้ (Output) ให้กับสาขาการผลิตอื่นๆ เพื่อใช้เป็นปัจจัยในการผลิตสินค้าอื่นๆ ต่อไป และเก็บเป็นสินค้าคงเหลือที่เรียกว่าเป็นการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคขั้นสุดท้าย (Final Demand) ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 2-2 ในหน้าถัดไป

ตารางที่ 2-2 ปัจจัยการผลิตและผลผลิต

	ความต้องการสินค้าและบริการชั้นกลาง เพื่อใช้ในการผลิต			การบริโภคขั้น สุดท้าย	มูลค่า ผลผลิต รวม
	เกษตรกรรม	อุตสาหกรรม	บริการ	(C+I+G+X+M)	
เกษตรกรรม	25	20	10	85	140
อุตสาหกรรม	17	45	13	75	150
บริการ	15	18	12	50	95
แรงงานและทุน (มูลค่าเพิ่มรวม)	83	67	60	120	
ผลผลิตทั้งหมด	140	150	95		385

ที่มา: พิศมัย จารุจิตติพันธ์, 2549

จากตารางที่ 2-2 สมมติว่าในระบบเศรษฐกิจมีการผลิตเพียง 3 สาขา คือ สาขาเกษตรกรรม สาขาอุตสาหกรรม และสาขาบริการ เมื่อพิจารณาตามแนวนอน (Row) สามารถอธิบายได้ว่า ผลผลิตสาขาเกษตรกรรม 140 หน่วย จำหน่ายให้แก่สาขาเกษตรกรรมด้วยตนเอง 25 หน่วย สาขาอุตสาหกรรม 20 หน่วย สาขาบริการ 10 หน่วย และจำหน่ายเพื่อการบริโภคขั้นสุดท้าย 85 หน่วย และเมื่อพิจารณาตามแนวตั้ง (Column) สามารถอธิบายได้ว่าในการผลิตสินค้าเกษตรกรรม 140 หน่วย ต้องใช้ผลผลิตของภาคเกษตรกรรมเอง 25 หน่วย สาขาอุตสาหกรรม 17 หน่วย สาขาบริการ 15 หน่วย และต้องใช้แรงงานทุน 83 หน่วย ทั้งนี้หากพิจารณากิจกรรมการผลิตสาขาอุตสาหกรรมและสาขาบริการก็กระทำได้ในลักษณะเดียวกัน จากความสัมพันธ์ระหว่างอุตสาหกรรมดังกล่าวในตัวแบบจำลองปัจจัย-ผลผลิต สามารถคำนวณปริมาณรายได้ การจ้างงาน และผลผลิตที่เกิดจากความต้องการขั้นสุดท้ายต่อกิจกรรมที่เกี่ยวข้องในขณะหนึ่งๆ ได้ ทั้งที่เป็นผลทางตรง ผลทางอ้อม ตัวทวี การรั่วไหล และความเชื่อมโยงของกิจกรรมต่างๆ ในระบบเศรษฐกิจ ทั้งนี้จากตารางที่ 2-2 สามารถเขียนสรุปเป็น โครงสร้างของตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต ดังรายละเอียดแสดงในรูปภาพที่ 2-2 ในหน้าถัดไป

การแจกแจงการผลิต

โครงสร้าง ปัจจัย การ ผลิต	ความต้องการสินค้าและบริการ ชั้นกลางเพื่อใช้ในการผลิต (Intermediate Transaction) (X_{ij})	การบริโภคขั้นสุดท้าย (Final Demand) (F)	มูลค่าผลผลิตรวม (Total Output) (X)
	ค่าตอบแทนปัจจัยการผลิต ขั้นต้น (Primary Input) (V)		
	มูลค่าผลผลิตรวม (Total Output) (X)		

รูปภาพที่ 2-2 โครงสร้างของตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2538

จากรูปภาพที่ 2-2 ด้านแนวนอน (Row) จะแสดงการแจกแจงผลผลิตของสินค้าในแต่ละสาขาการผลิต คือ การขายผลผลิตให้กับสาขาการผลิตหรืออุตสาหกรรมอื่นเพื่อใช้เป็นปัจจัยในการผลิตซึ่งจะแสดงอยู่ในส่วนของความต้องการสินค้าและบริการชั้นกลางเพื่อใช้ในการผลิต (Intermediate Transaction) และขายให้กับผู้บริโภคขั้นสุดท้าย (Final Demand) ซึ่งประกอบด้วยการอุปโภคสินค้าของครัวเรือน (Private or Household Consumption Expenditure) การซื้อสินค้าและบริการของรัฐบาล (Government Consumption Expenditure) การสะสมทุน (Gross Fixed Capital Formation) ส่วนเปลี่ยนแปลงสินค้าคงเหลือ (Change in Stock) และการส่งออก (Export)

สำหรับทางด้านแนวตั้ง (Column) จะแสดงโครงสร้างการผลิตของแต่ละสาขาการผลิตหรือแต่ละอุตสาหกรรมว่าต้องการใช้ปัจจัยการผลิตอะไรบ้างเพื่อผลิตสินค้า ซึ่งได้แก่ วัตถุดิบต่างๆ ที่อยู่ในส่วนของความต้องการสินค้าและบริการชั้นกลางเพื่อใช้ในการผลิต (Intermediate Transaction) และค่าตอบแทนปัจจัยการผลิตขั้นต้น (Primary Input) ซึ่งประกอบด้วยค่าจ้างแรงงาน (Wage and Salaries) ส่วนเกินของการประกอบการ (Operating Surplus) ค่าเสื่อมราคา (Depreciation) ภาษีทางอ้อมสุทธิ (Indirect Taxes minus Subsidies) และเมื่อรวมเอาสินค้านำเข้า

(Import goods) มาบันทึกไว้ในตารางแล้ว ตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตจะแสดงภาวะของ Demand เท่ากับ Supply ของสินค้าในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นภาวะดุลยภาพทั่วไปของสินค้าและบริการในระบบเศรษฐกิจแบบเปิด และจากตารางจะแสดงความสัมพันธ์ของปัจจัยการผลิต (Input) จะต้องเท่ากับผลผลิต (Output) เสมอ

ธุรกรรมทางเศรษฐกิจ (Inter-Industrial Transactions) สามารถอธิบายในรูปของพีชคณิต (Algebra) ดังนี้

ด้านแนวนอน (Row) จะแสดงถึงการกระจายผลผลิตของสาขาอุตสาหกรรม i โดยสมมติให้มี n สาขาการผลิต

$$\sum_{j=1}^n x_{ij} + f_i = X_i \quad (i = 1, 2, \dots, n) \quad \dots\dots\dots(1)$$

x_{ij} = การหมุนเวียนของสินค้าสาขาการผลิต i เพื่อการผลิตสินค้าของสาขาการผลิต j

f_i = อุปสงค์ขั้นสุดท้ายที่มีต่อสินค้าสาขาการผลิต i

X_i = มูลค่าผลผลิตรวมทั้งหมดของสาขาการผลิต i

ด้านแนวตั้ง (Column) แสดงถึงโครงสร้างปัจจัยการผลิตหรือโครงสร้างค่าใช้จ่ายหรือต้นทุนการผลิตของสินค้าอุตสาหกรรม j

$$\sum_{i=1}^n x_{ij} + v_j = X_j \quad (i = 1, 2, \dots, n) \quad \dots\dots\dots(2)$$

v_j = มูลค่าเพิ่มของสาขาการผลิต j

X_j = มูลค่าผลผลิตรวมทั้งหมดของสาขาการผลิต j

ในการวิเคราะห์ สมมติให้การใช้ปัจจัยการผลิต (Input) เป็นสัดส่วนโดยตรงกับมูลค่าผลผลิต(Output) จึงสรุปได้ว่า

$$x_{ij} = r_{ij}X_j$$

หรือ

$$r_{ij} = x_{ij} / X_j \dots\dots\dots(3)$$

โดยที่ r_{ij} จะเรียกว่า ค่าสัมประสิทธิ์ปัจจัยการผลิต (Input or Technical Coefficients) ซึ่งหมายถึง สัดส่วนการใช้ปัจจัยการผลิตที่ i ในการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม j

4.3 ตัวแบบและวิธีการวิเคราะห์ปัจจัยการผลิต-ผลผลิต

เนื่องจากอุตสาหกรรมในระบบเศรษฐกิจมีหลากหลายสาขา และแต่ละอุตสาหกรรมต่างมีความสัมพันธ์เกี่ยวโยงกันทั้งในลักษณะที่ต้องใช้ผลผลิตจากอุตสาหกรรมอื่นเป็นปัจจัยการผลิต ในกรณีที่อุตสาหกรรมทั้งหมดมีจำนวน n สาขา หรือ n ประเภท สามารถเขียนสรุปการกระจายผลผลิตตามแนวนอนในรูปแบบตัวแบบหรือสมการทางพีชคณิต (พิศมัย จารุจิตติพันธ์, 2549) ดังนี้

$$\begin{aligned} x_1 &= a_{11}x_1 + a_{12}x_2 + \dots a_{1n}x_n + f_1 \\ x_2 &= a_{21}x_1 + a_{22}x_2 + \dots a_{2n}x_n + f_2 \\ &\cdot \\ &\cdot \\ x_n &= a_{n1}x_1 + a_{n2}x_2 + \dots a_{nn}x_n + f_n \end{aligned}$$

สมการทั้ง n สมการนี้ สามารถเขียนในรูปพีชคณิตเมตริกซ์ (Matrix Algebra) ดังนี้

$$X = RX+f \dots\dots\dots(4)$$

หรือเขียนได้ดังนี้

$$X-RX = f$$

$$(I-R)X = f$$

$$X = (I-R)^{-1} f \quad \dots\dots\dots(5)$$

ทั้งนี้โดยกำหนดให้ X คือ เซ็ต (Set) ของผลผลิตที่อยู่ในรูป Column Vector หมายถึง ผลผลิตรวมของอุตสาหกรรมต่างๆ

R คือ เซ็ต (set) ของค่าสัมประสิทธิ์ปัจจัยผลผลิต (Input-output Coefficient) ที่อยู่ในรูปของเมตริกซ์ หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การผลิตต่างๆ

f คือ เซ็ต (Set) ของความต้องการขั้นสุดท้ายในรูปของ Column Vector หมายถึง ความต้องการขั้นสุดท้ายหรืออุปสงค์ขั้นสุดท้าย (Final Demand) ของสินค้าจากอุตสาหกรรมต่างๆ ที่การท่องเที่ยวจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดอุปสงค์สุดท้าย

I คือ เมตริกซ์เอกลักษณ์ (Identity Matrix)

ในกรณีนี้นิยมเรียก (I-R) ว่า Leontief Matrix และเรียก $(I-R)^{-1}$ ว่า Leontief Inverse Matrix

สรุปได้ว่า สมการ $X = (I-R)^{-1} f$ เป็นสมการหลักที่ใช้วิเคราะห์ในการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน ในด้านรายได้และการจ้างงาน โดยต้องทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอุปสงค์ขั้นสุดท้ายเพื่อนำมาใช้ในการคำนวณ

4.4 การวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อรายได้และการจ้างงาน

4.4.1 การวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อรายได้ โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่ม (v_i) แล้วทำการวิเคราะห์จากสมการต่อไปนี้ (Geoffrey J. D. Hewings, 1985)

$$V = v' (I-R)^{-1} \quad \dots\dots\dots(6)$$

$$v_t = V f \quad \dots\dots\dots(7)$$

$$v_t = v' (I-R)^{-1} f \quad \dots\dots\dots(8)$$

โดยกำหนดให้ V คือ Row Vector แสดงจำนวนรายได้ทั้งหมดอันเกิดจากการเพิ่มผลผลิตขึ้น 1 หน่วย ในภาคอุตสาหกรรมต่างๆ

v' คือ Row Vector แสดงปริมาณมูลค่าเพิ่มซึ่งในที่นี้หมายถึงเงินเดือนค่าจ้าง ค่าตอบแทนอันเกิดจากการเพิ่มผลผลิตขึ้น 1 หน่วย ในภาคอุตสาหกรรมต่างๆ ซึ่งหมายถึง Vector ของค่าสัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่ม (v_i) ค่า v_i คำนวณจาก $v_i = V_i/X_i$, $V_i =$ มูลค่าเพิ่มซึ่งในที่นี้หมายถึงเงินเดือนค่าจ้าง ค่าตอบแทนในภาคอุตสาหกรรม , $X_i =$ มูลค่าผลผลิตในภาคอุตสาหกรรม และกำหนดให้ i มีค่าตั้งแต่ 1 ถึง n)

v_t คือ จำนวนรายได้ทั้งหมดอันเกิดจาก การใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าและบริการประเภทต่างๆ ของนักท่องเที่ยว

และกำหนดให้ $M_{income} = v' (I-R)^{-1} V^{-1} \quad \dots\dots\dots(9)$

เมื่อกำหนดให้ M_{income} คือตัวทวีของรายได้

4.4.2 การวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อการจ้างงาน

ทำได้ในลักษณะเดียวกันกับการวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายต่อรายได้ โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แรงงาน (l_j) เพิ่มเติม แล้วทำการวิเคราะห์จากสมการต่อไปนี้ (Geoffrey J.D.HEWINGS, 1985)

$$\lambda = l' (I-R)^{-1} \quad \dots\dots\dots(10)$$

$$l_t = \lambda f \quad \dots\dots\dots(11)$$

$$l_t = l' (I-R)^{-1} f \dots\dots\dots(12)$$

โดยกำหนดให้ λ คือ Row Vector แสดงจำนวนการจ้างงานทั้งหมดอันเกิดจากการเพิ่มผลผลิตขึ้น 1 หน่วย ในภาคอุตสาหกรรมต่างๆ

l' คือ Row Vector แสดงปริมาณการจ้างงานโดยตรงอันเกิดจากการเพิ่มผลผลิตขึ้น 1 หน่วย ในภาคอุตสาหกรรมต่างๆ ซึ่งหมายถึง Vector ของค่าสัมประสิทธิ์แรงงาน (l_j) (ค่า l_j) คำนวณจาก $l_j = L_j/X_j$, $L_j =$ จำนวนคนงานในภาคอุตสาหกรรม, $X_j =$ มูลค่าผลผลิตในภาคอุตสาหกรรม และกำหนดให้ j มีค่าตั้งแต่ 1 ถึง n)

l_t คือ จำนวนการจ้างงานทั้งหมดอันเกิดจากการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าและบริการประเภทต่างๆ ของนักท่องเที่ยว

และกำหนดให้ $M_{\text{employment}} = l' (I-R)^{-1} \lambda^{-1} \dots\dots\dots(13)$

เมื่อกำหนดให้ $M_{\text{employment}}$ คือ ตัวทวีของการจ้างงาน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นต่างๆ ได้แก่ บุติคและไลฟ์สไตล์ไฮเต็ล โซอุปทานการท่องเที่ยว ประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ประเภทของธุรกิจ รวมไปถึงผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ ในด้านรายได้และการจ้างงาน โดยไล่เรียงตามลำดับจากอดีตถึงปัจจุบัน ดังนี้

พิสมัย จารุจิตติพันธ์ (2536) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลกระทบของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจและการศึกษาในเกาะสมุย” จากการศึกษาพบว่า ผลกระทบต่อการจ้างงานทางตรงและทางอ้อมที่เกิดขึ้น สรุปได้ว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในเกาะสมุยได้ก่อให้เกิดผลทางตรงต่อการจ้างงานน้อยกว่าผลทางอ้อม ทั้งในปี พ.ศ. 2530 และปี พ.ศ. 2534 และการจ้างงานที่เกิดขึ้นในเกาะสมุยเนื่องจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในเกาะสมุย พ.ศ. 2530 และปี พ.ศ.2534 คิด

เป็นสัดส่วนที่น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับการทำงานที่เกิดขึ้นทั้งหมดภายในประเทศ คือเท่ากับร้อยละ 0.89 และร้อยละ 0.98 และการทำงานที่ตกแก่ประชาชนชาวเกาะสมุยจริงๆ ในปี พ.ศ. 2530 และปี พ.ศ. 2534 มีสัดส่วนเพียงร้อยละ 0.45 และ 0.49 ของการทำงานที่เกิดขึ้นทั้งหมด ซึ่งการจ้างงาน 1 คน ในเกาะสมุยในปี พ.ศ. 2530 เกิดขึ้นได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทย 413 คน หรือนักท่องเที่ยวต่างชาติ 63 คน และการทำงาน 1 คน ในเกาะสมุยปี พ.ศ. 2534 เกิดขึ้นได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทย 151 คน หรือนักท่องเที่ยวต่างชาติ 29 คน การที่ปริมาณการจ้างงานที่เกิดขึ้นในเกาะสมุยมีสัดส่วนน้อย เนื่องจากเกาะสมุยมีฐานเศรษฐกิจแคบ กิจกรรมทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่เป็นธุรกิจประเภทให้บริการ มีกิจกรรมประเภทการผลิตน้อยมาก ประกอบกับมีการคมนาคมขนส่งติดต่อกับภายนอกไม่สะดวก ความเชื่อมโยงระหว่างกิจกรรมทางเศรษฐกิจในเกาะสมุยจึงมีน้อย ซึ่งส่งผลให้เกิดการจ้างงานในเกาะสมุยไม่มากและการที่นักท่องเที่ยวต่างชาติส่งผลให้เกิดการจ้างงานในสัดส่วนที่สูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยเพราะมีรูปแบบการท่องเที่ยวที่ส่งผลให้เกิดการจ้างงานได้สูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทย

พรเพ็ญ ศาสดีสุทธิกุล (2542) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลทางด้านเศรษฐกิจของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในประเทศไทย” จากการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศมีรายจ่ายจำนวนทั้งสิ้น 219,364.4 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 4.8 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมเบื้องต้นในประเทศ โดยมี 4 สาขาเศรษฐกิจหลักที่ได้รับค่าใช้จ่ายนี้โดยตรง ได้แก่ สาขาบริการ สาขาอุตสาหกรรม สาขาคมนาคมขนส่ง และสาขาการธนาคารประกันภัยและอสังหาริมทรัพย์ ยังส่งผลให้เกิดการขยายตัวในสาขาเศรษฐกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องโดยอ้อมอีก 5 สาขาเศรษฐกิจหลัก อันได้แก่ สาขาเกษตรกรรม สาขาเหมืองแร่และขุดหิน สาขาก่อสร้าง สาขาไฟฟ้าและประปา และสาขาค้าส่งและค้าปลีก แต่เมื่อพิจารณาถึงผลของการใช้จ่ายที่มีต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์ภายในประเทศแยกตามรายสาขาจะเห็นว่าผลทางตรงทำให้เกิดมูลค่าภายในประเทศใน 3 สาขาหลัก สาขาอุตสาหกรรม สาขาบริการ สาขาคมนาคม ผลทางอ้อมซึ่งนักท่องเที่ยวไม่ได้มีค่าใช้จ่ายโดยตรงในสาขานั้นๆ ได้แก่ สาขาเกษตรกรรม สาขาค้าส่งและค้าปลีก สาขาไฟฟ้าและประปา สาขาเหมืองแร่และขุดหิน และสาขาก่อสร้าง ประเทศไทยต้องนำเข้าสินค้ามาเพื่อใช้เป็นปัจจัยการผลิตและเพื่อบริการสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวโดยในสาขาอุตสาหกรรมมีการนำเข้ามากที่สุด และสาขาบริการเป็นสาขาที่นำเข้าน้อยมาก

วชิราพร เกิดสุข และคณะ (2544) ได้ศึกษาเรื่อง “บทบาทของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในจังหวัดนครราชสีมาต่อการจ้างงาน” จากผลการศึกษาพบว่า ในปี พ.ศ. 2543 ณ อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ มีจำนวนผู้เยี่ยมชมรวมทั้งสิ้น 519,730 ระยะเวลาพำนักเฉลี่ย 1.55 วัน ต่อคน มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันต่อคน 376.94 บาท รายได้จากการท่องเที่ยว ณ อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่รวม

เป็นเงินทั้งสิ้น 251.81 ล้านบาท การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว ก่อให้เกิดการจ้างงานรวมทั้งสิ้นประมาณ 5,622 คน ซึ่งมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับ 3 ภาคอุตสาหกรรม คือ ก่อให้เกิดการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมหัตถกรรม ประมาณ 1,911 คน ภาคขนส่ง คลังสินค้า และคมนาคม ประมาณ 833 คน และภาคบริการ 2,878 คน อีกทั้ง ณ อุทยานพิมาย มีจำนวนผู้เยี่ยมชม 158,879 คน ระยะเวลาพำนักเฉลี่ย 2.44 วัน ต่อคน มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันต่อคน 514.28 บาท รายได้จากการท่องเที่ยว ณ อุทยานพิมาย รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 152.04 ล้านบาท การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว ก่อให้เกิดการจ้างงานรวมทั้งสิ้นประมาณ 3,410 คน ซึ่งมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับ 3 ภาคอุตสาหกรรม คือ ก่อให้เกิดการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมหัตถกรรม ประมาณ 1,236 คน ภาคขนส่ง คลังสินค้า และคมนาคม ประมาณ 726 คน และภาคบริการ 1,448 คน ส่วนอุตสาหกรรมทางอ้อมได้แก่ ภาคเกษตรกรรม ภาคพาณิชยกรรม ภาคสาธารณูปโภคและการสุขาภิบาล และภาคการก่อสร้าง

ณัฐวดี ปงเมฆ (2547) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นของไทย กรณีศึกษาเปรียบเทียบจังหวัดเชียงรายกับจังหวัดชลบุรี” จากการศึกษาพบว่า การท่องเที่ยวส่งผลดีต่อเศรษฐกิจทั้งสองจังหวัด ทั้งในด้านการผลิต การจ้างงาน และรายได้ ส่วนผลกระทบต่อสาขากิจกรรมในระบบเศรษฐกิจของแต่ละจังหวัดจะแตกต่างกัน ค่าทวีรายได้ของจังหวัดเชียงรายมีค่า 2.26 เท่าของรายได้จากนักท่องเที่ยวโดยตรง ส่วนค่าตัวทวีรายได้ของจังหวัดชลบุรีมีค่า 2.30 เท่า จังหวัดเชียงรายมีการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว 6.50 ล้านบาท ส่งผลให้มีการผลิตในจังหวัดทั้งหมด 14.67 หมื่นล้านบาท โดยเป็นการผลิตของธุรกิจการค้าส่งการค้าปลีกเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือภาคการเกษตร ยังทำให้เกิดการจ้างงาน 171,384 คน ซึ่งร้อยละ 40.99 เป็นการจ้างงานของภาคเกษตรกรรม และสร้างผลิตภัณฑ์มวลรวม 8.17 พันล้านบาท สำหรับจังหวัดชลบุรีมีการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยว 34.11 หมื่นล้านบาท ทำให้มีการผลิตในจังหวัดทั้งหมด 78.63 หมื่นล้านบาท ซึ่งอุตสาหกรรมการผลิตมีการผลิตมากที่สุด มีการจ้างงาน 105,928 คน ซึ่งเป็นการจ้างงานในภาคการค้าส่งค้าปลีกมากที่สุด และสร้างผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด 40.96 หมื่นล้านบาท

ภาคภูมิ สิธุนก (2547) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลกระทบจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อรายได้และการจ้างงานของภาคตะวันออกเชิงเหนือ” จากการศึกษาพบว่า สาขาเศรษฐกิจที่มีความเชื่อมโยงไปด้านหน้าสูง คือ สาขาเกษตรกรรม และสาขาบริการ ซึ่งเป็นสาขาการผลิตที่ต้องใช้จำนวนแรงงานมาก และเป็นสาขาการผลิตที่สาขาอื่นๆ มีความต้องการปัจจัยการผลิตที่ได้จากสาขาดังกล่าวไปเป็นปัจจัยขั้นกลางในการผลิตผลผลิตอื่นๆ ต่อไป และในส่วนสาขาเศรษฐกิจที่มีความเชื่อมโยงไปด้านหลังสูง คือ สาขาอุตสาหกรรมอาหาร สาขาสาธารณูปโภค ซึ่งสาขาการผลิตเหล่านี้

มีความจำเป็นที่จะต้องมียัตถุติบจากสาขาการผลิตอื่นๆ จึงทำให้สาขาทำการผลิตผลผลิตได้ ส่วนผลทางด้านรายได้ที่เกิดจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวได้ส่งผลกระทบต่อไปยังทุกๆ สาขาเศรษฐกิจ โดยเฉพาะสาขาการบริการที่มีรายได้เพิ่มมากกว่าสาขาเศรษฐกิจอื่นๆ ส่วนผลทางด้านแรงงานที่เกิดจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวก็ยังคงเป็นสาขากลุ่มการบริการ และสาขาเกษตรกรรมเป็นหลัก การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวภายในประเทศทุกๆ 102,728 บาท จะก่อให้เกิดการจ้างแรงงาน 1 คน และในส่วนของค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ใช้จ่ายทุกๆ 105,137 บาท สามารถเพิ่มการจ้างแรงงาน จำนวน 1 คน ซึ่งในการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวภายในประเทศปี พ.ศ. 2544 จะทำให้เกิดการจ้างแรงงานในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 248,100 คน และส่วนของค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในปี พ.ศ. 2544 จะก่อให้เกิดการจ้างแรงงานทั้งสิ้น 17,721 คน โดยรวมแล้วการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะทำให้เกิดการจ้างแรงงานทั้งสิ้น 265,821 คน

พิจิตรา โสภ (2553) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลกระทบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในจังหวัดสตูลที่มีต่อการจ้างงาน” จากการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศมีค่าใช้จ่ายตลอดระยะเวลาการท่องเที่ยว แบ่งเป็น 7 หมวด โดยมีค่าใช้จ่ายสูงสุดในหมวดค่าที่พัก รองลงมาเป็นค่าอาหารและค่าเครื่องดื่ม ค่าพาหนะในจังหวัด ค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึก ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง ค่าบริการการท่องเที่ยวและค่าใช้จ่ายอื่นๆ ซึ่งได้แก่ ค่าบริการซักรีดเสื้อผ้าและค่าบริการรับฝากรถ ตามลำดับ โดยนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยประมาณ 2,184 บาท/วัน/คน ซึ่งสูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยประมาณ 1,626 บาท/คน/วัน จากการวิเคราะห์ผลกระทบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในจังหวัดสตูลที่มีต่อการจ้างงานพบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างประเทศก่อให้เกิดการจ้างงานรวมในจังหวัดสตูลจำนวน 47,756 คน ซึ่งเป็นการจ้างงานทางตรงน้อยกว่าการจ้างงานทางอ้อม โดยมีการจ้างงานในภาคการบริการสูงสุด รองลงมาเป็นภาคอุตสาหกรรม และภาคเกษตรกรรม นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวทุก 45,270 บาท ก่อให้เกิดการจ้างงาน 1 คน โดยนักท่องเที่ยวชาวไทยก่อให้เกิดการจ้างงานในสัดส่วนที่สูงกว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ และเมื่อแยกพิจารณาค่าใช้จ่ายแต่ละประเภทพบว่า ค่าใช้จ่ายที่ทำให้เกิดการจ้างงานในสัดส่วนที่สูงที่สุด ได้แก่ ค่าใช้จ่ายประเภทอาหารและเครื่องดื่ม

ธนิดา แสงวิเชียร (2555) ได้ศึกษาเรื่อง “แนวความคิดและไลฟ์สไตล์ไฮเทคเพื่อนำไปสู่การเพิ่มมูลค่าแก่ธุรกิจโรงแรมในจังหวัดสงขลา” จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านคุณลักษณะที่พึงของบุติกและไลฟ์สไตล์ไฮเทคที่มีอิทธิพลต่อความเต็มใจจ่ายของนักท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ระดับมาตรฐานดาว ตราสินค้า และความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม

สำหรับลักษณะและรูปแบบการดำเนินชีวิตของนักท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 25-35 ปี สถานภาพโสด รายได้เฉลี่ย 25,000-45,000 บาท ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน นิยมอาศัยบ้านเดี่ยว และใช้รถญี่ปุ่น มีพฤติกรรมความสนใจด้านกีฬาทั้งกีฬาในร่มและกีฬากลางแจ้ง นิยมการฟังเพลง/ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ ชมภาพยนตร์และการรับประทานอาหารนอกบ้าน มีค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย 10,000-50,000 บาทต่อครั้ง ชื่นชอบการออกแบบตกแต่งสไตล์ทันสมัย ชอบสีเอิร์ทโทน นิยมแสงไฟสีขาว นิยมการใช้ตู้อาบน้ำ ส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวบูติก และมีความต้องการเข้าพักที่พักรูปแบบบูติกและไลฟ์สไตล์ไฮเทคในจังหวัดสงขลา ซึ่งมีความเต็มใจจ่ายสูงสุดที่ราคาห้องพัก 2,500 บาท โดยต้องการองค์ประกอบด้านคุณลักษณะของที่พักร ได้แก่ ด้านอินเทอร์เน็ต ด้านการบริการตามความต้องการเฉพาะบุคคล และด้านกิจกรรมพิเศษในระดับมากที่สุด

รายละเอียดงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ ในด้านรายได้และการจ้างงาน ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 2-3

ตารางที่ 2-3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ ในด้านรายได้และการจ้างงาน

ผู้วิจัยและปี	การศึกษา/ตัวแปรที่ใช้	พื้นที่
พิสมัย จารุจิตติพันธ์, 2536	ศึกษาผลกระทบของการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจ ศึกษาผลกระทบจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อรายได้ และการจ้างงานของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยใช้ แนวคิดทฤษฎีตัวทวี ด้วยการวิเคราะห์ตารางปัจจัยการผลิต และผลผลิตขนาด 180 สาขา ประกอบกับการสัมภาษณ์ ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว	อำเภอ เกาะสมุย จังหวัด สุราษฎร์ธานี
พรเพ็ญ ศาสดีสุทธิกุล, 2542	ศึกษาผลทางด้านเศรษฐกิจของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว โดยใช้แนวคิดทฤษฎีตัวทวี ด้วยการวิเคราะห์ตารางปัจจัย การผลิตและผลผลิตขนาด 58 สาขา ประกอบกับการ สัมภาษณ์ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว	ไทย

ตารางที่ 2-3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ ในด้านรายได้และการจ้างงาน (ต่อ)

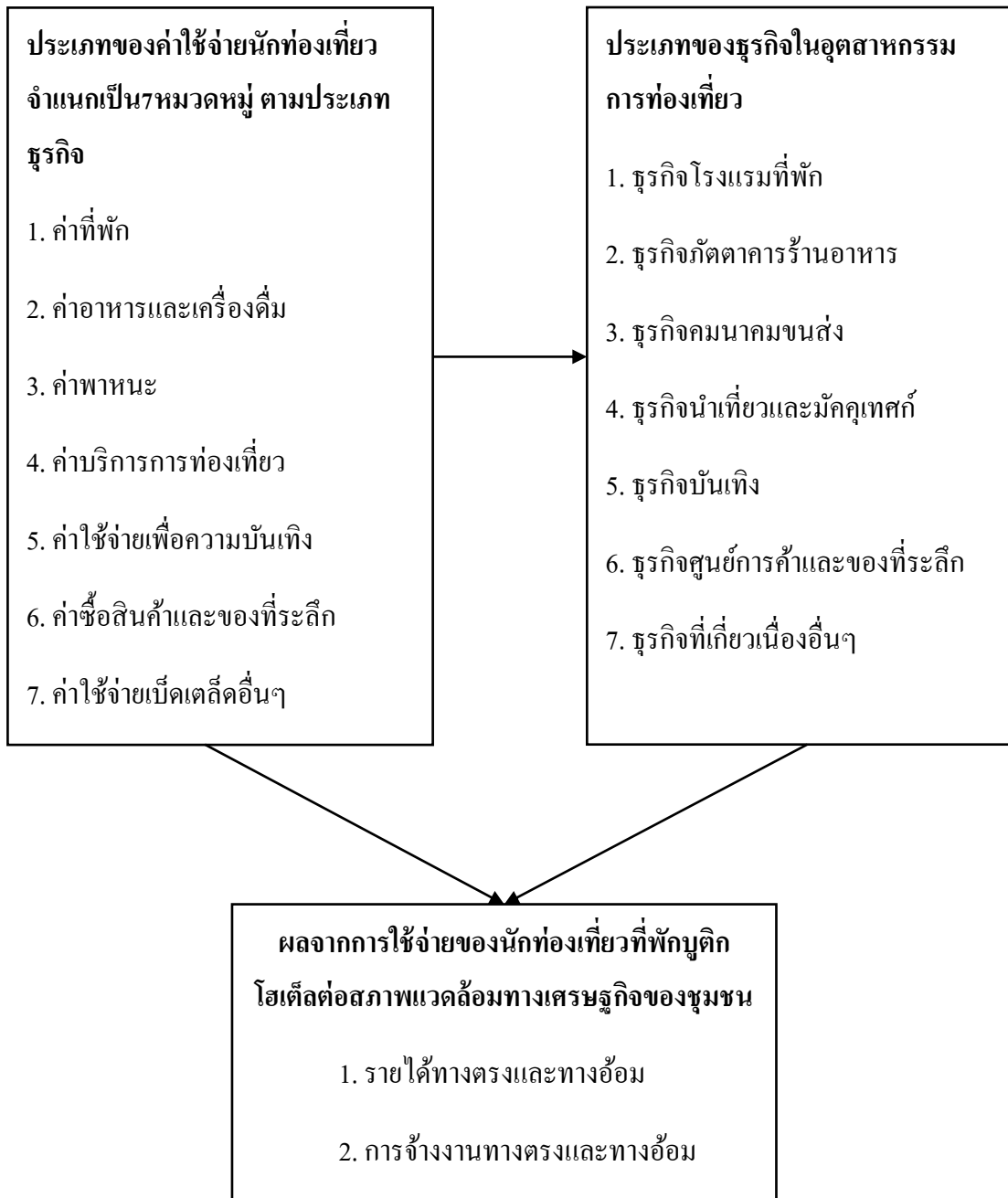
ผู้วิจัยและปี	การศึกษา/ตัวแปรที่ใช้	พื้นที่
ภาคภูมิ สีนุชก, 2547	ศึกษาผลกระทบจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อรายได้และการจ้างงานของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยใช้แนวคิดทฤษฎีตัวทวี ด้วยการวิเคราะห์ตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตขนาด 180 สาขา ประกอบกับการสัมภาษณ์ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ณัฐวุฒิ ปงเมฆ, 2547	ศึกษาผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นของไทย โดยใช้แนวคิดทฤษฎีตัวทวี ด้วยการวิเคราะห์ตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตขนาด 180 สาขา ประกอบกับการสัมภาษณ์ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว	เชียงราย ชลบุรี
พิจิตรา โสภ, 2553	ศึกษาผลกระทบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีต่อการจ้างงานโดยใช้แนวคิดทฤษฎีตัวทวี ด้วยการวิเคราะห์ตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตขนาด 64 สาขาการผลิต และสัมประสิทธิ์การจ้างงานของจังหวัดสตูล ประกอบกับการสัมภาษณ์ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ในด้าน ค่าที่พัก ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าพาหนะ ค่าบริการท่องเที่ยว ค่าบันเทิง ค่าสินค้าที่ระลึก และค่าใช้จ่ายอื่นๆ	จังหวัดสตูล

6. กรอบแนวคิดในการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้มุ่งเน้นศึกษาประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา และผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา เพื่อให้มาซึ่งผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชนในจังหวัดสงขลา ในด้านรายได้และการจ้างงานในจังหวัดสงขลา ซึ่งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถนำข้อมูลไปใช้ประกอบการวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลาต่อไป ผู้วิจัยจึงสรุปปัจจัยและตัวแปรที่จะนำมาศึกษา ซึ่งสอดคล้องตามความมุ่งหวังของการศึกษาในครั้งนี้ ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 2-4 และสรุปกรอบแนวคิดในการศึกษา ดังรายละเอียดแสดงในรูปภาพที่ 2-3 ในหน้าถัดไป

ตารางที่ 2-4 ปัจจัยและตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

วัตถุประสงค์	ปัจจัยและตัวแปร
1. ศึกษาประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา	ประเภทของค่าใช้จ่ายนักท่องเที่ยว จำแนกเป็น 7หมวดหมู่ ตามประเภทธุรกิจ 1. ค่าที่พัก 2. ค่าอาหารและเครื่องดื่ม 3. ค่าพาหนะ 4. ค่าบริการการท่องเที่ยว 5. ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง 6. ค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึก 7. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆ
2. ศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา	ประเภทของธุรกิจในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว 1. ธุรกิจโรงแรมที่พัก 2. ธุรกิจภัตตาคารร้านอาหาร 3. ธุรกิจคมนาคมขนส่ง 4. ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ 5. ธุรกิจบันเทิง 6. ธุรกิจศูนย์การค้าและของที่ระลึก 7. ธุรกิจที่เกี่ยวข้องอื่นๆ
3. ศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชนในจังหวัดสงขลา	ผลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ 1. รายได้ทางตรงและทางอ้อม 2. การจ้างงานทางตรงและทางอ้อม

รูปภาพที่ 2-3 กรอบแนวคิดในการศึกษา

บทที่ 3

วิธีการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “ผลจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน: กรณีศึกษา บูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา” ในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา และผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา เพื่อให้มาซึ่งผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชนในจังหวัดสงขลา ทั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการศึกษาแบ่งออกเป็นขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและขนาดกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและขนาดกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลาและพักที่บูติกโฮเต็ล โดยมีวัตถุประสงค์ที่ไม่ใช่การมาเพื่อทำงานประจำ การศึกษา และไม่ใช่คนท้องถิ่นที่มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดสงขลา ซึ่งไม่ทราบจำนวนที่แน่นอน

1.2 ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลาและพักที่บูติกโฮเต็ล เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้พิจารณาขนาดกลุ่มตัวอย่างจากประชากรซึ่งไม่ทราบจำนวนที่แน่นอน ดังนั้นจึงทำการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างในกรณีไม่ทราบขนาดประชากร (Infinite Population) โดยใช้สูตร W.G. Cochran (Cochran, 1953 อ้างถึงใน ยุทธไภยวรรณ, 2543: 56) ดังนี้

$$n = \frac{P(1-P)Z^2}{d^2}$$

โดยที่	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ
	P	แทน	สัดส่วนของประชากรที่ต้องการจะสุ่ม
	Z	แทน	ระดับความเชื่อมั่นที่กำหนดหรือระดับนัยสำคัญทางสถิติ
	d	แทน	สัดส่วนความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับให้เกิดขึ้นได้

การศึกษาครั้งนี้ นอกจากไม่ทราบจำนวนประชากรแล้ว ขนาดของประชากรที่ใช้บริการบุติกโฮเต็ลเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวทั้งหมด เพราะฉะนั้นผู้วิจัยจึงมีการปรับสัดส่วนของความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้เป็น 7% และความเชื่อมั่นที่ 95% ค่า Z จึงมีค่าเท่ากับ 1.96 ดังนั้นเมื่อแทนค่าในสูตรข้างต้น จะสามารถกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

$$n = \frac{(0.50)(1-0.50)(1.96)^2}{(0.07)^2}$$

$$n = 196$$

จากการคำนวณตามสูตรของ W.G. Cochran ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 196 ตัวอย่าง และเพื่อความสอดคล้องกับวิธีการสุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ผู้วิจัยจึงทำการเพิ่มขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวน 200 ตัวอย่าง โดยมีขั้นตอนในการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสุ่มตัวอย่างแบบมีสัดส่วน (Consensus Sampling) จากจำนวนห้องพักของบุติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลาทั้งสามแห่งรวมกัน 210 ห้อง โดยสุ่มตามสัดส่วนจำนวนห้องพัก และแบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวชาวไทย 160 ตัวอย่าง และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 40 ตัวอย่าง รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวจำนวนทั้งหมด 200 ตัวอย่าง ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 3-1 ในหน้าถัดไป

ตารางที่ 3-1 การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับ	จำนวน	สัดส่วน	กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มตัวอย่าง
	ห้องพัก	ร้อยละ	ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	ทั้งหมด
Buri Stripu	158	75	120	30	150
Weenee	41	20	32	8	40
De Poem Loft	11	5	8	2	10
รวม	210	100	160	40	200

ขั้นตอนที่ 2 การสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (Convenience Sampling) โดยการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวและพักที่โรงแรมบูติกโฮเต็ลในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2557 ตามที่กำหนดไว้ในขั้นตอนที่ 1

2. เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือในการศึกษา

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้คือ แบบสอบถาม เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา เพื่อเป็นองค์ประกอบในการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นๆที่เกี่ยวข้อง และผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน ในด้านรายได้และการจ้างงานในจังหวัดสงขลา ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบบสอบถามชุดนี้ได้จัดทำเป็น 2 ภาษา คือภาษาไทย 1 ฉบับ และภาษาอังกฤษ 1 ฉบับ แบบสอบถามทั้ง 2 ฉบับมีรายละเอียดแบ่งเป็นสองส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ และแหล่งที่มา

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้จ่ายและจำนวนการใช้จ่ายในแต่ละรายการ ประกอบด้วย การจัดการเดินทางหรือลักษณะกลุ่มเดินทาง จำนวนครั้งที่เดินทางมาที่นี่ รูปแบบการเดินทาง และค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการเดินทาง ได้แก่ ค่าที่พัก ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าพาหนะ ค่าบริการนำเที่ยว ค่าบันเทิง ค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึก และค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆ

2.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การสร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

2.2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกรอบการสร้างแบบสอบถาม

2.2.2 สร้างแบบสอบถามตามวัตถุประสงค์การศึกษาและกรอบแนวคิดที่กำหนดไว้

2.2.3 นำแบบสอบถามไปเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านพิจารณาเนื้อหาและโครงสร้างว่ามีความเหมาะสมกับการนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายหรือไม่ และได้ตรวจสอบเครื่องมือโดยการหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม (Index of Item Objective Congruency: IOC) เพื่อปรับปรุงข้อคำถามและรูปแบบคำถามในแบบสอบถาม ทำให้แบบสอบถามมีความเหมาะสมและได้มาตรฐาน เพื่อความสะดวกในการสอบถามและการวิเคราะห์ข้อมูล แล้วจึงดำเนินการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.2.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา เพื่อรวบรวมข้อบกพร่องของแบบสอบถามมาแก้ไขปรับปรุงให้มีความเหมาะสม ชัดเจน และรัดกุมในการใช้ภาษามากยิ่งขึ้น

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิและทุติยภูมิ มีรายละเอียดดังนี้

3.1 ข้อมูลปฐมภูมิ

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวและพักโรงแรมบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประเภทของการใช้จ่ายในหมวดต่างๆ และจำนวนเงินที่ใช้จ่ายจริงระหว่างเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา

3.2 ข้อมูลทุติยภูมิ

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีและการสื่อสาร สำนักงานสำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า สำนักงานพาณิชย์จังหวัดสงขลา กระทรวงพาณิชย์ และศูนย์ศึกษาค้าระหว่างประเทศของมหาวิทยาลัยหอการค้า

3.3 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลาและพัทลุงติดโฮเต็ลในจังหวัดสงขลาในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2557

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศด้วยแบบสอบถามครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) นำคำตอบจากแบบสอบถามมาทำการแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) เพื่ออธิบายข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่ง ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ แหล่งที่มาวัตถุประสงค์ในการเดินทาง ลักษณะกลุ่มเดินทาง พาหนะที่ใช้ในการเดินทาง และระยะเวลาในการพักในจังหวัดสงขลา รวมทั้งคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard derivation) ของอายุ รายได้ จำนวนครั้งที่เข้าพัก และระยะเวลาในการพักในจังหวัดสงขลา

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว

การวิเคราะห์ข้อมูลค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักรับรองโฮเต็ลด้วยการคำนวณหาค่าใช้จ่ายเฉลี่ยระหว่างที่นักท่องเที่ยวพำนักอยู่ในจังหวัดสงขลา ซึ่งใช้ข้อมูลค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคน ประกอบกับระยะเวลาพักเฉลี่ย ได้เป็นค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวัน หลังจากนั้นนำมาคำนวณหาค่าใช้จ่ายต่อคนต่อปี โดยการเปรียบเทียบสัดส่วนจำแนกตามหมวดค่าใช้จ่ายประเภทต่างๆ เพื่อการอธิบายลักษณะและระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว และเนื่องจากผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2557 ทำให้ต้องปรับค่าใช้จ่ายเฉลี่ยระหว่างที่

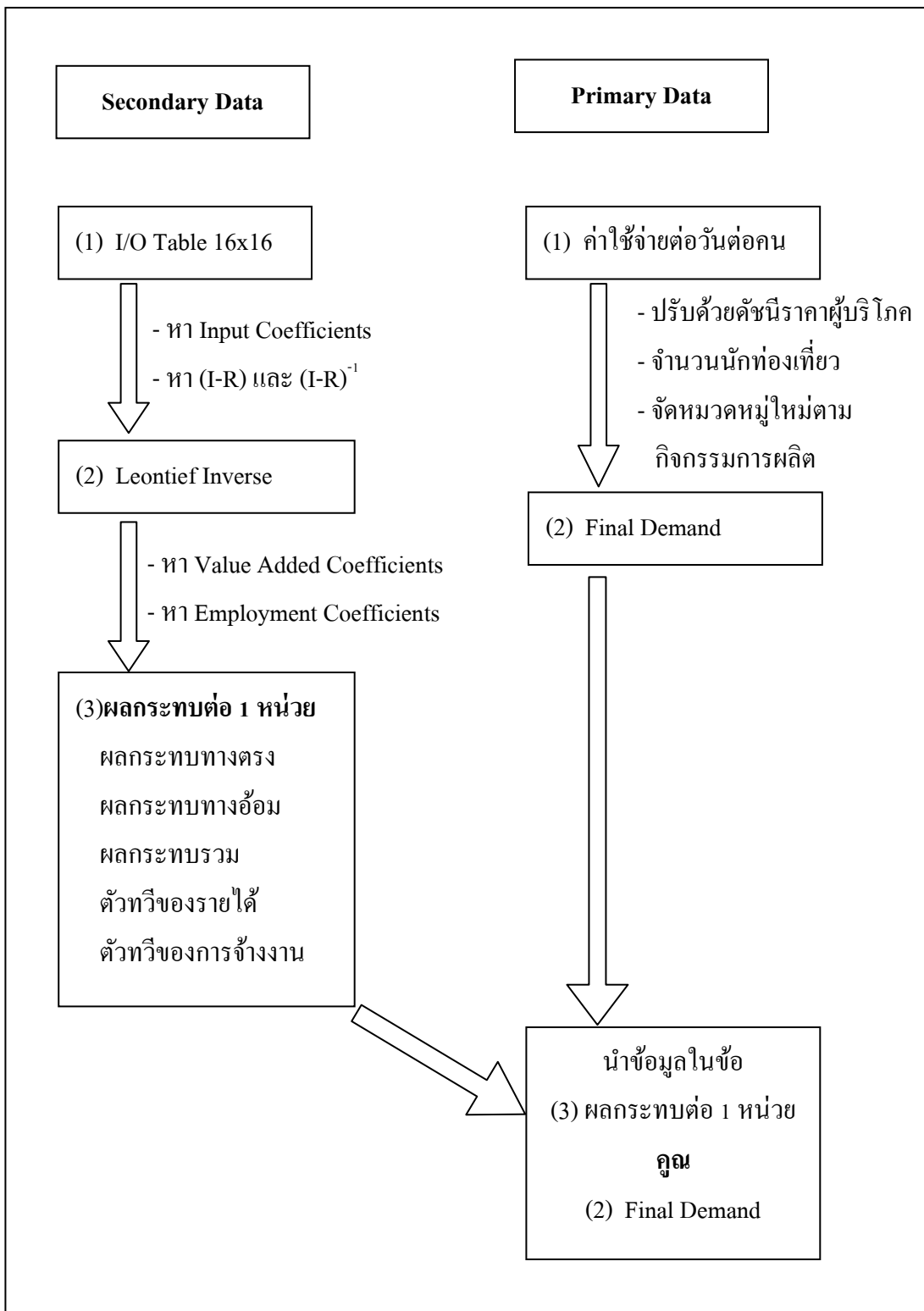
นักท่องเที่ยวพักอยู่ในจังหวัดสงขลา เพื่อประมาณการเป็นตัวเลขทั้งปี ซึ่งให้สอดคล้องกับตาราง ปัจจัยการผลิตและผลผลิต สัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่ม และสัมประสิทธิ์การจ้างงานของจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2547 โดยใช้จำนวนนักท่องเที่ยวเป็นตัวปรับ และใช้ดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดสงขลาเป็นตัวปรับอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งในขั้นตอนนี้จะได้อุปสงค์ขั้นสุดท้าย (Final Demand)

4.3 การวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน

การวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน มีวิธีการวิเคราะห์ดังนี้

4.3.1 การกำหนดอุปสงค์ขั้นสุดท้าย (Final Demand) ในการกำหนดอุปสงค์ขั้นสุดท้าย เป็นเรื่องของการจำแนกค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ตามรหัสกิจกรรมการผลิตในสาขาการผลิตต่างๆลงในตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต โดยอาศัยข้อมูลที่ได้จากการคำนวณในข้อ 4.2

4.3.2 ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน คือ รายได้และการจ้างงาน อันเกิดจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่พักบูติกโฮเต็ล คำนวณได้จากสูตรที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 ซึ่งมีขั้นตอนในการคำนวณ ดังรายละเอียดแสดงในรูปภาพที่ 3-1 ในหน้าถัดไป

รูปภาพที่ 3-1 แสดงลำดับขั้นตอนของการคำนวณผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายต่อรายได้และการจ้างงาน

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “ผลจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน: กรณีศึกษา บูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา” ในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา และผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชนในจังหวัดสงขลา

เพื่อให้สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ในการศึกษา ผู้วิจัยจึงสุ่มตัวอย่างแบบมีสัดส่วน (Consensus Sampling) จากโรงแรมบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลาทั้งสามแห่งคือ โรงแรมบุรีศรีภู โรงแรมวิณี และโรงแรมเดอะ โฟเอ็ม ลอฟท์ โดยสุ่มตามสัดส่วนจำนวนห้องพัก และแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย 160 ตัวอย่าง และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 40 ตัวอย่าง รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวจำนวนทั้งหมด 200 ตัวอย่าง โดยใช้แบบสอบถามเพื่อสัมภาษณ์ข้อมูลค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ผลการศึกษาที่ได้ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

1. ผลการศึกษาข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว
2. ผลการศึกษาประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา
3. ผลการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา
4. ผลการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชนในจังหวัดสงขลา

1. ผลการศึกษาข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่เดินทางมาพักที่บูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา มีรายละเอียดดังนี้

1.1 เพศ

นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวและพักที่บูติกโฮเต็ลพบว่า เป็นเพศหญิงร้อยละ 53.75 และเพศชายร้อยละ 46.25 ส่วนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวและพักที่บูติกโฮเต็ลพบว่า เป็นเพศชายร้อยละ 72.50 และเป็นเพศหญิงร้อยละ 27.50

1.2 อายุ

นักท่องเที่ยวชาวไทยพบว่า ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 30-39 ปี ร้อยละ 37.50 รองลงมาคือ ช่วงอายุ 20-29 ปี ร้อยละ 23.75 และน้อยที่สุดคือ ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป มีเพียงร้อยละ 3.75 ส่วนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศพบว่า มีอายุอยู่ในช่วง 30-39 ปี และ 40-49 ปี ร้อยละ 35.00 เท่ากัน รองลงมาคือ ช่วงอายุ 20-29 ปี ร้อยละ 22.50 และน้อยที่สุดคือ ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป ร้อยละ 0.00 และเป็นที่น่าสนใจว่านักท่องเที่ยวทั้งสองกลุ่มไม่มีนักท่องเที่ยวที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี สำหรับอายุเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศคือ 37.93 และ 36.18 ปี ตามลำดับ

1.3 สถานภาพสมรส

นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศพบว่า ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส ร้อยละ 52.50 และ 62.50 รองลงมาคือ มีสถานภาพโสด ร้อยละ 46.25 และ 37.50 ส่วนสถานภาพหม้าย/แยก/หย่าร้าง มีน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 1.25 และ 0.00 ตามลำดับ

1.4 อาชีพ

นักท่องเที่ยวชาวไทยพบว่า ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 41.25 รองลงมาคือ พนักงานเอกชนหรือลูกจ้าง ร้อยละ 35.00 และน้อยที่สุดคือนักศึกษา ร้อยละ 3.13 ส่วนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศพบว่า ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานเอกชนหรือลูกจ้าง ร้อยละ 45.00 รองลงมาคือ ประกอบธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 42.50 และน้อยที่สุดคือ อาชีพอื่นๆ ได้แก่ เกษียณราชการ แม่บ้าน ร้อยละ 0.00 ตามลำดับ

1.5 รายได้ต่อเดือน

นักท่องเที่ยวชาวไทยพบว่า ส่วนใหญ่มีรายได้ 20,001-30,000 บาท/เดือน ร้อยละ 26.88 รองลงมาคือ มีรายได้ 40,001-50,000 บาท/เดือน ร้อยละ 16.88 และน้อยที่สุดคือ มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท/เดือน ร้อยละ 1.88 ส่วนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศพบว่า ส่วนใหญ่มีรายได้มากกว่า 100,000 บาท/เดือน ร้อยละ 35.00 รองลงมาคือ มีรายได้ 50,001-100,000 บาท/เดือน ร้อยละ 20.00 และน้อยที่สุดคือ มีรายได้ 40,001-50,000 บาท/เดือน ร้อยละ 2.50 และเป็นที่น่าสนใจว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศส่วนใหญ่มีรายได้สูงกว่าเมื่อเทียบกับนักท่องเที่ยวชาวไทย โดยสามารถพิจารณาจากรายได้ต่อเดือนเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศคือ 48,758.53 และ 297,022.39 บาท/เดือน ตามลำดับ

1.6 แหล่งที่มา

นักท่องเที่ยวชาวไทยพบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวจากภาคใต้ ร้อยละ 58.13 รองลงมาคือ นักท่องเที่ยวจากภาคกลาง ร้อยละ 39.38 และน้อยที่สุดคือ นักท่องเที่ยวจากภาคเหนือ ร้อยละ 0.63 ส่วนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศพบว่า ส่วนใหญ่เป็นชาวมมาเลเซีย ร้อยละ 77.50 รองลงมาคือ ชาวสิงคโปร์ ร้อยละ 15.00 และน้อยที่สุดคือ ชาวญี่ปุ่น ร้อยละ 7.50

1.7 วัตถุประสงค์หลักในการเดินทาง

นักท่องเที่ยวชาวไทยพบว่า ส่วนใหญ่มาเพื่อประชุม/สัมมนา ร้อยละ 37.50 รองลงมาคือ ติดต่อธุรกิจ ร้อยละ 27.50 และน้อยที่สุดคือ มาเพื่อวัตถุประสงค์อื่นๆ โดยผู้ตอบแบบสอบถามให้ข้อมูลว่า “มาพบแพทย์ พานบุตรหลานมาสอบ และมาร่วมแสดงความยินดีในงาน รับปริญญาบัตรจบการศึกษา” ร้อยละ 6.25 ส่วนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศพบว่า ส่วนใหญ่มาเพื่อวัตถุประสงค์หลัก 2 ประการ คือ มาเพื่อการติดต่อธุรกิจ ร้อยละ 52.50 รองลงมาคือ มาเพื่อท่องเที่ยวพักผ่อน ร้อยละ 47.50

1.8 พาหนะในการเดินทาง

นักท่องเที่ยวชาวไทยพบว่า ส่วนใหญ่เดินทางโดยรถส่วนตัว ร้อยละ 58.75 รองลงมาคือ รถโดยสารประจำทาง ร้อยละ 4.38 และน้อยที่สุดคือ เดินทางโดยรถของหน่วยงาน ร้อยละ 1.25 ส่วนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศพบว่า ส่วนใหญ่มาโดยเครื่องบิน ร้อยละ 67.50 รองลงมาคือ รถยนต์ส่วนตัว ร้อยละ 32.50

1.9 จำนวนครั้งที่มาพัก

นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศพบว่า ส่วนใหญ่มาพักที่นี้เป็นครั้งแรก ร้อยละ 68.13 และ 65.00 รองลงมาคือ มาพัก 2-3 ครั้ง ร้อยละ 23.75 และ 22.50 และน้อยที่สุดคือ มาพักมากกว่า 5 ครั้ง เพียงร้อยละ 3.12 และ 2.50 ตามลำดับ สำหรับจำนวนครั้งที่มาพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศคือ 1.73 และ 1.80 ครั้ง ตามลำดับ

1.10 ระยะเวลาในการพำนัก

นักท่องเที่ยวชาวไทยพบว่า ส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการพำนัก 1 วัน ร้อยละ 36.88 รองลงมาคือ มีระยะเวลาในการพำนัก 2 วัน ร้อยละ 34.38 และน้อยที่สุดคือ มีระยะเวลาในการพำนักมากกว่า 3 วัน ร้อยละ 9.38 ส่วนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศพบว่า ส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการพำนัก 2 วัน ร้อยละ 62.50 รองลงมาคือ มีระยะเวลาในการพำนัก 1 วัน ร้อยละ 25.00 และน้อยที่สุด คือ มีระยะเวลาในการพำนัก 3 วัน ร้อยละ 12.50 ตามลำดับ สำหรับระยะเวลาในการพำนักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ คือ 2.14 และ 1.88 วัน ตามลำดับ

1.11 การจัดการการเดินทาง

นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศพบว่า ส่วนใหญ่เดินทางมาด้วยตนเอง ร้อยละ 63.75 และ 60.00 รองลงมาคือ เดินทางมาเป็นคณะ ร้อยละ 36.25 และ 40.00 ตามลำดับ

รายละเอียดของข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ดังแสดงในตารางที่ 4-1

ตารางที่ 4-1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว

ข้อมูลส่วนบุคคล	นักท่องเที่ยว			
	ไทย (n=160)		ต่างประเทศ (n=40)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ				
ชาย	74	46.25	29	72.50
หญิง	86	53.75	11	27.50
2. อายุ (ปี)				
20-29	38	23.75	9	22.50
30-39	60	37.50	14	35.00
40-49	36	22.50	14	35.00
50-59	20	12.50	3	7.50
60 ขึ้นไป	6	3.75	0	0.00
3. สถานภาพ				
โสด	74	46.25	15	37.50
สมรส	84	52.50	25	62.50
หม้าย/แยก/หย่าร้าง	2	1.25	0	0.00

ตารางที่ 4-1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	นักท่องเที่ยว			
	ไทย (n=160)		ต่างประเทศ (n=40)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
4. อาชีพ				
พนักงานเอกชนหรือลูกจ้าง	56	35.00	18	45.00
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	26	16.25	17	42.50
รับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ	66	41.25	3	7.50
นักศึกษา	5	3.13	2	5.00
อื่นๆ ได้แก่ เกษียณราชการ แม่บ้าน	7	4.38	0	0.00
5. รายได้ (บาท/เดือน)				
ต่ำกว่า 10,000	3	1.88	0	0.00
10,001-20,000	24	15.00	0	0.00
20,001-30,000	43	26.88	0	0.00
30,001-40,000	15	9.38	0	0.00
40,001-50,000	27	16.88	1	2.50
50,001-100,000	26	16.25	8	20.00
มากกว่า 100,000	5	3.13	14	35.00
6. แหล่งที่มา				
ภาคเหนือ	1	0.63	0	0.00
ภาคตะวันออกเฉียงใต้	3	1.88	0	0.00
ภาคกลาง	63	39.38	0	0.00
ภาคใต้	93	58.13	0	0.00
ต่างประเทศ คือ ญี่ปุ่น	0	0.00	3	7.50
มาเลเซีย	0	0.00	31	77.50
สิงคโปร์	0	0.00	6	15.00

ตารางที่ 4-1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	นักท่องเที่ยว			
	ไทย (n=160)		ต่างประเทศ (n=40)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
7. วัตถุประสงค์หลักของการเดินทาง (ตอบได้มากกว่า1ข้อ)				
ท่องเที่ยวพักผ่อน	28	17.50	19	47.50
เยี่ยมญาติ/เพื่อน	12	7.50	1	2.50
ติดต่อธุรกิจ	44	27.50	21	52.50
ประชุม/สัมมนา	60	37.50	1	2.50
ทำงานต่างจังหวัด	10	6.25	0	0.00
อื่นๆ	10	6.25	0	0.00
8. พาหนะในการเดินทาง				
รถยนต์ส่วนตัว	94	58.75	13	32.50
รถโดยสารไม่ประจำทาง	4	2.50	0	0.00
รถโดยสารประจำทาง	7	4.38	0	0.00
รถของหน่วยงาน	2	1.25	0	0.00
เครื่องบิน	53	33.12	27	67.50
9. จำนวนที่มาพัก (ครั้ง)				
ครั้งแรก	109	68.13	26	65.00
2-3	38	23.75	9	22.50
4-5	8	5.00	4	10.00
มากกว่า 5	5	3.13	1	2.50

ตารางที่ 4-1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	นักท่องเที่ยว			
	ไทย (n=160)		ต่างประเทศ (n=40)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
10. ระยะเวลาในการพำนัก (วัน)				
1	59	36.88	10	25.00
2	55	34.38	25	62.50
3	31	19.38	5	12.50
มากกว่า 3	15	9.38	0	0.00
11. การจัดการการเดินทาง				
มาด้วยตัวเอง	102	63.75	24	60.00
มาเป็นคณะ	58	36.25	16	40.00

2. ผลการศึกษาประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา

จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลาและพักที่บูติกโฮเต็ล ในช่วงเดือนตุลาคม 2557 ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งต่อคน ซึ่งสามารถคำนวณได้จากค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันต่อคน และระยะเวลาพำนักเฉลี่ย เพื่อนำมาคำนวณหาค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลาและพักที่บูติกโฮเต็ล โดยในการศึกษานี้ได้แบ่ง ประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวออกเป็น 6 หมวด ได้แก่ ค่าที่พัก ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าพาหนะในจังหวัด ค่าบริการการท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง และค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึก ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ผลการคำนวณค่าใ้จ่ายนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา จำแนกตามหมวดต่างๆ พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยมีค่าใ้จ่ายเฉลี่ยต่อวันต่อคนเท่ากับ 3,371.62 บาท แบ่งออกเป็นหมวดต่างๆ ซึ่งค่าใ้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจะมีค่าใ้จ่ายในหมวดของค่าที่พัก และค่าอาหารและเครื่องดื่มเป็นจำนวนมาก ซึ่งเมื่อรวมกันแล้วราวย้อยละ 60 ของการใ้จ่ายทั้งหมด โดยการใ้จ่ายเพื่อค่าที่พัก ร้อยละ 36.18 รองลงมาเป็นค่าอาหารและเครื่องดื่ม ร้อยละ 23.02 สำหรับค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึกมีสัดส่วนร้อยละ 15.00 ค่าพาหนะในจังหวัดและค่าใ้จ่ายเพื่อ

ความบันเทิง มีสัดส่วนร้อยละ 13.37 และ 11.77 ตามลำดับ ซึ่งมากกว่าค่าบริการการท่องเที่ยวที่มีสัดส่วนเพียงร้อยละ 0.66 เท่านั้น

สำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันต่อคนเท่ากับ 4,840.86 บาท แบ่งออกเป็นหมวดต่างๆ โดยมีค่าใช้จ่ายในหมวดของค่าที่พัก และค่าอาหารและเครื่องดื่ม รวมกันแล้วราวร้อยละ 60 ของการใช้จ่ายทั้งหมด โดยการใช้จ่ายเพื่อค่าที่พัก ร้อยละ 34.76 รองลงมาเป็นค่าอาหารและเครื่องดื่ม ร้อยละ 25.78 สำหรับค่าพาหนะในจังหวัดมีสัดส่วนร้อยละ 17.10 ส่วนค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึก และค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง มีสัดส่วนร้อยละ 13.14 และ 8.39 ตามลำดับ ซึ่งมากกว่าค่าบริการการท่องเที่ยวที่มีสัดส่วนเพียงร้อยละ 0.83 เท่านั้น เช่นเดียวกับนักท่องเที่ยวชาวไทย ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 4-2 ในหน้าถัดไป

ตารางที่ 4-2 ประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พิกนูดิกไฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2557

หน่วย : บาท

ประเภทค่าใช้จ่าย	นักท่องเที่ยว								
	ไทย (n=160)			ต่างประเทศ (n=40)			รวม (n=200)		
	ค่าใช้จ่าย (บาท/วัน/คน)	ค่าใช้จ่าย ตลอดระยะเวลา การท่องเที่ยว*	ร้อยละ	ค่าใช้จ่าย (บาท/วัน/คน)	ค่าใช้จ่าย ตลอดระยะเวลา การท่องเที่ยว*	ร้อยละ	ค่าใช้จ่าย (บาท/วัน/คน)	ค่าใช้จ่าย ตลอดระยะเวลา การท่องเที่ยว*	ร้อยละ
ค่าที่พัก	1,219.91	2,610.61	36.18	1,682.32	3,162.76	34.76	1,312.39	2,740.27	35.80
ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	776.29	1,661.25	23.02	1,248.13	2,346.48	25.78	870.65	1,817.93	23.75
ค่าพาหนะในจังหวัด	450.84	964.80	13.37	827.50	1,555.70	17.10	526.17	1,098.65	14.35
ค่าบริการการท่องเที่ยว	22.03	47.15	0.66	40.42	75.98	0.83	25.71	53.68	0.70
ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง	396.98	849.54	11.77	406.25	763.75	8.39	398.83	832.76	10.88
ค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึก	505.57	1,081.93	15.00	636.25	1,196.15	13.14	531.71	1,110.21	14.51
รวม	3,371.62	7,215.27	100.00	4,840.86	9,100.81	100.00	3,665.47	7,653.50	100.00
ระยะเวลาพำนักเฉลี่ย (วัน)	2.14			1.88			2.09		

หมายเหตุ : * หมายถึง ค่าใช้จ่ายตลอดระยะเวลาการท่องเที่ยว คำนวณจาก ค่าใช้จ่าย (บาท/วัน/คน) X ระยะเวลาพำนักเฉลี่ย

จากตารางที่ 4-2 เมื่อพิจารณาในภาพรวมพบว่า นักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันต่อคนเท่ากับ 3,665.47 บาท แบ่งออกเป็นหมวดต่างๆ โดยมีค่าใช้จ่ายในหมวดของค่าที่พัก และค่าอาหารและเครื่องดื่มเป็นจำนวนมาก ซึ่งเมื่อรวมกันแล้วราวร้อยละ 60 ของการใช้จ่ายทั้งหมด โดยการใช้จ่ายเพื่อค่าที่พัก ร้อยละ 35.80 รองลงมาเป็นค่าอาหารและเครื่องดื่ม ร้อยละ 23.75 สำหรับค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึกก็มีสัดส่วนที่มากพอสมควรคือ ร้อยละ 14.51 ค่าพาหนะในจังหวัดและค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง มีสัดส่วนร้อยละ 14.35 และ 10.88 ตามลำดับ ซึ่งมากกว่าค่าบริการการท่องเที่ยวที่มีสัดส่วนเพียงร้อยละ 0.70 เท่านั้น

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวทั้งหมดที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2557 พบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันต่อคนสูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยในทุกหมวดค่าใช้จ่าย โดยเฉพาะค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าพาหนะในจังหวัด และค่าบริการการท่องเที่ยวที่สูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยราวเกือบเท่าตัว ในขณะที่ค่าที่พัก ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง และค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึกของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติสูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยไม่มากนัก แม้ว่าระยะเวลาพำนักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจะน้อยกว่าของนักท่องเที่ยวชาวไทยก็ตาม

ทั้งนี้เมื่อคำนวณค่าใช้จ่ายตลอดระยะเวลาการท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา พบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีการใช้จ่ายระหว่างที่พำนัก เท่ากับ 9,100.81 บาท ส่วนนักท่องเที่ยวชาวไทยมีการใช้จ่ายระหว่างที่พำนักในจังหวัดสงขลา เท่ากับ 7,215.27 บาท โดยนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีการใช้จ่ายสูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยในทุกๆ หมวดค่าใช้จ่าย

3. ผลการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา

สำหรับการวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อรายได้และการจ้างงานในจังหวัดสงขลานั้น ผู้วิจัยใช้ตารางบัญชีการผลิตและผลผลิตของจังหวัดสงขลา สัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่ม และสัมประสิทธิ์การจ้างงานของจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2547 แต่เนื่องด้วยผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2557 ทำให้ต้องปรับค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เป็นอุปสงค์ขั้นสุดท้าย (Final Demand) จากราคาของปี พ.ศ. 2557 เป็นราคาของปี พ.ศ. 2547 เพื่อให้สอดคล้องกับตารางบัญชีการผลิตและผลผลิตของจังหวัดสงขลา สัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่ม และสัมประสิทธิ์การจ้างงานของจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2547 โดยใช้ดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดสงขลาเป็นตัวปรับ ทั้งนี้ได้แสดงรายละเอียดลำดับ

ขั้นตอนในการคำนวณไว้ในบทที่ 3 และสามารถดูรายละเอียดการคำนวณได้จากภาคผนวก ข ตารางที่ ข-1

ดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดสงขลา ณ เดือนตุลาคม ปี พ.ศ. 2557 เท่ากับ 172.29 ส่วนดัชนีราคาผู้บริโภค ปี พ.ศ. 2547 ในเดือนเดียวกัน เท่ากับ 110.2 (สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า, 2557) ประกอบกับข้อมูลสถิตินักท่องเที่ยวเฉลี่ยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547-2557 จากกรมการท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่เดินทางมายังจังหวัดสงขลา มีจำนวนเฉลี่ย 2,690,918 คน โดยแบ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 1,896,501 คน และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ จำนวน 794,417 คน และนำมาเทียบสัดส่วนจำนวนนักท่องเที่ยวที่มาพักบูติกโฮเต็ลทั้งหมด 28,860 คน โดยแบ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 20,340 คน และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ จำนวน 8,520 คน สามารถดูรายละเอียดการคำนวณได้จากภาคผนวก ข ในตารางที่ ข-2 ตารางที่ ข-3 และตารางที่ ข-4 ดังนั้นก็จะได้อุปสงค์ขั้นสุดท้ายที่เป็นค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ณ ราคาปี พ.ศ. 2547 ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 4-3 ในหน้าถัดไป

ตารางที่ 4-3 ประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ณ ราคา ปี พ.ศ. 2547

ประเภทค่าใช้จ่าย	นักท่องเที่ยว								
	ไทย (n=160)			ต่างประเทศ (n=40)			รวม (n=200)		
	ค่าใช้จ่าย	ร้อยละ		ค่าใช้จ่าย	ร้อยละ		ค่าใช้จ่าย	ร้อยละ	
	ตลอด ระยะเวลา การท่องเที่ยว*	ค่าใช้จ่าย (ล้านบาท/ปี)**		ตลอด ระยะเวลา การท่องเที่ยว*	ค่าใช้จ่าย (ล้านบาท/ปี)**		ตลอด ระยะเวลา การท่องเที่ยว*	ค่าใช้จ่าย (ล้านบาท/ปี)**	
ค่าที่พัก	1,669.79	33.96	36.18	2,022.96	17.24	34.76	1,740.42	51.20	35.69
ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	1,062.57	21.61	23.02	1,500.85	12.79	25.78	1,150.23	34.40	23.98
ค่าพาหนะในจังหวัด	617.11	12.55	13.37	995.06	8.48	17.10	692.70	21.03	14.66
ค่าบริการการท่องเที่ยว	30.16	0.62	0.66	48.60	0.41	0.83	33.85	1.03	0.72
ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง	543.38	11.05	11.77	488.51	4.16	8.39	532.41	15.21	10.60
ค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึก	692.02	14.08	15.00	765.08	6.52	13.14	706.63	20.60	14.35
รวม	4,615.03	93.87	100.00	5,821.06	49.60	100.00	4,856.23	143.47	100.00
จำนวนนักท่องเที่ยว	20,340			8,520			28,860		

หมายเหตุ : * หมายถึง ค่าใช้จ่ายตลอดระยะเวลาการท่องเที่ยว จากตาราง 4-2 ปรับด้วยดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2547

** หมายถึง ค่าใช้จ่าย (ล้านบาท/ปี) คำนวณจาก ค่าใช้จ่ายตลอดระยะเวลาการท่องเที่ยว X จำนวนนักท่องเที่ยว

ก่อนจะได้มาซึ่งผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อ ธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ผู้วิจัยต้องนำค่าใช้จ่ายที่ได้ จากตารางที่ 4-3 มากำหนดค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา จาก 6 หมวด เดิม ได้เป็นหมวดใหม่ 9 หมวด คือ

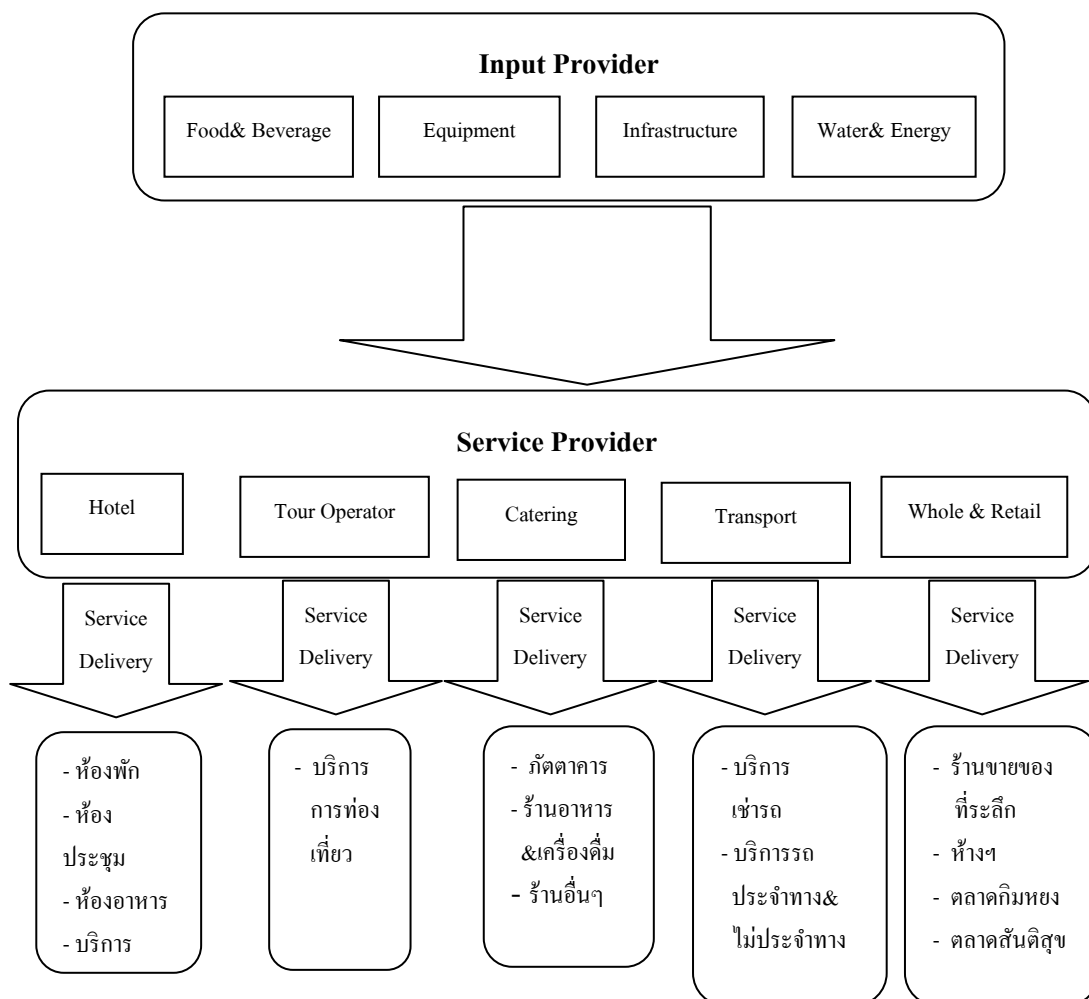
1. โรงแรมและที่พักอื่น ๆ
2. ภัตตาคารและร้านขายเครื่องดื่ม
3. การขนส่งโดยรถประจำทาง/ไม่ประจำทาง
4. การบริการอื่นๆ
5. อุตสาหกรรมสิ่งทอ
6. ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมอื่นๆ
7. การผลิตผลิตภัณฑ์อาหารอื่นๆ
8. การทำสวนผลไม้อื่นๆ
9. การค้าส่งค้าปลีก

จากการศึกษาพบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่ พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา มีค่าใช้จ่ายรวม 143.47 ล้านบาท โดยค่าใช้จ่ายหมวดโรงแรมและที่ พักอื่นๆ เป็นค่าใช้จ่ายที่มีสัดส่วนมากที่สุด คือ 51.20 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 35.69 รองลงมาคือ ค่าใช้จ่ายในหมวดภัตตาคารและร้านขายเครื่องดื่ม จำนวน 34.40 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 23.98 และค่าใช้จ่ายในหมวดการขนส่งโดยรถประจำทาง/ไม่ประจำทาง จำนวน 21.03 ล้านบาท คิดเป็น ร้อยละ 14.66 และค่าใช้จ่ายหมวดบริการอื่นๆ ซึ่งในที่นี้คือ ค่าบริการการท่องเที่ยว เป็นค่าใช้จ่ายที่มี สัดส่วนน้อยที่สุด คือ 1.03 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.72 ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 4-4 ใน หน้าถัดไป

ตารางที่ 4-4 ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศแยกตามหมวดค่าใช้จ่ายที่จัดใหม่ ณ ราคา ปี พ.ศ. 2547

ประเภทค่าใช้จ่าย	หมวดค่าใช้จ่ายที่จัดใหม่	นักท่องเที่ยว					
		ไทย (n=160)		ต่างประเทศ (n=40)		รวม (n=200)	
		ค่าใช้จ่าย (ลบ.)	ร้อยละ	ค่าใช้จ่าย (ลบ.)	ร้อยละ	ค่าใช้จ่าย (ลบ.)	ร้อยละ
1. ค่าที่พัก	1. โรงแรมและที่พักอื่น ๆ	33.96	36.18	17.24	34.76	51.20	35.69
2. ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	2. ภัตตาคารและร้านขายเครื่องดื่ม	21.61	23.02	12.79	25.78	34.40	23.98
3. ค่าพาหนะในจังหวัด		12.55	13.37	8.48	17.10	21.03	14.66
3.1 รถประจำทาง	3.1 การขนส่งโดยรถประจำทาง/ไม่ประจำทาง	12.55	13.37	8.48	17.10	21.03	14.66
4. ค่าบริการการท่องเที่ยว	4. การบริการอื่นๆ	0.62	0.66	0.41	0.83	1.03	0.72
5. ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง	4. การบริการอื่นๆ	11.05	11.77	4.16	8.39	15.21	10.60
6. ค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึก		14.08	15.00	6.52	13.14	20.59	14.35
6.1 ผ้าและเสื้อผ้า	5. อุตสาหกรรมสิ่งทอ	4.22	4.50	3.26	6.57	7.48	5.21
6.2 เครื่องประดับตกแต่ง	6. ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมอื่นๆ	2.11	2.25	0.65	1.31	2.76	1.93
6.3 ขนมพื้นเมือง	7. การผลิตผลิตภัณฑ์อาหารอื่นๆ	4.22	4.50	0.98	1.97	5.20	3.62
6.4 ผลไม้ต่างๆ	8. การทำสวนผลไม้ต่างๆ	1.42	1.51	0.33	0.66	1.75	1.21
6.5 อื่นๆ	9. การค้าส่งค้าปลีก	2.11	2.25	1.30	2.63	3.41	2.38
รวม		93.87	100.00	49.60	100.00	143.47	100.00

จากการศึกษาหมวดค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวมุดิกไฮเต็ลที่จัดใหม่ ณ ราคา ปี พ.ศ. 2547 พบว่า มีธุรกิจบริการหลากหลายประเภทที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจมุดิกไฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ดังรายละเอียดแสดงในรูปภาพที่ 4-1

รูปภาพที่ 4-1 ธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจมุดิกไฮเต็ลในจังหวัดสงขลา

จากรูปภาพที่ 4-1 อธิบายรายละเอียดผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักมุดิกไฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจมุดิกไฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ประกอบด้วย

3.1 ผู้จัดหาปัจจัยนำเข้า (Input Providers) มีหน้าที่จัดหาทรัพยากรและวัสดุ (Resources and Materials) ในการดำเนินการบริการให้กับผู้ให้บริการในโซ่อุปทานการท่องเที่ยวได้แก่

3.1.1 ผู้จัดหาอาหาร (Food & Beverage) เพื่อป้อนวัตถุดิบให้แก่ โรงแรมที่พัก ภัตตาคาร ร้านอาหาร สถานที่ท่องเที่ยว สถานบันเทิงต่างๆ เป็นต้น

3.1.2 ผู้จัดหาเครื่องจักรกล (Equipment) เพื่อป้อนวัตถุดิบให้แก่ โรงงานเพื่อผลิตสินค้าอุตสาหกรรมได้แก่ โรงงานสิ่งทอ โรงงานแปรรูปอาหาร เครื่องจักรกลสำหรับทางการเกษตร อะไหล่รถยนต์ หรือแม้แต่เครื่องมืออุปกรณ์ทางการแพทย์ เครื่องมือสำหรับธุรกิจสปา เป็นต้น

3.1.3 ผู้จัดหาระบบสาธารณสุขุมูลฐาน (Infrastructure) ได้แก่ ถนน ระบบไฟฟ้า ระบบประปา

3.1.4 ผู้จัดหาพลังงาน (Water & Energy) ได้แก่ เชื้อเพลิงทุกประเภท

3.2 ผู้ให้บริการ (Service Providers) เป็นส่วนประกอบหลักในโซ่อุปทานการท่องเที่ยว เนื่องจากติดต่อโดยตรงกับลูกค้า รวมถึงเป็นผู้ส่งมอบสินค้าและบริการให้แก่นักท่องเที่ยว ในการศึกษาครั้งนี้พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาเพื่ออบรม ประชุม หรือติดต่อธุรกิจ มีผลให้ธุรกิจตัวแทนท่องเที่ยว (Travel Agency) หรือธุรกิจนำเที่ยว (Tour Operator) มีส่วนเกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยว แต่อย่างไรก็ตามพบว่า ยังมีผู้ให้บริการการท่องเที่ยวอีกหลากหลายประเภท ที่คอยส่งมอบการบริการเพื่อตอบสนองความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่พิกนูดิกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลาในครั้งนี้ ได้แก่

3.2.1 ผู้ให้บริการห้องพัก (Hotel or Lodging Provider)

3.2.2 ผู้ให้บริการอาหารและเครื่องดื่ม (Catering Provider) ทั้งจากโรงแรมหรือจากข้างนอกโรงแรมได้แก่ ภัตตาคาร ร้านอาหาร สถานที่ท่องเที่ยว และสถานบันเทิงต่างๆ

3.2.3 ผู้ให้บริการการขนส่ง (Transport Provider) ได้แก่ ธุรกิจรถเช่า รถตู้ก๊วก และรถประจำทาง/รถไม่ประจำทาง

3.2.4 ผู้ให้บริการด้านค้าปลีกค้าส่ง ได้แก่ ธุรกิจขายของที่ระลึกที่มีบริการขายในโรงแรม และร้านค้าในย่านศูนย์กลางการค้า ได้แก่ ตลาดกิมหยง ตลาดสันติสุข ห้างสรรพสินค้าต่างๆ โดยนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศส่วนใหญ่ที่เดินทางมาท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา นิยมซื้อสินค้าจำพวกขนม อาหารแห้ง ผลไม้ เครื่องใช้ไฟฟ้า เสื้อผ้า

4. ผลการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พิกนูดิกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชนในจังหวัดสงขลา

ผู้วิจัยได้แบ่งการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวออกเป็น 9 หมวด ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 4-4 ซึ่งยังไม่สามารถจำแนกรายละเอียดลงในตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตของจังหวัดสงขลา จึงต้องดำเนินการจัดจำแนกรายละเอียดค่าใช้จ่ายตามประเภทและกิจกรรมการผลิตอีกครั้ง

เพื่อให้สอดคล้องกับกิจกรรมการผลิตในตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตของจังหวัดสงขลา ขนาด 16 กิจกรรมการผลิตได้อย่างสมบูรณ์ ผลการจัดค่าใช้จ่ายแยกตามรหัสกิจกรรมการผลิต ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 4-5 ในหน้าถัดไป

ตารางที่ 4-5 แสดงค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว แยกตามรหัสกิจกรรมการผลิตขนาด 16 กิจกรรมการผลิต ซึ่งจัดได้ 6 กิจกรรมการผลิต คือ กิจกรรมรหัส 002-การทำสวนผลไม้ กิจกรรมรหัส 008-อุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร กิจกรรมรหัส 016-อื่นๆ กิจกรรมรหัส 013-การค้า กิจกรรมรหัส 014-การขนส่ง และกิจกรรมรหัส 015-การบริการ สำหรับกิจกรรมการผลิตที่ไม่ปรากฏในตารางได้แก่ กิจกรรมรหัส 001 กิจกรรมรหัส 003-007 และกิจกรรมรหัส 009-012 กิจกรรมรหัสเหล่านี้หมายถึง กิจกรรมการผลิตที่มีค่าใช้จ่ายเท่ากับ 0 นั่นเอง

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้กำหนดค่าใช้จ่ายลงใน 3 ภาคการผลิต ได้แก่ ภาคเกษตรกรรม ภาคอุตสาหกรรม และภาคการบริการ ผลการศึกษาที่ได้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายอยู่ในภาคการบริการ คิดเป็นร้อยละ 87.25 และ 89.48 รองลงมา เป็นภาคอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 11.24 และ 9.86 น้อยที่สุดในภาคเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.51 และ 0.66 ตามลำดับ โดยนักท่องเที่ยวชาวไทยมีค่าใช้จ่ายในกิจกรรมการผลิตการบริการมากที่สุด (โรงแรมและที่พักอื่นๆ ค่าภัตตาคารและร้านขายเครื่องดื่มและบริการอื่นๆ) รวมคิดเป็นร้อยละ 71.63 รองลงมา เป็นกิจกรรมการผลิตการขนส่ง คิดเป็นร้อยละ 13.37 ส่วนกิจกรรมการผลิตการทำสวนผลไม้ มีสัดส่วนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.51 สำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีค่าใช้จ่ายในกิจกรรมการผลิตการบริการมากที่สุด (โรงแรมและที่พักอื่นๆ ค่าภัตตาคารและร้านขายเครื่องดื่มและบริการอื่นๆ) รวมคิดเป็นร้อยละ 69.76 รองลงมา เป็นกิจกรรมการผลิตการขนส่ง คิดเป็นร้อยละ 17.10 ส่วนกิจกรรมการผลิตการทำสวนผลไม้ มีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 0.66

ตารางที่ 4-5 ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศแยกตามรหัสกิจกรรมการผลิต ณ ราคา ปี พ.ศ. 2547

รหัสกิจกรรมการผลิต ขนาด 16 กิจกรรม*	กิจกรรมการผลิตและภาคการผลิต	นักท่องเที่ยว					
		ไทย (n=160)		ต่างประเทศ (n=40)		รวม (n=200)	
		ค่าใช้จ่าย (ลบ.)	ร้อยละ	ค่าใช้จ่าย (ลบ.)	ร้อยละ	ค่าใช้จ่าย (ลบ.)	ร้อยละ
	ภาคเกษตรกรรม	1.42	1.51	0.33	0.66	1.75	1.21
002	การทำสวนผลไม้	1.42	1.51	0.33	0.66	1.75	1.21
	ภาคอุตสาหกรรม	10.55	11.24	4.89	9.86	15.44	10.76
008	อุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร	4.22	4.50	0.98	1.97	5.20	3.62
016	อื่นๆ	6.33	6.75	3.91	7.89	10.24	7.14
	ภาคการบริการ	81.90	87.25	44.38	89.48	126.29	88.03
013	การค้า	2.11	2.25	1.30	2.62	3.41	2.38
014	การขนส่ง	12.55	13.37	8.48	17.10	21.03	14.66
015	การบริการ	67.24	71.63	34.60	69.76	101.84	70.99
รวม		93.87	100.00	49.60	100.00	143.47	100.00

หมายเหตุ : * รหัสกิจกรรมการผลิต อ้างอิงตามตารางบัญชีการผลิตและผลผลิต จังหวัดสงขลา ขนาด 16 กิจกรรมการผลิต สามารถดูรายละเอียดได้จาก ภาคผนวก ค

ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศในจังหวัดสงขลา ณ ราคาปี พ.ศ. 2547 ซึ่งจำแนกตามรหัสกิจกรรมการผลิตตามตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตของจังหวัด สงขลา ที่แสดงไว้ในตารางที่ 4-5 เรียกว่า “อุปสงค์ขั้นสุดท้าย” ที่เกิดจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ที่มาพักบูติกโฮเต็ล ในจังหวัดสงขลา โดยค่าของอุปสงค์ขั้นสุดท้ายนี้จะเป็นตัวแปรสำคัญที่ใช้ในการวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทาง เศรษฐกิจของชุมชน ในด้านรายได้และการจ้างงานในจังหวัดสงขลา

4.1 ผลการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อ รายได้

ในการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อ รายได้ สามารถวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายต่อรายได้ในกิจกรรมการผลิตต่างๆ ได้จากสมการ ดังต่อไปนี้

$$v_i = v'(I-R)^{-1}f \dots\dots\dots(4.1)$$

จากการเก็บข้อมูลค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจากแบบสอบถาม ที่แสดงรายจ่าย เพื่อซื้อสินค้าและบริการประเภทต่างๆของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ แล้วนำมาปรับ ด้วยดัชนีราคาผู้ผลิต จนได้อุปสงค์ขั้นสุดท้ายที่เกิดจากการท่องเที่ยว นั่นคือ f ในสมการวิเคราะห์ผล ที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายต่อรายได้ สำหรับ $(I-R)^{-1}$ หรือเรียกว่า Leontief Inverse Matrix ตามแนวคิด ของ Leontief W. ผู้วิจัยใช้ตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตของจังหวัดสงขลา ขนาด 16 กิจกรรม การผลิต ปี พ.ศ. 2547 และสำหรับ v' คือ ค่าสัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่มต่อมูลค่าผลผลิตในกิจกรรมการ ผลิตต่างๆในจังหวัดสงขลา ซึ่งคำนวณได้จากมูลค่าเพิ่มหารด้วยมูลค่าผลผลิตในกิจกรรมการผลิต ต่างๆ (สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้จากภาคผนวก ข) โดยค่าสัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่มต่อมูลค่า ผลผลิตในกิจกรรมการผลิตต่างๆ หมายถึง ประสิทธิภาพของรายได้อันเกิดจากเงินเดือน ค่าจ้าง และ ค่าตอบแทนที่ต้องลงทุนเพิ่มในกิจกรรมการผลิตต่างๆ ในการสร้างผลผลิตจำนวน 1 ล้านบาท เช่น กิจกรรมการผลิตการค้า มีค่าสัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่มเท่ากับ 0.183 หมายความว่า กิจกรรมการผลิต การค้า ต้องลงทุนเพิ่มเพื่อจ่ายให้กับคนงานเป็นรายได้เท่ากับ 183,000 บาท ในการสร้างมูลค่า ผลผลิตจำนวน 1 ล้านบาท สำหรับจำนวนรายได้ในกิจกรรมการผลิตต่างๆ ที่เกิดจากการใช้จ่ายของ นักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจะมีค่ามากหรือน้อย ก็เนื่องมาจากการ คำนวณค่าสัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่ม ถ้ากิจกรรมการผลิตใดมีค่าสัมประสิทธิ์สูงก็จะทำให้จำนวนรายได้ เพิ่มขึ้นในสัดส่วนที่สูงตามไปด้วย โดยสัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่มที่มีค่าสูงที่สุดในการวิจัยครั้งนี้คือ

กิจกรรมการผลิตบริการ มีค่าเท่ากับ 0.397 ซึ่งถ้านักท่องเที่ยวมีการใช้จ่ายในกิจกรรมการผลิตต่างๆเพิ่มขึ้นในจำนวนที่เท่ากัน จำนวนรายได้ในกิจกรรมการผลิตบริการก็จะมากกว่ากิจกรรมการผลิตอื่นๆ นอกจากนี้บางกิจกรรมการผลิตอาจให้ค่าสัมประสิทธิ์ที่สูงเกินไป เนื่องจากบางกิจกรรมการผลิตอาจเกิดรายได้ประเภทแอบแฝงได้ หรือในบางกิจกรรมการผลิตมีค่าสัมประสิทธิ์ต่ำ เนื่องจากสาเหตุของการใช้แรงงานต่างด้าว และการจ้างผลิตแทน (Outsource) จึงมีผลให้เกิดรายได้น้อยลงได้ ทั้งนี้จากการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนข้างต้น สามารถนำไปแทนค่าในสมการที่ใช้ในการหาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อรายได้ในจังหวัดสงขลา

ผลการศึกษาพบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้รวม เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น 61.41 ล้านบาท โดยแบ่งเป็นรายได้ทางตรง จำนวน 46.53 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 75.77 และเป็นรายได้ทางอ้อม จำนวน 14.88 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 24.23 โดยการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยก่อให้เกิดรายได้รวมทั้งสิ้น 40.21 ล้านบาท ในจำนวนนี้เป็นรายได้ทางตรง จำนวน 30.51 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 75.87 และเป็นรายได้ทางอ้อม จำนวน 9.70 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 24.13 และในส่วนของค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศก่อให้เกิดรายได้รวมทั้งสิ้น 21.19 ล้านบาท ในจำนวนนี้เป็นรายได้ทางตรง จำนวน 16.02 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 75.58 และเป็นรายได้ทางอ้อม จำนวน 5.17 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 24.42 จะเห็นได้ว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวดังกล่าวได้ก่อให้เกิดรายได้ทางตรงมากกว่ารายได้ทางอ้อม ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 4-6

ตารางที่ 4-6 จำนวนรายได้ที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา

ผลที่เกิดจาก การใช้จ่ายของ นักท่องเที่ยว	รายได้ที่เกิดจากการใช้จ่าย					
	ไทย (n=160)		ต่างประเทศ (n=40)		รวม (n=200)	
	จำนวน (ล้านบาท)	ร้อยละ	จำนวน (ล้านบาท)	ร้อยละ	จำนวน (ล้านบาท)	ร้อยละ
รายได้ทางตรง	30.51	75.87	16.02	75.58	46.53	75.77
รายได้ทางอ้อม	9.70	24.13	5.17	24.42	14.88	24.23
รวม	40.21	100.00	21.19	100.00	61.41	100.00

เมื่อพิจารณาจำแนกในภาคการผลิตต่างๆพบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศจำนวน 143.47 ล้านบาท ก่อให้เกิดรายได้รวมทั้งสิ้น 61.41 ล้านบาท

โดยส่วนใหญ่เป็นรายได้ในภาคการบริการ คิดเป็นร้อยละ 92.27 รองลงมาเป็นรายได้ในภาคอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 7.15 และรายได้ในภาคเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.58 อีกทั้งพบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 93.87 ล้านบาท ก่อให้เกิดรายได้จำนวน 40.21 ล้านบาท โดยส่วนใหญ่เป็นรายได้ในภาคการบริการ คิดเป็นร้อยละ 91.84 รองลงมาเป็นรายได้ในภาคอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 7.44 และภาคเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.72 ในส่วนของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ จำนวน 49.60 ล้านบาท ได้ก่อให้เกิดรายได้ จำนวน 21.19 ล้านบาท โดยแบ่งเป็นรายได้ในภาคการบริการ ภาคอุตสาหกรรม และภาคเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 93.11 ร้อยละ 6.56 และ ร้อยละ 0.33 ตามลำดับ ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 4-7

ตารางที่ 4-7 จำนวนรายได้ที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา ในภาคการผลิตต่างๆ

ภาคการผลิต	ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว		รายได้	
	มูลค่า (ล้านบาทต่อปี)	ร้อยละ	จำนวน (ล้านบาท)	ร้อยละ
นักท่องเที่ยวชาวไทย (n=160)				
ภาคเกษตรกรรม	1.42	1.51	0.29	0.72
ภาคอุตสาหกรรม	10.55	11.24	2.99	7.44
ภาคบริการ	81.91	87.25	36.93	91.84
รวม	93.87	100.00	40.21	100.00
นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ (n=40)				
ภาคเกษตรกรรม	0.33	0.66	0.07	0.33
ภาคอุตสาหกรรม	4.89	9.86	1.39	6.56
ภาคบริการ	44.38	89.48	19.73	93.11
รวม	49.60	100.00	21.19	100.00
นักท่องเที่ยวทั้งหมด (n=200)				
ภาคเกษตรกรรม	1.75	1.21	0.36	0.58
ภาคอุตสาหกรรม	15.44	10.76	4.39	7.15
ภาคบริการ	126.29	88.03	56.66	92.27
รวม	143.47	100.00	61.41	100.00

นอกจากนี้จากการศึกษายังพบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา สามารถสร้างรายได้ในกิจกรรมการผลิตต่างๆ โดยกิจกรรมการผลิตที่ได้รับรายได้สูงที่สุดคือ กิจกรรมการบริการ มีมูลค่าคิดเป็นร้อยละ 52.47 ของรายได้ทั้งหมดที่เกิดขึ้น รองลงมาคือ กิจกรรมการขนส่ง คิดเป็นร้อยละ 6.87 และกิจกรรมการผลิตอื่นๆ(อุตสาหกรรมสิ่งทอ) คิดเป็นร้อยละ 2.95 สำหรับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา สามารถสร้างรายได้ในกิจกรรมการผลิตต่างๆ โดยกิจกรรมการผลิตที่ได้รับรายได้สูงที่สุดคือ กิจกรรมการบริการ มีมูลค่าคิดเป็นร้อยละ 27.00 ของรายได้ทั้งหมดที่เกิดขึ้น รองลงมาคือ กิจกรรมการขนส่ง คิดเป็นร้อยละ 4.64 และกิจกรรมการผลิตอื่นๆ (อุตสาหกรรมสิ่งทอ) คิดเป็นร้อยละ 1.82 ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 4-8

ตารางที่ 4-8 จำนวนรายได้ที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา ในแต่ละกิจกรรมการผลิต

รหัส กิจกรรม	รายชื่อกิจกรรม	ไทย (n=160)		ต่างประเทศ (n=40)		รวม (n=200)	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
		(ล้านบาท)		(ล้านบาท)		(ล้านบาท)	
	ภาคเกษตร	0.29	0.47	0.07	0.11	0.36	0.58
002	การทำสวนผลไม้	0.29	0.47	0.07	0.11	0.36	0.58
	ภาคอุตสาหกรรม	3.00	4.89	1.39	2.26	4.39	7.15
008	อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป	1.19	1.94	0.27	0.44	1.46	2.38
016	อื่นๆ (อุตสาหกรรมสิ่งทอ)	1.81	2.95	1.12	1.82	2.93	4.77
	ภาคบริการ	36.93	60.14	19.73	32.13	56.66	92.27
013	การค้า	0.49	0.80	0.30	0.49	0.79	1.29
014	การขนส่ง	4.22	6.87	2.85	4.64	7.07	11.51
015	การบริการ	32.22	52.47	16.58	27.00	48.80	79.47
	รวม	40.22	65.50	21.19	34.50	61.41	100.00

4.2 ผลการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อการจ้างงาน

ในการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อการจ้างงาน สามารถวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายต่อการจ้างงานในกิจกรรมการผลิตต่างๆ ได้จากสมการดังต่อไปนี้

$$L_t = L'(I-R)^{-1} f \quad \dots\dots\dots(4.2)$$

ในการคำนวณส่วนนี้ต้องใช้ค่าสัมประสิทธิ์ของผู้มีงานทำต่อมูลค่าผลผลิตในกิจกรรมการผลิตต่างๆ ในจังหวัดสงขลา ซึ่งก็คือ สัมประสิทธิ์ L' ในสมการ (4.2) ซึ่งได้จากจำนวนผู้มีงานทำหารด้วยมูลค่าผลผลิตในกิจกรรมการผลิตต่างๆ (สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้จากภาคผนวก ฉ) โดยค่าสัมประสิทธิ์ของผู้มีงานทำต่อมูลค่าผลผลิตในกิจกรรมการผลิตต่างๆ หมายถึงประสิทธิภาพของแรงงานในกิจกรรมการผลิตต่างๆ ในการสร้างผลผลิตจำนวน 1 ล้านบาท เช่น กิจกรรมการผลิตการค้า มีค่าสัมประสิทธิ์การจ้างงานเท่ากับ 0.009 หมายความว่า กิจกรรมการผลิตการค้า ต้องใช้จำนวนแรงงาน 9 คน ในการสร้างมูลค่าผลผลิตจำนวน 1 ล้านบาท สำหรับจำนวนการจ้างงานในกิจกรรมการผลิตต่างๆ ที่เกิดจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวต่างประเทจะจะมีค่ามากหรือน้อย ก็เนื่องมาจากการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์การจ้างงาน กิจกรรมการผลิตใดมีค่าสัมประสิทธิ์สูงก็จะทำให้จำนวนการจ้างงานสูงเพิ่มขึ้นตามไปด้วย โดยสัมประสิทธิ์การจ้างงานในการวิจัยครั้งนี้มีค่าสูงที่สุดในกิจกรรมการผลิตการทำสวนผลไม้ มีค่าเท่ากับ 0.013 (ไม่นับกิจกรรมการผลิตการทำสวนปาล์มและปศุสัตว์ เนื่องจากในการศึกษาครั้งนี้ไม่มีการแจกแจงลงในอุปสงค์ขั้นสุดท้าย) ซึ่งถ้านักท่องเที่ยวมีการใช้จ่ายในกิจกรรมการผลิตต่างๆ เพิ่มขึ้นในจำนวนที่เท่ากัน จำนวนการจ้างงานในกิจกรรมการผลิตการทำสวนผลไม้ก็จะมากกว่ากิจกรรมการผลิตอื่นๆ นอกจากนี้บางกิจกรรมการผลิตให้ค่าสัมประสิทธิ์ที่สูงเกินไป เนื่องกิจกรรมการผลิตเกิดแรงงานประเภทแอบแฝง หรือในบางกิจกรรมการผลิตมีค่าสัมประสิทธิ์ต่ำ เนื่องจากการนำเทคโนโลยีการผลิตที่มีประสิทธิภาพและเครื่องจักรกลมาช่วยในการผลิต จึงทำให้ใช้จำนวนแรงงานน้อยลง ทั้งนี้จากการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนข้างต้น สามารถนำไปแทนค่าในสมการที่ใช้ในการหาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อการจ้างงานในจังหวัดสงขลา

ผลการศึกษาพบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวก่อให้เกิดการจ้างงาน เป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น 931 คน แบ่งเป็นการจ้างงานทางตรง จำนวน 452 คน คิดเป็นร้อยละ 48.55 และการจ้างงานทางอ้อม จำนวน 479 คน คิดเป็นร้อยละ 51.45 โดยในส่วนของค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว

ชาวไทยก่อให้เกิดการจ้างงานรวมทั้งสิ้น 612 คน เป็นการจ้างงานทางตรง จำนวน 296 คน คิดเป็นร้อยละ 48.37 และการจ้างงานทางอ้อม จำนวน 316 คน คิดเป็นร้อยละ 51.63 ในส่วนของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศก่อให้เกิดการจ้างงานรวมทั้งสิ้น 319 คน เป็นการจ้างงานทางตรง จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 48.90 และการจ้างงานทางอ้อม จำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 51.10 ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 4-9

ตารางที่ 4-9 จำนวนการจ้างงานที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่พัทลุงภูเก็ตจังหวัดสงขลา

ผลที่เกิดจาก การใช้จ่ายของ นักท่องเที่ยว	จำนวนการจ้างงานที่เกิดจากการใช้จ่าย					
	ไทย (n=160)		ต่างประเทศ (n=40)		รวม (n=200)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การจ้างงานทางตรง	296	48.37	156	48.90	452	48.55
การจ้างงานทางอ้อม	316	51.63	163	51.10	479	51.45
รวม	612	100.00	319	100.00	931	100.00

เมื่อพิจารณาจำแนกในภาคการผลิตต่างๆพบว่า การจ้างงานที่เกิดจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ เป็นเงิน 143.47 ล้านบาท ก่อให้เกิดการจ้างงานรวมทั้งสิ้น 931 คน ส่วนใหญ่เป็นการจ้างงานในภาคการบริการ คิดเป็นร้อยละ 78.73 ภาคอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 16.76 และภาคเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 4.51 โดยพบว่าการจ้างงานที่เกิดจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยมูลค่า 93.87 ล้านบาท ก่อให้เกิดการจ้างงาน จำนวน 612 คน ส่วนใหญ่เป็นภาคการบริการ คิดเป็นร้อยละ 77.29 รองลงมาเป็นภาคอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 17.16 และภาคเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 5.55 ในส่วนของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศก็เช่นกัน โดยการใช้จ่ายจำนวน 49.60 ล้านบาท ก่อให้เกิดการจ้างงาน จำนวน 319 คน แบ่งเป็นภาคการบริการ ภาคอุตสาหกรรม และภาคเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 81.50 ร้อยละ 15.99 และ ร้อยละ 2.51 ตามลำดับ ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 4-10 ในหน้าถัดไป

ตารางที่ 4-10 จำนวนการจ้างงานที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่
พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา ในภาคการผลิตต่างๆ

ภาคการผลิต	ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว		การจ้างงาน	
	มูลค่า (ล้านบาทต่อปี)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
นักท่องเที่ยวชาวไทย (n=160)				
ภาคเกษตรกรรม	1.42	1.51	34	5.55
ภาคอุตสาหกรรม	10.55	11.24	105	17.16
ภาคบริการ	81.90	87.25	473	77.29
รวม	93.87	100.00	612	100.00
นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ (n=40)				
ภาคเกษตรกรรม	0.33	0.66	8	2.51
ภาคอุตสาหกรรม	4.89	9.86	51	15.99
ภาคบริการ	44.38	89.49	260	81.50
รวม	49.60	100.00	319	100.00
นักท่องเที่ยวทั้งหมด (n=200)				
ภาคเกษตรกรรม	1.75	1.21	42	4.51
ภาคอุตสาหกรรม	15.44	10.77	156	16.76
ภาคบริการ	126.28	88.03	733	78.73
รวม	143.47	100.00	931	100.00

นอกจากนี้จากการศึกษายังพบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทย สามารถสร้างงานในกิจกรรมการผลิตต่างๆ โดยกิจกรรมการผลิตที่ได้รับประโยชน์สูงสุดคือ กิจกรรมการบริการ คิดเป็นร้อยละ 39.74 ของการจ้างงานทั้งหมดที่เกิดขึ้น รองลงมาคือ กิจกรรมการขนส่ง คิดเป็นร้อยละ 8.81 และกิจกรรมการผลิตอื่นๆ (อุตสาหกรรมสิ่งทอ) คิดเป็นร้อยละ 7.20 และในส่วนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ สามารถสร้างงานในกิจกรรมการผลิตต่างๆ โดยกิจกรรมการผลิตที่ได้รับประโยชน์สูงสุดคือ กิจกรรมการบริการ คิดเป็นร้อยละ 20.51 ของการจ้างงานทั้งหมดที่เกิดขึ้น รองลงมาคือ กิจกรรมการขนส่ง คิดเป็นร้อยละ 6.01 และกิจกรรมการผลิตอื่นๆ (อุตสาหกรรมสิ่งทอ) คิดเป็นร้อยละ 4.51 ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 4-11 ในหน้าถัดไป

ตารางที่ 4-11 จำนวนการจ้างงานที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่พักรูดิกไฮเต็ล จังหวัดสงขลา ในแต่ละกิจกรรมการผลิต

รหัส กิจกรรม	รายชื่อกิจกรรม	ไทย (n=160)		ต่างประเทศ (n=40)		รวม (n=200)	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
		(คน)		(คน)		(คน)	
	ภาคเกษตร	34	3.65	8	0.86	42	4.51
002	การทำสวนผลไม้	34	3.65	8	0.86	42	4.51
	ภาคอุตสาหกรรม	105	11.28	51	5.48	156	16.76
008	อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป	38	4.08	9	0.97	47	5.05
016	อื่นๆ (อุตสาหกรรมสิ่งทอ)	67	7.20	42	4.51	109	11.71
	ภาคบริการ	473	50.81	260	27.92	733	78.73
013	การค้า	21	2.26	13	1.40	34	3.66
014	การขนส่ง	82	8.81	56	6.01	138	14.82
015	การบริการ	370	39.74	191	20.51	561	60.25
	รวม	612	65.74	319	34.26	931	100.00

ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักรูดิกไฮเต็ล จังหวัดสงขลา เมื่อนำมาจำแนกตามประเภทค่าใช้จ่ายที่ได้จากการสอบถามนักท่องเที่ยวในครั้งแรกพบว่า นักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น 143.47 ล้านบาท แบ่งเป็นค่าที่พักมากที่สุด จำนวน 51.20 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 35.69 รองลงมาคือ เป็นค่าอาหารและเครื่องดื่มจำนวน 34.40 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 23.98 และน้อยที่สุดคือ ค่าบริการการท่องเที่ยวจำนวน 1.03 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.72

ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักรูดิกไฮเต็ล จังหวัดสงขลาก่อให้เกิดการสร้างรายได้จำนวน 61.41 ล้านบาท เป็นรายได้ที่เกิดจากค่าที่พักมากที่สุด จำนวน 24.53 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 39.95 รองลงมาคือ รายได้ที่เกิดจากค่าอาหารและเครื่องดื่มจำนวน 16.48 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 26.84 และน้อยที่สุดคือ เป็นรายได้ที่เกิดจากค่าบริการการท่องเที่ยวจำนวน 0.49 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.80

ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักรูดิกไฮเต็ล จังหวัดสงขลาก่อให้เกิดการจ้างงานจำนวน 931 คน เป็นการจ้างงานที่เกิดจากค่าที่พักมากที่สุด จำนวน 282 คน คิดเป็นร้อยละ 30.29

รองลงมาคือ การจ้างงานที่เกิดจากค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึก จำนวน 232 คน คิดเป็นร้อยละ 24.92 และน้อยที่สุดคือ เป็นการจ้างงานที่เกิดจากค่าบริการการท่องเที่ยว จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 0.54 ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 4-12

ตารางที่ 4-12 สรุปค่าใช้จ่ายจำนวนรายได้ และจำนวนการจ้างงาน ที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ที่พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา ในแต่ละประเภทค่าใช้จ่าย

ประเภทค่าใช้จ่าย	ค่าใช้จ่าย (ล้านบาท/ปี)	ร้อยละ	รายได้ (ล้านบาท/ปี)	ร้อยละ	จำนวน การจ้างงาน (คน)	ร้อยละ
1. ค่าที่พัก	51.20	35.69	24.53	39.95	282	30.29
2. ค่าอาหารและ เครื่องดื่ม	34.40	23.98	16.48	26.84	190	20.41
3. ค่าพาหนะใน จังหวัด	21.03	14.66	7.08	11.53	138	14.82
4. ค่าบริการการ ท่องเที่ยว	1.03	0.72	0.49	0.80	5	0.54
5. ค่าใช้จ่ายเพื่อ ความบันเทิง	15.21	10.60	7.29	11.87	84	9.02
6. ค่าซื้อสินค้า และของที่ระลึก	20.60	14.35	5.54	9.02	232	24.92
รวม	143.47	100.00	61.41	100.00	931	100.00

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “ผลจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน: กรณีศึกษา บูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา” ในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา และผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชนในจังหวัดสงขลา

วิธีดำเนินการศึกษานี้เริ่มจากการค้นคว้าเอกสาร ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้มาซึ่งองค์ความรู้ในการออกแบบการศึกษาและวิธีการวิเคราะห์ผลการศึกษา หลังจากนั้นได้คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา และพักที่บูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา โดยใช้สูตรของ W.G. Cochran และทำการสุ่มตัวอย่างแบบมีสัดส่วน (Consensus Sampling) จากจำนวนห้องพักของบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลาทั้ง 3 แห่ง ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คน ประกอบด้วยนักท่องเที่ยวชาวไทย 160 คน และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 40 คน ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2557 โดยใช้แบบสอบถาม เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้จ่ายตลอดการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา ของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา ซึ่งมีการจัดทำแบบสอบถามเป็น 2 ภาษาคือ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ หลังจากนั้นจึงนำข้อมูลส่วนนี้มาวิเคราะห์ ทำให้ได้ข้อมูล 2 ส่วนคือ ส่วนข้อมูลพื้นฐานที่วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และข้อมูลอีกส่วนนำมาวิเคราะห์เพื่อหาอุปสงค์ขั้นสุดท้าย (Final Demand) ซึ่งในขั้นตอนนี้จำเป็นต้องใช้ข้อมูลทุติยภูมิจากหลายแหล่ง ได้แก่ กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีและการสื่อสาร สำนักงานสำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า สำนักงานพาณิชย์จังหวัดสงขลา กระทรวงพาณิชย์ และศูนย์ศึกษาการค้าระหว่างประเทศของมหาวิทยาลัยหอการค้า เป็นต้น เพื่อให้ได้ข้อมูลค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันต่อคน ประกอบกับระยะเวลาพำนักเฉลี่ย ได้เป็นค่าใช้จ่ายตลอดระยะเวลาการท่องเที่ยว หลังจากนั้นนำมาคำนวณหาค่าใช้จ่ายต่อปี โดยการเปรียบเทียบสัดส่วนจำแนกตามหมวดค่าใช้จ่ายประเภทต่างๆ เพื่อการอธิบายลักษณะและระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว และเนื่องจากผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2557

ทำให้ต้องปรับค่าใช้จ่ายตลอดระยะเวลาการท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา เพื่อประมาณการเป็นตัวเลขค่าใช้จ่ายทั้งปี ให้สอดคล้องกับตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต สัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่ม และสัมประสิทธิ์การจ้างงานของจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2547 โดยการคูณด้วยจำนวนนักท่องเที่ยวเป็นตัวปรับ และใช้ดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดสงขลาเป็นตัวปรับอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งในขั้นตอนนี้จะได้อุปสงค์ขั้นสุดท้าย (Final Demand) หลังจากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชนในจังหวัดสงขลา ซึ่งในที่นี้หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อรายได้และการจ้างงานในจังหวัดสงขลา ผลการศึกษามีรายละเอียดดังนี้

1. สรุปผลการศึกษา
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

1. สรุปผลการศึกษา

1.1 ประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่เดินทางมาพักบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา มีรายละเอียดดังนี้

การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา เมื่อจำแนกตามหมวดหมู่ค่าใช้จ่าย พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยมีการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันต่อคน 3,372 บาท แบ่งออกเป็นค่าที่พัก 1,219.91 บาท ค่าอาหารและเครื่องดื่ม 776.29 บาท ค่าพาหนะในจังหวัด 450.84 บาท ทั้งนี้เพราะอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีแหล่งจำหน่ายสินค้าปลอดภาษี ที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศในการหาซื้อของใช้ของฝาก ส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง 396.98 บาท ค่าซื้อสินค้าของที่ระลึก 505.57 บาท และค่าบริการการท่องเที่ยวมีน้อยมากเพียง 22.03 บาท ทั้งนี้อาจเกิดจากแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลาส่วนใหญ่ เป็นศูนย์กลางการค้าแหล่งช้อปปิ้ง ภัตตาคารร้านอาหาร สถานที่สำหรับบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และสถานบันเทิงยามราตรีมากกว่าสถานที่ท่องเที่ยวแบบธรรมชาติที่มีความจำเป็นต้องใช้บริการนำเที่ยวจากไกด์ท้องถิ่น สำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันต่อคน 4,840.86 บาท แบ่งออกเป็นค่าที่พัก 1,682.32 บาท ค่าอาหารและเครื่องดื่ม 1,248.13 บาท ค่าพาหนะในจังหวัด 827.50 บาท ผลการศึกษาในส่วนนี้จะเห็นได้ว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีการใช้จ่ายเงินเพื่อค่าพาหนะมากกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยเกือบเท่าตัว ทั้งนี้เพราะนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศส่วนใหญ่เดินทางมายังจังหวัดสงขลาโดยใช้บริการของสายการบิน เมื่อมาถึงอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จึงมีความ

จำเป็นต้องใช้บริการรถเช่า หรือรถตู้ตุ๊ก อีกทั้งอาจเป็นเพราะนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศส่วนใหญ่เดินทางมาเพื่อติดต่อธุรกิจ ทำให้มีค่าพาหนะในจังหวัดมากกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยที่เข้ามาเพื่อประชุม/อบรม/สัมมนา ซึ่งมีการจัดงานที่โรงแรมอยู่แล้ว ส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง 406.25 บาท ค่าซื้อสินค้าของที่ระลึก 636.25 บาท และค่าบริการการท่องเที่ยวมีน้อยมากเพียง 40.42 บาท เช่นกัน

สำหรับผลการศึกษาค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวตลอดระยะเวลาการท่องเที่ยว เมื่อนำมาปรับด้วยดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดสงขลา ณ เดือนตุลาคม จากราคาปี พ.ศ. 2557 เป็นราคาในปี พ.ศ. 2547 แล้วคูณด้วยจำนวนนักท่องเที่ยวที่มาพักบูติกโฮเต็ล จำนวน 28,860 คน แบ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย 20,340 คน และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 8,520 คน พบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยมีการใช้จ่าย จำนวนรวมทั้งสิ้น 93.87 ล้านบาท/ปี และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีการใช้จ่าย จำนวนรวมทั้งสิ้น 49.60 ล้านบาท/ปี ผลการศึกษาในส่วนนี้จะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีการใช้จ่ายต่อปีน้อยกว่านักท่องเที่ยวชาวไทย ทั้งนี้เพราะนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาในจังหวัดสงขลา มีจำนวนน้อยกว่านักท่องเที่ยวชาวไทย ถึงแม้ว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจะมีการใช้จ่ายเงินตลอดระยะเวลาการท่องเที่ยวมากกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยก็ตาม ทั้งนี้เมื่อพิจารณาข้อมูลส่วนบุคคลร่วมด้วยจะเห็นได้ว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีอัตราการใช้จ่ายเงินเพื่อซื้อสินค้าและบริการต่างๆมากกว่านักท่องเที่ยวชาวไทย อาจเป็นเพราะนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศส่วนใหญ่เป็นพนักงานเอกชนและนักธุรกิจที่มีรายได้สูงนั่นเอง

1.2 ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา มีรายละเอียดดังนี้

ผลการศึกษาในส่วนนี้พบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลมีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจบริการประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1.2.1 ผู้จัดหาปัจจัยนำเข้า (Input Providers) มีหน้าที่จัดหาทรัพยากรและวัสดุ (Resources and Materials) ในการดำเนินการบริการให้กับผู้ให้บริการในโซ่อุปทานการท่องเที่ยวได้แก่

1.2.1.1 ผู้จัดหาอาหาร (Food & Beverage) เพื่อป้อนวัตถุดิบให้แก่ โรงแรม ภัตตาคาร ร้านอาหาร สถานที่ท่องเที่ยว สถานบันเทิงต่างๆ เป็นต้น

1.2.1.2 ผู้จัดหาเครื่องจักรกล (Equipment) เพื่อป้อนวัตถุดิบให้แก่ โรงงานเพื่อผลิตสินค้าอุตสาหกรรมได้แก่ โรงงานสิ่งทอ โรงงานแปรรูปอาหาร เครื่องจักรกลสำหรับทาง

การเกษตร ะไหล่รถยนต์ หรือแม้แต่เครื่องมืออุปกรณ์ทางการแพทย์ เครื่องมือสำหรับธุรกิจสปา เป็นต้น

1.2.1.3. ผู้จัดการระบบสาธารณสุขมูลฐาน (Infrastructure) ได้แก่ ถนน ระบบไฟฟ้า ระบบประปา

1.2.1.4 ผู้จัดหาพลังงาน (Water & Energy) ได้แก่ เชื้อเพลิงทุกประเภท

1.2.2 ผู้ให้บริการ (Service Providers) เป็นส่วนประกอบหลักในโซ่อุปทานนี้ เนื่องจากติดต่อโดยตรงกับลูกค้า เพื่อส่งมอบสินค้าและบริการให้แก่นักท่องเที่ยว แม้ว่าในการศึกษาค้างนี้ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์มาเพื่ออบรม/ประชุม/สัมมนา หรือมาเพื่อติดต่อธุรกิจมากกว่า การท่องเที่ยว จึงทำให้ตัวแทนท่องเที่ยว (Travel Agency) หรือธุรกิจนำเที่ยว (Tour Operator) มีส่วนเกี่ยวข้องกับน้อยมาก แต่อย่างไรก็ตามผู้ให้บริการเพื่อตอบสนองความพึงพอใจของลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวที่พักบุดักโฮเต็ลค้างนี้ ได้แก่

1.2.2.1 ผู้ให้บริการห้องพัก (Hotel or Lodging Provider)

1.2.2.2 ผู้ให้บริการอาหารและเครื่องดื่ม (Catering Provider) ทั้งจากโรงแรมหรือจากข้างนอกโรงแรม ได้แก่ ภัตตาคาร ร้านอาหาร สถานที่ท่องเที่ยว สถานบันเทิงต่างๆ

1.2.2.3 ผู้ให้บริการการขนส่ง (Transport Provider) ได้แก่ ธุรกิจรถเช่า รถตุ๊กตุ๊ก หรือรถประจำทาง/รถไม่ประจำทาง

1.2.2.4 ผู้ให้บริการด้านค้าปลีกค้าส่ง ได้แก่ ธุรกิจขายของที่ระลึก ซึ่งอาจจะมีการขายในโรงแรมหรือร้านค้าตามย่านการค้า เช่น ตลาดกิมหยง ตลาดสันติสุข ห้างสรรพสินค้าต่างๆ ซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เดินทางมาอำเภอหาดใหญ่ นิยมไปซื้อสินค้าจำพวกขนม อาหารแห้ง ผลไม้ เครื่องใช้ไฟฟ้า เสื้อผ้า ในตลาดกิมหยง ตลาดสันติสุข อีกทั้งนิยมซื้อปั้งสินค้าอื่นๆ ตามห้างสรรพสินค้า เนื่องจากจังหวัดสงขลาเป็นเมืองศูนย์กลางทางการค้า ที่มีห้างสรรพสินค้าใหญ่ๆ มากมาย

1.3 ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบุดักโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชนในจังหวัดสงขลา มีรายละเอียดค้างนี้

1.3.1 ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบุดักโฮเต็ลต่อรายได้

ผลการศึกษาในส่วนนี้พบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบุดักโฮเต็ล จังหวัดสงขลา จำนวน 143.47 ล้านบาท/ปี มีผลก่อให้เกิดรายได้รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 61.41 ล้านบาท/ปี แบ่งเป็นรายได้ทางตรง 46.53 ล้านบาท/ปี และรายได้ทางอ้อม 14.88 ล้านบาท/ปี โดยการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยมีผลก่อให้เกิดรายได้ทั้งสิ้น 40.21 ล้านบาท/ปี แบ่งเป็นรายได้ทางตรง 30.51 ล้านบาท/ปี และรายได้ทางอ้อม 9.70 ล้านบาท/ปี ส่วนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีผลก่อให้เกิดรายได้ทั้งสิ้น 21.19 ล้านบาท/ปี แบ่งเป็นรายได้ทางตรง 16.02 ล้าน

บาท/ปี และรายได้ทางอ้อม 5.17 ล้านบาท/ปี ทั้งนี้จำนวนรายได้ที่เกิดจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ เมื่อแยกตามภาคการผลิตต่างๆพบว่า ส่วนใหญ่เป็นรายได้ในภาคบริการ 56.66 ล้านบาท/ปี รองลงมาเป็นภาคอุตสาหกรรม 4.39 ล้านบาท/ปี และภาคเกษตรกรรม 0.36 ล้านบาท/ปี

1.3.2 ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักภูติกโฮเต็ลต่อการจ้างงาน

ผลการศึกษาในส่วนนี้พบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักภูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา จำนวน 143.47 ล้านบาท/ปี มีผลก่อให้เกิดการจ้างงานรวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 931 คน แบ่งเป็นการจ้างงานทางตรง 452 คน และการจ้างงานทางอ้อม 478 คน โดยการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยมีผลก่อให้เกิดการจ้างงานทั้งสิ้น 613 คน แบ่งเป็นการจ้างงานทางตรง 297 คน และการจ้างงานทางอ้อม 316 คน ส่วนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีผลก่อให้เกิดการจ้างงานทั้งสิ้น 317 คน แบ่งเป็นการจ้างงานทางตรง 155 คน และการจ้างงานทางอ้อม 162 คน ทั้งนี้จำนวนการจ้างงานที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ เมื่อแยกตามภาคการผลิตต่างๆพบว่า ส่วนใหญ่เป็นการจ้างงานในภาคบริการ 732 คน รองลงมาเป็นภาคอุตสาหกรรม 156 คน และภาคเกษตรกรรม 42 คน

ผลการศึกษาการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่มาพักภูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา เมื่อแยกตามประเภทค่าใช้จ่ายพบว่า นักท่องเที่ยวมีการใช้จ่ายรวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 143.47 ล้านบาท/ปี แบ่งเป็นค่าที่พักมากที่สุด 51.20 ล้านบาท/ปี รองลงมาคือ ค่าอาหารและเครื่องดื่ม 34.40 ล้านบาท/ปี และน้อยที่สุดคือ ค่าบริการการท่องเที่ยว 1.03 ล้านบาท/ปี อีกทั้งการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่มาพักภูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลาก่อให้เกิดรายได้รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 61.41 ล้านบาท/ปี แบ่งเป็นรายได้ที่เกิดจากค่าที่พักมากที่สุด 24.53 ล้านบาท/ปี รองลงมาเป็นรายได้ที่เกิดจากค่าอาหารและเครื่องดื่ม 16.48 ล้านบาท/ปี และน้อยที่สุดเป็นรายได้ที่เกิดจากค่าบริการการท่องเที่ยว 0.49 ล้านบาท/ปี รวมทั้งก่อให้เกิดการจ้างงานรวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 931คน แบ่งเป็นการจ้างงานที่เกิดจากค่าที่พักมากที่สุด 282 คน รองลงมาเป็นการจ้างงานที่เกิดจากค่าซื้อสินค้าและบริการ 232 คน และน้อยที่สุดเป็นการจ้างงานที่เกิดจากค่าบริการการท่องเที่ยว 6 คน

2. อภิปรายผล

จากผลการศึกษาประเภทของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักภูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา จะได้ประเภทของการใช้จ่ายและจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ เป็นองค์ประกอบในการวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักภูติกโฮเต็ลต่อ

สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน ในด้านรายได้และการจ้างงานในจังหวัดสงขลา ผลการศึกษาในส่วนนี้พบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีค่าใช้จ่ายตลอดระยะเวลาการท่องเที่ยวมากกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยในทุกหมวดค่าใช้จ่าย ได้แก่ ค่าที่พัก ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าพาหนะในจังหวัด ค่าบริการการท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง และค่าสินค้าของที่ระลึก ถึงแม้ว่าระยะเวลาพำนักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจะน้อยกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยก็ตาม ทั้งนี้เพราะนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้สูง จึงมีอัตราการใช้จ่ายเงินเพื่อซื้อสินค้าและบริการประเภทต่างๆสูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวชิราพร เกิดสุข (2544: 38-39) ที่พบว่า ระดับการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวในจังหวัดนครราชสีมา เมื่อแยกประเภทนักท่องเที่ยวตามสัญชาติ จะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีการใช้จ่ายเงินมากกว่านักท่องเที่ยวชาวไทย เนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีค่าใช้จ่ายต่อวันมากกว่านักท่องเที่ยวชาวไทย แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของพรเพ็ญ สานต์สุทธิกุล (2542: 44-46) ที่พบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มีระยะพำนักในประเทศไทยนานจะมีการใช้จ่ายระหว่างพำนักอยู่ในประเทศไทยสูง ทำให้เกิดผลทางเศรษฐกิจสูงตามไปด้วย

เมื่อพิจารณาการกำหนดอุปสงค์ขั้นสุดท้ายพบว่า ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา ได้ถูกกำหนดลงในภาคบริการมากที่สุดคือ ร้อยละ 88.03 รองลงมาเป็นภาคอุตสาหกรรม และภาคเกษตรกรรม ซึ่งการกำหนดอุปสงค์ขั้นสุดท้ายลงในภาคบริการมากที่สุดเนื่องมาจากธุรกิจโรงแรมเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับภาคบริการ ค่าใช้จ่ายต่างๆที่เกิดขึ้นก็เป็นค่าใช้จ่ายที่สืบเนื่องจากการบริการ มีเพียงค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึกที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรม และภาคเกษตรกรรม คือ ร้อยละ 10.77 และ 1.21 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของงานวิจัยของ ภาคภูมิ สีนุชก (2547: 85-89) ที่พบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยได้กำหนดลงในสาขาการบริการมากที่สุด รองลงมาเป็นสาขาการขนส่งและการสื่อสาร นอกนั้นเป็นสาขาอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ ส่วนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ได้กำหนดลงในสาขาการบริการมากที่สุดเช่นกัน รองลงมาเป็นสาขาอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ นอกนั้นเป็นสาขาการขนส่งและการสื่อสาร โดยไม่มีค่าใช้จ่ายประเภทใดอยู่ในสาขาเกษตรกรรมเลย จะเห็นได้ว่างานวิจัยในครั้งนี้ต่างกับงานวิจัยของภาคภูมิ สีนุชก ในการแจกแจงสาขาการผลิต ซึ่งงานวิจัยในครั้งนี้ได้รวมสาขาการขนส่งไว้ในภาคบริการแล้ว ทั้งนี้การแจกแจงสาขาการผลิตจะมีความแตกต่างกันตามลักษณะของสาขาการผลิตในแต่ละภูมิภาค อีกทั้งตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตที่นำมาใช้ในงานวิจัย ก็เป็นอีกสาเหตุที่ทำให้การกำหนดค่าอุปสงค์ขั้นสุดท้ายลงในสาขาการผลิตมีความแตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามในการพิจารณารายละเอียดไม่มีความแตกต่างกันมากนัก เนื่องจากการธุรกิจโรงแรมเป็นส่วนหนึ่งของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและเกี่ยวเนื่อง โดยตรงกับภาคการบริการ

จากผลการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พุกบุกโฮเต็ลต่อ รายได้และการจ้างงานในครั้งนี้นับว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศมีผล ก่อให้เกิดรายได้และการจ้างงานเป็นจำนวนมาก ทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งทางตรงเกิดจากการใช้ จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศในครั้งแรก สำหรับทางอ้อมเกิดจากการใช้จ่าย ของผู้รับเงินจากรายจ่ายครั้งแรกของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ที่นำเงินนั้นไปซื้อ ปัจจัยการผลิตมาเพื่อผลิตสินค้าและบริการจำหน่ายให้แก่นักท่องเที่ยว โดยการศึกษาในครั้งนี้นัก การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศก่อให้เกิดรายได้ส่งผลกระทบต่อทุกสาขา เศรษฐกิจ โดยเฉพาะสาขาการบริการที่มีรายได้เพิ่มมากกว่าสาขาเศรษฐกิจอื่นๆ ทั้งนี้เพราะกิจกรรม การผลิตในสาขาบริการมีกิจกรรมการผลิตที่ถูกกำหนดค่าใช้จ่ายลงในแบบจำลองปัจจัยการผลิต และผลผลิตได้โดยตรง ได้แก่ ค่าที่พัก ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง ค่าบริการ การท่องเที่ยวที่ถูกกำหนดลงในรหัสกิจกรรม 015 (การบริการ) รวมถึงค่าพาหนะที่ถูกกำหนดลงใน กิจกรรมการผลิตรหัส 014 (การขนส่ง) และการซื้อสินค้าและของที่ระลึกบางส่วนถูกกำหนดลงใน รหัสกิจกรรม 013 (การค้า) แสดงว่า กิจกรรมการผลิตเหล่านี้เป็นกิจกรรมการผลิตที่มีความสำคัญ ต่อธุรกิจโรงแรมบุกบุกโฮเต็ล จังหวัดสงขลา อีกทั้งเมื่อพิจารณาการผลิตที่ไม่ได้มีการ กำหนดค่าใช้จ่ายโดยตรงจากนักท่องเที่ยวไปยังแบบจำลองตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตพบว่า มี รายได้เกิดขึ้นในกิจกรรมการผลิตอื่นๆด้วยเช่นกัน ทั้งนี้เป็นไปตามหลักผลของตัวทวี (Multiplier Effect) เมื่อมีการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวเกิดขึ้นครั้งหนึ่งในระบบเศรษฐกิจ จะมีผลก่อให้เกิดการใ้ จ่ายต่อกันไป กระจายไปเป็นรายได้ในกิจกรรมการผลิตอื่นๆอีกหลายรอบ และเกี่ยวเนื่องไปสู่ รายได้ที่เพิ่มขึ้นในกิจกรรมการผลิตต่างๆ การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวนอกจากมีผลก่อให้เกิดรายได้ เพิ่มขึ้นในกิจกรรมการผลิตสินค้าที่เป็นที่ต้องการของนักท่องเที่ยวแล้ว ยังมีผลก่อให้เกิดรายได้ เพิ่มขึ้นในกิจกรรมการผลิตที่นักท่องเที่ยวไม่ได้มีการใช้จ่ายโดยตรงในสาขานั้นๆ เช่นเดียวกับการ จ้างงานที่พบว่า การจ้างงานทางตรงน้อยกว่าทางอ้อม และการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างประเทศยังเกี่ยวเนื่องไปสู่การจ้างงาน ทั้งในภาคบริการ ภาคอุตสาหกรรม และภาค เกษตรกรรม ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีผลของตัวทวี (Multiplier Effect) เมื่อมีการใช้จ่ายของ นักท่องเที่ยวเกิดขึ้นครั้งหนึ่งในระบบเศรษฐกิจ จะมีผลทำให้เกิดการใช้จ่ายต่อกันไปอีกหลายรอบ เพราะเมื่อมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นครั้งหนึ่งจะก่อให้เกิดรายได้แก่คนบางกลุ่มหรือกิจกรรมบางประเภท บุคคลหรือกิจกรรมที่ได้รับรายได้นี้ก็จึ้นำรายได้ส่วนหนึ่งไปใช้จ่ายต่อไปและก่อให้เกิดรายได้แก่ บุคคลอื่นหรือกิจกรรมอื่น ทำให้มีการใช้จ่ายต่อกันไปเรื่อยๆ ดังนั้นเมื่อรวมการใช้จ่ายในรอบต่างๆ เข้าด้วยกันจะพบว่ามีผลทำให้เกิดรายได้ที่มีมูลค่าสูงกว่าการใช้จ่ายในครั้งแรกหลายเท่าอีกทั้งยัง สอดคล้องกับกรอบนโยบายของคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ปี พ.ศ. 2550-2554

ซึ่งส่งเสริมให้การท่องเที่ยวมีบทบาทในการช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนทั่วทุกภูมิภาคของไทยและเป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจก่อให้เกิดการจ้างงานและเพิ่มรายได้ให้กับประเทศ

เมื่อพิจารณาจากจำนวนการจ้างงานที่เกิดขึ้นในสาขาการผลิตต่างๆ โดยในการศึกษาครั้งนี้ได้มีการกำหนดค่าใช้จ่ายที่เกิดจากนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ได้เพียง 6 สาขาการผลิต แต่จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีการจ้างงานเกิดขึ้นในสาขาการผลิตอื่นๆ ด้วยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรเพ็ญ สานดีสุทธิกุล (2542: 61-63) ศึกษาผลทางด้านการเศรษฐกิจของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในประเทศไทย ศึกษากรณีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ปี พ.ศ. 2539 พบว่า กิจกรรมการท่องเที่ยวไม่เพียงแต่ก่อให้เกิดการผลิตเพิ่มขึ้นในสาขาการผลิตสินค้าที่เป็นที่ต้องการของนักท่องเที่ยว อันได้แก่ สาขาอุตสาหกรรม สาขาบริการ และสาขาการคมนาคมและขนส่ง แต่ยังทำให้เกิดการผลิตเพิ่มขึ้นในสาขาการผลิตที่นักท่องเที่ยวไม่ได้มีค่าใช้จ่ายโดยตรงในสาขานั้นๆ เช่น สาขาเกษตรกรรม สาขาค้าส่งและค้าปลีก สาขาไฟฟ้า และประปา เป็นต้น รวมทั้งงานวิจัยของภาคภูมิ สีนุชก (2547: 95-100) ที่ศึกษาผลกระทบจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อรายได้และการจ้างงานของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวสามารถช่วยกระตุ้นภาวะเศรษฐกิจในภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั้งในด้านรายได้และการจ้างงานเพิ่มขึ้น และจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวก่อให้เกิดการขยายการผลิตในสาขาเศรษฐกิจต่างๆตามผลของการเชื่อมโยงไปด้านหน้าและด้านหลัง ซึ่งเมื่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวเกิดการขยายตัวจะทำให้สาขาเศรษฐกิจอื่นๆเกิดการขยายตัวตามไปด้วย

ทั้งนี้จำนวนรายได้และการจ้างงานในกิจกรรมการผลิตต่างๆที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ จะมีค่ามากหรือน้อย เกิดจากค่าสัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่มและค่าสัมประสิทธิ์การจ้างงาน กิจกรรมการผลิตใดมีค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสูง ก็จะมีผลทำให้จำนวนรายได้และการจ้างงานเพิ่มขึ้นในสัดส่วนที่มากตามไปด้วย โดยสัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่มในการศึกษาครั้งนี้มีค่าสูงสุดในกิจกรรมการผลิตการบริการ ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์ เท่ากับ 0.39 หมายถึง มีการลงทุนเพิ่มอันเกิดจาก เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนเป็นเงิน 397,000 บาท ในการสร้างมูลค่าผลผลิตจำนวน 1 ล้านบาท และกิจกรรมการทำสวนผลไม้ไม่มีค่าสัมประสิทธิ์การจ้างงาน เท่ากับ 0.013 หมายถึง มีการจ้างงาน 13 คนเพื่อผลิตผลผลิตมูลค่า 1 ล้านบาท โดยถ้านักท่องเที่ยวมีการใช้จ่ายในสาขาการผลิตต่างๆเพิ่มขึ้นในจำนวนที่เท่ากัน จำนวนรายได้และการจ้างงานในกิจกรรมการผลิตดังกล่าวก็จะมากกว่าสาขาการผลิตอื่นๆ

สำหรับจำนวนรายได้และการจ้างงานที่เกิดจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่พิกบูติกโฮเต็ล ในจังหวัดสงขลา พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยส่งผลให้

เกิดรายได้และการจ้างงานในสัดส่วนที่สูงกว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ถึงแม้ว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ จะมีค่าใช้จ่ายตลอดระยะเวลาการท่องเที่ยวสูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทย ในขณะที่ระยะเวลาพำนักเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน และการใช้จ่ายตลอดระยะเวลาการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีสัดส่วนของการใช้จ่ายในทุกหมวดสูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยก็ตาม ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากกำลังซื้อที่แตกต่างกัน ถึงแม้ว่านักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศจะมีการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าและของที่ระลึกในสัดส่วนที่สูงก่อให้เกิดการเชื่อมโยงไปยังการสร้างรายได้และการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมและภาคเกษตรกรรมบ้าง แต่เป็นจำนวนไม่มากเท่าที่ควร เนื่องจากการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าและของที่ระลึก ถูกกำหนดลงในสาขาการผลิตซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาคอุตสาหกรรมที่มีค่าสัมประสิทธิ์การจ้างงานไม่สูงนัก ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากสินค้าเหล่านั้นไม่ได้ก่อให้เกิดการผลิตภายในจังหวัดจึงไม่ส่งผลกระทบต่อรายได้และการจ้างงาน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีสุรางค์ สุนทรกุล (2536: 108-110) ศึกษาผลกระทบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่น กรณีศึกษาจังหวัดเชียงราย พบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวภายในประเทศได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อรายได้ทั้งทางตรงและทางอ้อมมากกว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ทั้งนี้สาเหตุประการหนึ่งมาจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศก่อให้เกิดการนำเข้ามากกว่า จึงทำให้รายได้รั่วไหลไปต่างประเทศมากกว่า อย่างไรก็ตามนักท่องเที่ยวชาวไทยก็ไม่ได้ส่งผลให้เกิดการจ้างงานในสัดส่วนที่สูงกว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเสมอไป และตรงข้ามกับงานวิจัยของ พิศมัย จารุจิตติพันธ์ (2536: 135-138) ศึกษาผลกระทบของการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจและการศึกษาในเกาะสมุยพบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มายังเกาะสมุย ในปี 2530 และ 2534 ส่งผลให้เกิดการจ้างงานในสัดส่วนที่สูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทย เพราะมีรูปแบบการท่องเที่ยวที่ส่งผลให้เกิดการจ้างงานได้สูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทย โดยนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศส่วนใหญ่นิยมพักในที่พักประเภทโรงแรมและบังกะโลว์ บริโภคอาหารและเครื่องดื่มจากร้านอาหารและภัตตาคารที่มีสัดส่วนของการจ้างแรงงานสูงกว่าสถานประกอบการขนาดเล็ก และนักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่ใช้บริการโรงแรมและร้านอาหารขนาดเล็ก ซึ่งสถานประกอบการขนาดเล็กมีการจ้างงานน้อย เนื่องจากใช้แรงงานในครัวเรือน ดังนั้นสรุปได้ว่าสัดส่วนของการจ้างงานระหว่างนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศจะมากหรือน้อยกว่ากันขึ้นอยู่กับลักษณะการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวประเภทนั้นๆ ทั้งนี้ผู้ศึกษาได้แยกพิจารณาค่าใช้จ่ายแต่ละประเภท เพื่อศึกษาว่าค่าใช้จ่ายประเภทใดส่งผลกระทบต่อการทำงานมากที่สุด พบว่า ค่าที่พักส่งผลให้เกิดการจ้างงานรวมมากที่สุด เนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศมีการใช้จ่ายเพื่อค่าที่พักสูงสุด ทั้งนี้ค่าที่พักยังถูกกำหนดค่าลงในสาขาโรงแรมและที่พักอื่นๆ ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การจ้างงานสูงรองจากสาขาภัตตาคารและร้านขายเครื่องดื่ม

อย่างไรก็ตามถึงแม้จังหวัดสงขลามีศักยภาพทางการท่องเที่ยว แต่ปัญหาที่พบคือ รายได้จากการท่องเที่ยวมีการขยายตัวได้ต่ำกว่าอัตราการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยว สืบเนื่องมาจากกลุ่มธุรกิจโรงแรมส่วนใหญ่ยังคงทำการตลาดแบบเน้นจำนวนนักท่องเที่ยวเป็นสำคัญ ทำให้อัตราค่าห้องพักอยู่ในระดับต่ำกว่าจังหวัดภูเก็ตและกระบี่ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ข้อมูลสำคัญที่เป็นหลักฐานการศึกษาชี้ชัดว่า ธุรกิจบูติกโฮเต็ลสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลาได้ โดยการสร้างรายได้และการจ้างงานเป็นจำนวนมากในภาคการผลิตต่างๆ ได้แก่ภาคบริการ ภาคอุตสาหกรรม และภาคเกษตรกรรม อีกทั้งกลุ่มนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีกำลังจ่ายสูง มีความต้องการสินค้าและบริการที่เน้นคุณภาพ และยินดีจะจ่ายในราคาที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ธนิสา แสงวิเชียร (2555) ที่พบว่า แนวคิดที่พักแบบบูติกโฮเต็ลและไลฟ์สไตล์โฮเต็ลสามารถเพิ่มมูลค่าแก่ธุรกิจโรงแรมในจังหวัดสงขลาได้ โดยการกำหนดรูปแบบคุณลักษณะของที่พักแบบบูติกและไลฟ์สไตล์โฮเต็ลให้ตอบสนองความต้องการและสอดคล้องกับรูปแบบการดำเนินชีวิตของกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งมีความเต็มใจจะจ่ายสูงสุดที่ราคาห้องพัก 2,500 บาท

ทั้งนี้เมื่อพิจารณาจำนวนรายได้และการจ้างงานพบว่า รายได้และการจ้างงานส่วนใหญ่เกิดขึ้นมาจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในหมวดค่าที่พัก ด้วยเหตุนี้ภาครัฐจึงควรส่งเสริมการพัฒนาธุรกิจบูติกโฮเต็ล ด้วยการส่งเสริมการลงทุนธุรกิจแนวบูติก ส่งเสริมศักยภาพของผู้ประกอบการ และส่งเสริมศักยภาพของแรงงาน เพื่อยกระดับคุณภาพการบริการของธุรกิจโรงแรมที่พักของจังหวัดสงขลาสู่ตลาดนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและมีกำลังจ่ายสูง เพื่อรองรับโอกาสทางเศรษฐกิจที่มาพร้อมกับการขยายตัวของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ โดยเฉพาะธุรกิจโรงแรมที่พักในจังหวัดสงขลาควรหันมาทำการตลาดแบบมุ่งเน้นตลาดนักท่องเที่ยวคุณภาพ ซึ่งเป็นกลุ่มระดับกลางถึงบนแทนการทำการตลาดแบบมุ่งเน้นปริมาณ ทั้งนี้เพราะนักท่องเที่ยวกลุ่มที่พักบูติกโฮเต็ลมีอัตราการใช้จ่ายเงินเพื่อซื้อสินค้าและบริการสูง โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มีรายได้เฉลี่ยสูง รายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ จึงทำให้เกิดผลทางเศรษฐกิจสูงตามไปด้วย อย่างไรก็ตามการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลนอกจากมีผลก่อให้เกิดรายได้และการจ้างงานจำนวนมากแล้ว ยังสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจให้แก่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดสงขลาอีกด้วย

3. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่อง ผลจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน: กรณีศึกษา บูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา พบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ อันเนื่องมาจากการพักที่บูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ก่อให้เกิดรายได้และการจ้างงานเป็นจำนวนมาก ทั้งทางตรงและทางอ้อม อีกทั้งยังเกี่ยวเนื่องไปสู่รายได้และการจ้างงานในภาคบริการ ภาคอุตสาหกรรม และภาคเกษตรกรรม ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

3.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา

จากการวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อรายได้และการจ้างงาน ทำให้เห็นแนวทางที่ภาครัฐควรกำหนดนโยบายหรือยุทธศาสตร์เพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมประเภทบูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา อีกทั้งผู้ประกอบการธุรกิจก็ควรวางแผนพัฒนาศักยภาพของตนให้พร้อมรองรับตลาดนักท่องเที่ยวกลุ่มบูติกโฮเต็ล เพื่อยกการบริการสู่ตลาดนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ นำไปสู่การสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของจังหวัดสงขลาได้แก่

3.1.1 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) ควรให้การส่งเสริมการลงทุน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้แก่ธุรกิจบูติกโฮเต็ล และให้ความร่วมมือในการพัฒนาศักยภาพของธุรกิจบูติกโฮเต็ล นับเป็นการสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจประเภทนี้

3.1.2 กรมการท่องเที่ยวและการกีฬา ควรร่วมมือกับสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานและสถาบันทางภาษา เพื่อร่วมกันพัฒนาคุณภาพและศักยภาพของแรงงานในธุรกิจบูติกโฮเต็ลอย่างต่อเนื่อง เช่น การฝึกอบรมแรงงานทุกระดับ เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในเรื่องของความรู้ความสามารถ และทักษะด้านต่างๆในการให้บริการนักท่องเที่ยว เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ อีกทั้งเป็นการยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวของจังหวัดสงขลา และของประเทศไทยให้สูงขึ้นต่อไป

3.1.3 มีการประสานความร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับภาคการท่องเที่ยว เช่น หอการค้าจังหวัด สมาคมผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง และสมาคมผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมอาหาร เป็นต้น เนื่องจากผลการศึกษาพบว่าแม้ว่านักท่องเที่ยวจะใช้จ่ายในหมวดค่าที่พัก และค่าอาหารและเครื่องดื่มมากที่สุด แต่ยังมีค่าใช้จ่ายในหมวดอื่นๆที่เหลือ ซึ่งส่งผลต่อรายได้และการจ้างงานในสัดส่วนที่มากเช่นกัน จึงมีความจำเป็นที่ภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องเข้ามาส่งเสริม เพื่อเพิ่มศักยภาพให้ผู้ประกอบการในการผลิตสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวและส่งมอบสินค้าและบริการที่มีคุณภาพเหล่านั้นให้แก่นักท่องเที่ยว

ชาวไทยและชาวต่างประเทศ ยกตัวอย่างเช่น หอการค้าจังหวัดร่วมมือกับสมาคมธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก เข้ามาสนับสนุนให้ประชาชนในพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา พัฒนาผลิตภัณฑ์ของท้องถิ่นให้หลากหลาย พร้อมกับสร้างความเข้มแข็งของตราสินค้าที่ผลิตขึ้นภายในจังหวัดสงขลา เพื่อให้ผลิตภัณฑ์ของจังหวัดเป็นที่รู้จักและดึงดูดความสนใจจากนักท่องเที่ยว เป็นการกระตุ้นให้เกิดการใช้จ่ายเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ภาครัฐต้องเข้ามาส่งเสริมด้านการตลาดและส่งเสริมให้ภาคธุรกิจ โรงแรม ภัตตาคารร้านอาหาร และร้านขายสินค้าของที่ระลึกได้ใช้ผลิตภัณฑ์เหล่านั้นด้วย

3.1.4 หน่วยงานในพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง เช่น การเทศบาลนครหาดใหญ่ หอการค้าจังหวัดสงขลา สำนักงานพาณิชย์จังหวัดสงขลา เป็นต้น ควรให้ความสำคัญ โดยร่วมมือกันจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยว เพื่อกระตุ้นการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวกลุ่มที่พักบูติกโฮเต็ล ทำให้เกิดการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่นมากขึ้น

3.1.5 ผู้ประกอบการธุรกิจบูติกโฮเต็ลควรวางแผนพัฒนาศักยภาพของตนเอง อยู่อย่างสม่ำเสมอ ได้แก่ การพัฒนาด้านการออกแบบ การพัฒนาด้านการบริการให้ความใส่ใจนักท่องเที่ยว และการพัฒนาช่องทางในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยว เพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่อย่างสม่ำเสมอ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถสร้างความประทับใจเหนือความคาดหวังของนักท่องเที่ยวได้ นับเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ธุรกิจ

3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป ดังนี้

3.2.1. การศึกษาเรื่อง ผลจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของชุมชน: กรณีศึกษา บูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา ในครั้งนี้ศึกษาเฉพาะการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว (ด้านอุปสงค์การท่องเที่ยว) ว่าส่งผลอย่างไรต่อรายได้และการจ้างงาน ซึ่งในการศึกษารั้งต่อไปควรมีการศึกษาเพิ่มเติมคือ ศึกษาเปรียบเทียบตลาดแรงงานในธุรกิจบูติกโฮเต็ล และธุรกิจโรงแรมประเภทอื่นๆ (ด้านอุปทานการท่องเที่ยว) รวมถึงศึกษาความคิดเห็นด้านปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือจากภาครัฐของแรงงานในธุรกิจโรงแรมในส่วนของผู้บริหารและพนักงาน

3.2.2. ในการศึกษาผลจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่พักบูติกโฮเต็ลโดยอาศัยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการผลิตด้วยแบบจำลองปัจจัยการผลิตและผลผลิต นอกจากการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อรายได้และการจ้างงานแล้วนั้น ยังสามารถศึกษาในส่วนของผลกระทบการเชื่อมโยงต่ออุตสาหกรรมข้างหน้าและข้างหลัง รวมทั้งศึกษาถึงส่วนรั่วไหล เพื่อเป็นประโยชน์ในการกำหนดคนโยบายและกลยุทธ์ต่างๆ ให้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น อีกทั้งยังสามารถ

นำไปปรับใช้ในการศึกษาผลกระทบของธุรกิจอื่นๆ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในลักษณะเดียวกันนี้ หรือประยุกต์ใช้ในการศึกษาในท้องถิ่นหรือภูมิภาคอื่นๆ ได้อีกด้วย

ข้อจำกัดในการศึกษา

1. เนื่องจากตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตเป็นข้อมูลทางเศรษฐกิจที่สำคัญอย่างยิ่งขาด เพื่อให้นักวิจัยนำไปใช้ในการทำนายหรือศึกษาข้อมูลเพื่อส่งเสริมทางการลงทุนแก่นักลงทุน และพัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างถูกต้องทิศทาง ในการศึกษาครั้งนี้ได้ใช้ตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตของจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2547 ซึ่งห่างจากปีที่ทำการศึกษถึง 10 ปี ทั้งนี้เนื่องจากการจัดทำตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตต้องใช้เวลาและงบประมาณจำนวนมาก จึงทำให้มีการจัดทำตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตไม่บ่อย ซึ่งเวลาที่ห่างกันถึง 10 ปี อาจจะทำให้การทำนายผลกระทบไม่มีความแม่นยำเท่าที่ควร เนื่องจากโครงสร้างทางเศรษฐกิจย่อมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอตลอดเวลา

2. ผู้วิจัยมีข้อจำกัดในการเก็บรวบรวมข้อมูล เนื่องจากมีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ นอกจากมีความยุ่งยากในการสื่อสารเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่มีรายละเอียดค่อนข้างมากแล้ว ผู้วิจัยยังต้องคำนึงถึงความเป็นส่วนตัวของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ทำให้บางครั้งอาจไม่ได้รับความร่วมมือจากนักท่องเที่ยวมากนัก

บรรณานุกรม

- กรมการท่องเที่ยว. (2557). *ท่องเที่ยวไทยปีหน้าสดใส จำนวนนักท่องเที่ยวเติบโตต่อเนื่อง*. สืบค้นจาก <http://www.tourism.go.th/home/details/11/83/22952>
- _____. (2557). *สถิตินักท่องเที่ยว 2012*. สืบค้นจาก <http://newdot2.samartmultimedia.com/home/details/11/221/620>
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กรมการท่องเที่ยว. (2557). *สรุปสถานการณ์นักท่องเที่ยว กุมภาพันธ์ 2557. สรุปสถานการณ์นักท่องเที่ยว, 1-44*.
- _____. (2557). *สรุปสถานการณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ มกราคม-ธันวาคม 2556. สรุปสถานการณ์นักท่องเที่ยว, 1-48*.
- กระทรวงแรงงาน สำนักงานแรงงานจังหวัดสงขลา. (2554). *รายงานสถานการณ์แรงงานจังหวัดสงขลา รายปี 2554 (มกราคม-ธันวาคม)*. สงขลา: สำนักงานแรงงานจังหวัดสงขลา.
- _____. (2555). *รายงานสถานการณ์แรงงานจังหวัดสงขลา รายปี 2555 (มกราคม-ธันวาคม)*. สงขลา: สำนักงานแรงงานจังหวัดสงขลา.
- _____. (2556). *รายงานสถานการณ์แรงงานจังหวัดสงขลา รายปี 2556 (มกราคม-ธันวาคม)*. สงขลา: สำนักงานแรงงานจังหวัดสงขลา.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กองประสานการลงทุน ฝ่ายลงทุนธุรกิจท่องเที่ยว. (2557). *จังหวัดสงขลา*. สืบค้นจาก <http://tourisminvest.tat.or.th>
- _____. (2556). *Thailand 100 best boutique hotels*. กรุงเทพฯ: กองส่งเสริมการบริการท่องเที่ยว.
- ชินจิตต์ แจ่มเจนกิจ. (2544). *การบริหารลูกค้าสัมพันธ์*. กรุงเทพฯ: ทิปป์ พอยท์.
- ณัฐวดี ปงเมฆ. (2547). *ผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นของไทย กรณีศึกษาเปรียบเทียบจังหวัดเชียงรายกับจังหวัดชลบุรี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยรามคำแหง).
- ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคเหนือ. (2556). *รายงานแนวโน้มธุรกิจภาคเหนือ ไตรมาส 2 ปี 2556. ส่วนเศรษฐกิจภาค สำนักงานภาคเหนือ*.
- ธนิดา แสงวิเชียร. (2555). *การศึกษาแนวความคิดและไลฟ์สไตล์โฮเต็ลเพื่อนำไปสู่การเพิ่มมูลค่าแก่ธุรกิจโรงแรมในจังหวัดสงขลา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์).
- บุญยง วีรกุล. (2534). *มหเศรษฐศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 14)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรเพ็ญ สานดีสุทธิกุล. (2542). *ผลทางด้านเศรษฐกิจของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในประเทศไทย กรณีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศปี พ.ศ.2539*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).
- พิจิตรา โสภกา. (2553). *ผลกระทบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในจังหวัดสตูลที่มีต่อการจ้างงาน*. (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- พิริยะ ผลพิรุฬห์. (ม.ป.ป.). *ผลกระทบของการค้าเสรีภาคบริการต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทย* (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- พิสมัย จารุจิตติพันธ์. (2536). *ผลกระทบของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจในเกาะสมุย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- พิสมัย จารุจิตติพันธ์. (2549). การวิเคราะห์ปัจจัยผลิต-ผลผลิต (Input-output analysis): วิธีการวิเคราะห์ผลกระทบในด้านเศรษฐกิจ กรณีศึกษาผลกระทบจากการท่องเที่ยว. *วารสารเศรษฐศาสตร์ศรีนครินทรวิโรฒ*, 2(1), 97.
- ภาคภูมิ สินุชก. (2547). *ผลกระทบจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อรายได้และการจ้างงานของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กรณีศึกษาโดยใช้แบบจำลองปัจจัยการผลิต-ผลผลิต*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- มหาวิทยาลัยแม่โจ้ คณะเศรษฐศาสตร์. (2557) *หลักเศรษฐศาสตร์มหภาค*. สืบค้นจาก http://coursewares.mju.ac.th:81/e-learning2551/Principle_of_%20Macroeconomics/lesson2_p2.htm
- ยุทธ ไถยวรรณ. (2544). *สถิติสำหรับการวิจัย*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือราชภัฏพระนคร.
- วชิราพร เกิดสุข และคณะ. (2544). *บทบาทของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในจังหวัดนครราชสีมาต่อการจ้างงาน กรณีศึกษาการท่องเที่ยว ณ อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ และอุทยานประวัติศาสตร์พิมาย* (รายงานการวิจัย). ขอนแก่น: สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศรีสุรางค์ สุนทรกุล. (2536). *ผลกระทบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่น กรณีศึกษาจังหวัดเชียงราย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยรามคำแหง).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ศูนย์วิจัยกสิกร. (2555). *Boutique hotel: ที่พักรูปแบบใหม่ที่กำลังมาแรงในปัจจุบัน*. สืบค้นจาก <http://www.ksmcare.com/article/82/27821/boutique-%20hotel>
- สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2557). *ข้อเสนอแนวทางการฟื้นฟูการท่องเที่ยวของประเทศไทย*. สืบค้นจาก http://www.thailandtourismcouncil.org/imgadmins/news_file/TCT_news_file_th_2014-06-18_15-44-41.pdf
- _____. (พฤษภาคม-มิถุนายน 2557). วิเคราะห์สถานการณ์ท่องเที่ยวและแนวโน้มปี 2557. *จดหมายข่าวสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (TCT News)*, 1(5), 1-6.
- _____. (มกราคม-กุมภาพันธ์ 2557). สรุปสถานการณ์ท่องเที่ยวปี 2556. *จดหมายข่าวสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (TCT News)*, 1(3), 1-4.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2538). *ตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตของประเทศไทย ปี พ.ศ.2538*. กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2554). *แผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 3 (พ.ศ.2555-2559)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- _____. (2555). *แผนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรายสาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2557). *จำนวนผู้เยี่ยมชมออนไลน์เป็นรายภาคและจังหวัด พ.ศ.2549-2554*. สืบค้นจาก <http://service.nso.go.th/nso/web/statseries/statseries23.html>
- _____. (2557). *สถิตินักท่องเที่ยวที่เข้ามาในประเทศไทย พ.ศ.2543-2555*. สืบค้นจาก <http://service.nso.go.th/nso/web/statseries/statseries23.html>
- _____. (2557). *สรุปสถานการณ์ท่องเที่ยวภายในประเทศ พ.ศ. 2552-2554*. สืบค้นจาก <http://service.nso.go.th/nso/web/statseries/statseries23.html>
- สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า. (2557). *ดัชนีราคาผู้บริโภค ระดับจังหวัด*. สืบค้นจาก <http://www.price.moc.go.th/>
- สุจินต์ สุขะพงษ์. (2552). *แนวทางการจัดการตลาดบริการสำหรับโรงแรมบูติกในเขตกรุงเทพฯ: กรณีศึกษากลุ่มหนุ่มเจ้าสำอาง (รายงานการวิจัย)*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาอุตสาหกรรมบริการมหาวิทยาลัยศรีปทุม.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- อัทธ์ พิศาลวานิช และคณะ. (2550). การศึกษาโครงสร้างปัจจัยการผลิตและผลผลิตสำหรับกลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนกลางเพื่อประเมินผลด้านเศรษฐกิจ (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- Agget, M. (2007). What has influenced growth in the UK's boutique hotel sector?. *International Journal of Contemporary Hospitality Management*, 10(2), 169-177.
- Albazzaz, A., Birnbaum, B., Brachfeld, D., Danilov, D., Kets De Vries, O., & Moed, J. (2003). Lifestyles of the rich and almost famous: The boutique hotel phenomenon in the United States. *High Tech Entrepreneurship and Strategy Group Project*. Fontainebleau: Insead Business School.
- Anhar, L. (2001). *The definition of boutique hotels*. Retrieved from http://www.hospitalitynet.org.definition/american_english/boutique
- Duval, D. T. (2007). *Tourism and transport: Modes, networks and flows*. Clevedon, England: Chanel View Publications.
- Erkutlu, H. V. & Chafra, J. (2005). Relationship between leadership power bases and job stress of subordinates: Example from boutique hotels. *Management Research News*, 29(5), 285-297.
- Geoffrey J. D. Hewings. (1985). *Regional input-output table analysis*. California, CA: Sage Publications.
- Keynes, J. M. (1936). *General theory of home investment to unemployment*. New York, NY: Harcourt, Brace & Co.
- Kotler, P., & Armstrong, G. (2008). *Principle of marketing* (12th ed.). New Jersey, NJ: Pearson Prentice Hall.
- Leontief, W. (1966). *Input-Output Economics*. New York, NY: Oxford University Press.
- Lim, W., & Endean, M. (2009). Elucidating the aesthetic and operational characteristic of UK boutique hotels. *International Journal of Contemporary Hospitality Management*, 21(1), 38-51.
- McIntosh, A. J., & Siggs, A. (2005). An exploration of the experiential nature of boutique accommodation. *Journal of Travel Research*, 44(1), 74-81.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Mckenzie, B. (1986). *Economics*. Massachusetts, MA: Houghton Mifflin.
- Mill, R. C. (1990). *Tourism the international business*. New Jersey, NJ: Prentice Hall.
- Morrison, A. M. (2010). *Hospitality and travel marketing* (4th ed.). New York, NY: Delmar Cengage Learning.
- Olga, A. (2009). *The alternative hotel market*. Paper presented at the International Conference on Management Science & Engineering, Moscow, Russia.
- Piboonrunroj, P. & Disney S. M. (2009). *Tourism supply chains: A conceptual framework*. Paper presented at PhD Networking Conference, Exploring Tourism III: Issue in PhD research, University of Nottingham, England.
- Piboonrunroj, P. (2009). *Methodological Implications of the Research Design in Tourism Supply Chain Collaboration*. Paper presented at 18th EDAMBA Summer Academy, Soreze, France.
- Van Hartesvelt, M. (2006). Building a better boutique hotel. *Lodging Hospitality*, 62(14), 32-44.
- Veronneau, S. & Roy, J. (2009). Global service supply chains: An empirical study of current practice and challenges of a cruise line corporation. *Tourism Management*, 30, 128-139.
- Yilmaz, Y. & Bititci, U. (2005). Performance measurement in the value chain: Manufacturing v. tourism. *International Journal of Productivity and Performance Management*, 55(5), 371-389.
- Zhang, X., Song, H., & Huang, G. Q. (2009). Tourism supply Chain management: A new research agenda. *Tourism Management*, 30, 345-358.

ภาคผนวก ก
เครื่องมือและการตรวจสอบเครื่องมือ

แบบสอบถาม

สำหรับนักท่องเที่ยวยุวชนชาวไทย

เรื่อง การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวยุวชนที่พักบูติกโฮเต็ลที่มีผลต่อสภาพแวดล้อม

ทางเศรษฐกิจของชุมชน กรณีศึกษา บูติกโฮเต็ลในจังหวัดสงขลา

สถานที่สอบถาม

บุรีศรีภู บูติก โฮเต็ล หาดใหญ่ เดอะ วิณี หาดใหญ่ เดอะ โปเอม ลอฟ บูติก เรสซิเดนซ์

วันที่สอบถาม...../...../.....

ส่วนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย หน้าข้อความในแต่ละข้อด้านล่างต่อไปนี้ที่ตรงกับสถานภาพตาม

ความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ 1. ชาย 2. หญิง

2. อายุ.....ปี

3. สถานภาพการสมรส

1. โสด 2. สมรส 3. หม้าย/แยก/หย่าร้าง

4. การประกอบอาชีพ

1. พนักงานเอกชนหรือลูกจ้าง 2. ประกอบธุรกิจส่วนตัว

3. รับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ 4. นักศึกษา

5. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

5. รายได้ (ต่อเดือน).....บาท

6. ที่อยู่ปัจจุบัน

1. ภาคเหนือ 2. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
3. ภาคกลาง 4. ภาคใต้
5. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

7. วัตถุประสงค์หลักของการเดินทางในครั้งนี (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. ท่องเที่ยวพักผ่อน 2. เยี่ยมญาติ / เพื่อน
3. ติดต่อธุรกิจ 4. ประชุม / สัมมนา
5. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

8. จำนวนครั้งที่เดินทางมาพักที่โรงแรมนี้ (รวมครั้งนี้ด้วย).....ครั้ง

9. ระยะเวลาในการพำนัก.....วัน

10. การจัดการการเดินทาง

1. จัดการเดินทางมาด้วยตนเอง 2. จัดการเดินทางมาเป็นคณะ

ส่วนที่ 2 การใช้จ่ายในแต่ละรายการของนักท่องเที่ยว

คำชี้แจง โปรดกรอกข้อมูลลงในตารางต่อไปนี้ที่ตรงกับสภาพตามความเป็นจริงของท่าน

11. ค่าพาหนะและค่าใช้จ่ายในการเดินทางจากถิ่นที่อยู่มายังโรงแรมบูติกในจังหวัดสงขลา

รายการ	ถิ่นที่อยู่ → สงขลา	สงขลา → ถิ่นที่อยู่
	รวมทั้งหมด (บาท/คน)	รวมทั้งหมด (บาท/คน)
ค่าพาหนะ		
1. รถส่วนตัว (ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง)		
2. รถโดยสารไม่ประจำทาง (รถเช่า)		
3. รถโดยสารประจำทาง (รถบัส)		
4. เครื่องบิน		
5. รถไฟ		
6. อื่นๆ (โปรดระบุ).....		

ค่าพาหนะและค่าใช้จ่ายในการเดินทางภายในจังหวัดสงขลา

รายการ	รวมทั้งหมด (บาท/คน)
ค่าพาหนะ	
1. รถส่วนตัว (ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง)	
2. รถโดยสารไม่ประจำทาง (รถเช่า)	
3. รถโดยสารประจำทาง (รถบัส)	
4. อื่นๆ (โปรดระบุ).....	

12. ค่าใช้จ่ายขณะที่ท่านพักและท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

รายการ	รวมทั้งหมด (บาท/คน)
1. ค่าโรงแรมที่พัก
2. ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ☐ ค่าอาหารและเครื่องดื่มระหว่างพำนักที่โรงแรม ☐ ค่าอาหารและเครื่องดื่มระหว่างท่องเที่ยวตาม สถานที่ต่างๆในจังหวัดสงขลา
3. ค่าบริการนำเที่ยว ☐ เข้าชมสถานที่ท่องเที่ยว/ชมธรรมชาติ ☐ มัคคุเทศก์ ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ).....
4. ค่ากิจกรรมสันทนาการ/ ความบันเทิง ☐ การแสดงขนบธรรมเนียมประเพณี ☐ ฟังดนตรี ☐ สถานบันเทิงยามค่ำคืน ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ).....
5. ค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึก ☐ ผลผลิตทางการเกษตร ☐ อาหารทะเล ☐ อาหารแปรรูป ☐ สิ่งทอ ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ).....
6. ค่าใช้จ่ายอื่นๆ (โปรดระบุ).....

6. Country of residence

7. Purpose of your visit to Songkhla Province (Answer more than 1 item)

1. Vacation

2. Visiting relatives/friends

3. Business

4. Seminar/Conference

5. If others please specify:

8. Number of staying at boutique hotel in Songkhla Province (Including this time)

..... time(s)

9. Duration of stayingday(s)

10. Traveling Information

1. Traveling by yourself alone

2. Traveling by yourself with others.

Part II Tourists' expenditure in Songkhla

Please write the answer in the space provided.

11. Vehicles' expenditure between your residence and boutique hotel in Songkhla Province

Expenditure	Residence → Songkhla	Songkhla → Residence
	Total (Baht/person)	Total (Baht/person)
Vehical		
1. Private Car / Petrol		
2. Rental Car		
3. Bus		
4. Airplane		
5. Train		
6. Others (Please specify)		

Local transportation in Songkhla Province

Expenditure	Total (Baht/person)
Vehical	
1. Private Car / Petrol	
2. Rental Car	
3. Bus	
4. Others (Please specify)	

12. Expenditure for staying in Songkhla Province(Answer more than 1 item)

Expenditure	Total (Baht/person)
1. Accommodation
2. Food and beverage ☐ During staying in boutique hotel ☐ During traveling in Songkhla Province	
3. Tourism Service ☐ Sightseeing fee ☐ Guide ☐ Others (Please specify)
4. Entertainment ☐ Cultural Show ☐ Music ☐ Night Club / Discotheque ☐ Others (Please specify)
5. Shopping/Souvenir ☐ Agricultural Product ☐ Product from Marine ☐ Processed Food ☐ Textile ☐ Others (Please specify)
6. Others (Please specify).....

ตารางที่ ก-1 ผลการตรวจสอบเครื่องมือโดยการหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม (Index of Item Objective Congruency: IOC)

รายการ	ผู้ทรงคุณวุฒิ			เฉลี่ย	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. ค่าพาหนะและค่าใช้จ่ายในการเดินทางไป-กลับ จังหวัดสงขลา					
1.1 รถส่วนตัว (ค่าน้ำมัน)	+1	+1	0	0.67	
1.2 รถเช่า	+1	+1	0	0.67	เปลี่ยนเป็นรถโดยสารไม่ประจำทาง
1.3 รถบัส	+1	+1	0	0.67	เปลี่ยนเป็นรถโดยสารประจำทาง
1.4 เครื่องบิน	+1	+1	0	0.67	
1.5 รถไฟ	+1	+1	0	0.67	
1.6 อื่นๆ (โปรดระบุ)	+1	+1	0	0.67	
2. ค่าพาหนะและค่าใช้จ่ายในการเดินทางภายในจังหวัดสงขลา					
2.1 รถส่วนตัว (ค่าน้ำมัน)	+1	+1	0	0.67	
2.2 รถเช่า	+1	+1	0	0.67	
2.3 รถบัส	+1	+1	0	0.67	เปลี่ยนเป็นรถโดยสารประจำทาง
2.4 อื่นๆ (โปรดระบุ)	+1	+1	0	0.67	
3. ค่าใช้จ่ายขณะที่ท่านพักและท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา					
3.1 ค่าโรงแรมที่พัก	+1	+1	+1	1.00	
3.2 ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	+1	+1	+1	1.00	
3.3 ค่าบริการนำเที่ยว	+1	+1	+1	1.00	
3.4 ค่ากิจกรรมสันทนาการ/ความบันเทิง	0	+1	+1	0.67	
3.5 ค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึก	0	+1	+1	0.67	
3.6 ค่าใช้จ่ายอื่นๆ	+1	+1	+1	1.00	

ภาคผนวก ข
ข้อมูลเบื้องต้นในการคำนวณ

ตารางที่ ข-1 ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของสงขลา ณ เดือนตุลาคม ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547-2557

ปี	การเปลี่ยนแปลงเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า	เทียบจาก 2554	เทียบจาก 2545
2547	6.9	70.7	110.2
2548	6.5	75.3	117.4
2549	6.8	80.4	125.3
2550	2.4	82.3	128.32
2551	6.7	87.8	136.90
2552	1.5	89.1	138.93
2553	5.3	93.8	146.26
2554	8.3	101.6	158.42
2555	4.2	105.9	165.12
2556	2.4	108.4	169.02
2557	1.9	110.5	172.29

ที่มา: สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์ ธ.ค. 2557

ตารางที่ ข-2 จำนวนนักท่องเที่ยวเฉลี่ยจากปี พ.ศ. 2553-2555 และจำนวนห้องพัก

ปี	จำนวนนักท่องเที่ยว		รวม	ร้อยละ		รวม	อัตราการเติบโต*	
	ไทย	ตปท.		ไทย	ตปท.		ไทย	ตปท.
2547	1,102,381	914,799	2,017,180	54.65	45.35	100		
2548	1,289,100	745,514	2,034,614	63.36	36.64	100	16.94	-18.51
2549	1,366,291	617,294	1,983,585	68.88	31.12	100	5.99	-17.20
2550	1,446,440	713,249	2,159,689	66.97	33.03	100	5.87	15.54
2551	1,290,722	553,379	1,844,101	69.99	30.01	100	-10.77	-22.41
2552	1,387,783	682,803	2,070,586	67.02	32.98	100	7.52	23.39
2553	1,560,568	784,821	2,345,389	66.54	33.46	100	12.45	14.94
2554	2,314,344	1,073,436	3,387,780	68.31	31.69	100	48.30	36.77
2555	2,678,490	869,625	3,548,115	75.49	24.51	100	15.73	-18.99
2556f	3,020,106	884,347	3,904,452	77.35	22.65	100	12.75	1.69
2557f	3,405,292	899,317	4,304,609	79.11	20.89	100	12.75	1.69
เฉลี่ย	1,896,501	794,417	2,690,918	68.88	31.12	100	12.75	1.69

ที่มา : กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2557.

หมายเหตุ : * อัตราการเติบโตเทียบกับปีก่อนหน้า

ตารางที่ ข-3 สถิติห้องพักเพื่อประมาณการจำนวนนักท่องเที่ยวที่พักบูติก จังหวัดสงขลา

รายการ	จำนวนห้อง	หน่วย
จน.ห้องพักในจังหวัดสงขลาทั้งหมด*	16,643	ห้อง
จน.ห้องพักของโรงแรมบูติคฯ	210	ห้อง
สัดส่วนเมื่อเทียบจากโรงแรมทั้งหมด	1.26	%
อัตราการเข้าพักโรงแรมบูติคฯเฉลี่ย	85.00	%

ที่มา: กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2556.

รวบรวมโดย: สำนักสถิติพยากรณ์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2556.

ตารางที่ ข-4 การประมาณการจำนวนนักท่องเที่ยวที่พักโรงแรมบูติค โฮเต็ล จังหวัดสงขลา

รายการ	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)
ชาวไทย	20,340
ชาวต่างประเทศ	8,520
รวม	28,860

ที่มา: จากการคำนวณ

ภาคผนวก ค
กิจกรรมการผลิตในแบบจำลองปัจจัยการผลิต
ขนาด 16 กิจกรรมการผลิต
ของจังหวัดสงขลา

ตารางที่ ค-1 กิจกรรมการผลิตในแบบจำลองปัจจัยการผลิต ขนาด 16 กิจกรรมการผลิต ของจังหวัด
สงขลา

รหัสกิจกรรม	รายชื่อกิจกรรม
001	การทำนา
002	การทำสวนผลไม้
003	การทำสวนยางพารา
004	การทำสวนปาล์ม
005	ปศุสัตว์
006	ประมง
007	การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน
008	อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป
009	ผลิตภัณฑ์ยางพารา
010	ผลิตภัณฑ์ไม้
011	ไฟฟ้าและประปา
012	การก่อสร้าง
013	การค้า
014	การขนส่ง
015	การบริการ
016	อื่นๆ
190	ผลรวมของมูลค่าปัจจัยการผลิตชั้นกลางทั้งหมด (001-016)
201	เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทน
202	ผลตอบแทนการผลิต
203	ค่าเสื่อมราคา
204	ภาษีทางอ้อมสุทธิ
209	มูลค่าเพิ่มรวม
210	ผลผลิตรวมภายในประเทศ

ตารางที่ ค-1 กิจกรรมการผลิตในแบบจำลองปัจจัยการผลิต ขนาด 16 กิจกรรมการผลิตของจังหวัด
สงขลา (ต่อ)

รหัสกิจกรรม	รายชื่อกิจกรรม
301	รายจ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคภาคเอกชน
302	รายจ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคภาครัฐบาล
303	การสะสมทุน
304	ส่วนเปลี่ยนของสินค้าคงเหลือ
305	การส่งออก
306	การส่งออกพิเศษ
309	อุปสงค์ขั้นสุดท้ายรวม
310	อุปสงค์รวม
401	การนำเข้า
402	ภาษีศุลกากร
403	ภาษีการนำเข้า
404	การนำเข้าพิเศษ
409	การนำเข้ารวม
501	ส่วนเหลือจากการค้าส่ง
502	ส่วนเหลือจากการค้าปลีก
503	ค่าขนส่ง
509	ผลรวมของส่วนเหลือจากการค้าปลีกและค่าขนส่ง
600	ผลผลิตรวมภายในประเทศ
700	อุปทานรวม

ที่มา : อัทธ์ พิศาลวานิช และคณะ, 2550.

ภาคผนวก ง
ตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต
ของจังหวัดสงขลา ณ ราคาผู้ผลิต

ตารางที่ ง-1 ตารางบัญชีการผลิตของจังหวัดสงขลาปี พ.ศ. 2547 ณ ราคาผู้ผลิต (ขนาด 16 กิจกรรมการผลิต)

หน่วย:พันบาท

กิจกรรม	001	002	003	004	005	006	007	008
001	31,276	4,413	0	509	37,232	0		729,287
002	0	0	0	4	4,730	0		1,340,052
003	0	0	0	0	0	0	0	0
004	37,658	45,313	203,573	1,574	1,574	16,805	0	471,868
005	0	0	0	0	87,866	0	0	797,864
006	0	0	0	0	36,074	340,806	0	11,893,079
007	0	106	0	35	664	479	0	61,406
008	0	274	810	3	585,081	2,394,724	0	13,109,579
009	1	2,331	322	3	4	142	446	234
010	11	5,217	168	695	1,140	2,788	606	7,009
011	62	1,576	0	546	12,323	66,157	20,311	1,493,254
012	54	431	596	30	9,727	22,167	1,486	24,273
013	29,053	90,239	641,285	9,790	129,347	1,024,933	11,567	4,890,464
014	6,929	28,016	181,470	3,810	10,324	193,032	11,623	380,243
015	8,299	31,465	158,785	3,145	9,384	185,060	18,332	837,431
016	138,643	402,403	2,092,516	39,830	71,044	5,400,485	122,474	10,299,535
190	251,986	611,784	3,279,525	59,974	996,514	9,647,578	186,845	46,335,578
201	212,944	207,534	3,193,201	26,938	179,571	3,093,582	99,884	5,497,559
202	390,661	901,796	11,538,826	91,104	747,294	8,510,595	231,411	10,937,623
203	18,101	136,119	835,209	10,069	39,138	1,944,836	34,393	1,299,516
204	87	241	1,790	10	231	4,086	7,111	661,694
209	621,793	1,245,690	15,569,026	128,121	966,234	13,553,099	372,799	18,396,392
210	873,779	1,857,474	18,848,551	188,095	1,962,748	23,200,677	559,644	64,731,970

ตารางที่ ง-1 ตารางบัญชีการผลิตของจังหวัดสงขลาปี พ.ศ.2547 ณ ราคาผู้ผลิต(ขนาด 16กิจกรรมการผลิต)(ต่อ)

หน่วย:พันบาท

กิจกรรม	009	010	011	012	013	014	015
001	0	0	0	0	0	0	58
002	0	0	0	0	0	3,668	130,998
003	12,243,825	0	0	0	0	0	0
004	0	50	0	187	12	10	11,218
005	0	0	0	0	0	0	23,556
006	0	0	0	0	0	100	213,810
007	40,602	0	769,360	477,075	0	1,249	356
008	1,301	286	0	0	17,713	48,012	1,397,742
009	3,493,347	205	17	151,578	1,665	231,368	17,064
010	9,000	559,434	43	922,499	15,916	4,746	24,747
011	426,280	46,698	907,718	669,839	240,859	511,264	1,051,679
012	5,733	2,714	2,648	6,630	6,020	194,032	139,417
013	3,009,945	248,025	29,434	1,735,507	100,664	342,113	1,007,561
014	948,670	23,061	13,660	1,605,152	327,237	1,146,347	580,565
015	339,869	199,213	161,900	467,532	842,246	493,553	1,062,083
016	4,288,574	733,781	382,650	7,909,476	627,640	4,487,692	3,071,691
190	24,807,146	1,813,467	2,267,430	13,945,475	2,179,972	7,464,154	8,732,545
201	4,311,458	552,816	1,514,235	2,114,062	3,029,192	2,432,153	13,343,949
202	6,021,023	913,484	1,108,149	1,605,792	9,395,444	2,718,621	6,580,822
203	1,868,942	195,178	959,743	1,173,835	1,140,879	1,404,186	3,564,470
204	299,319	31,478	200,473	460,331	836,585	108,721	1,368,059
209	12,500,742	1,692,956	3,782,600	5,354,020	14,402,100	6,663,681	24,857,300
210	37,307,888	3,506,423	6,050,030	19,299,495	16,582,072	14,127,835	33,589,845

ตารางที่ ง-1 ตารางปัจจัยการผลิตของจังหวัดสงขลาปี พ.ศ.2547 ณ ราคาผู้ผลิต (ขนาด 16กิจกรรมการผลิต) (ต่อ)

หน่วย:พันบาท

กิจกรรม	016	190	301	302	303	304
001	6,598	809,373	4,946	2,702	0	3,164
002	3,532	1,482,984	475,942	2,647	0	0
003	0	12,243,825	0	5,312	0	923
004	85,011	874,853	132,240	2,021	0	16
005	75,643	984,929	110,944	5,120	30,983	143
006	42,254	12,526,123	477,622	7,201	0	0
007	522,235	1,873,567	6,207	0	2,298	846
008	305,159	17,860,684	5,993,625	32,879	0	4,554
009	139,338	4,038,065	357,915	7	26,689	223
010	37,123	1,591,142	252,680	3,148	788,664	2,062
011	327,390	5,775,956	656,833	39,971	0	0
012	7,413	423,371	290,062	15,171	8,143,339	0
013	1,158,282	14,458,209	1,022,394	1,181	784,978	0
014	477,994	5,938,133	1,338,700	232,817	382,714	0
015	465,507	5,283,804	22,008,964	2,328,437	32,481	0
016	5,708,912	45,777,346	7,312,515	801,923	18,052,359	16,803
190	9,362,391	131,942,364	40,441,589	3,480,537	28,244,505	28,734
201	1,882,770	41,691,848	0	0	0	0
202	3,921,121	65,613,766	0	0	0	0
203	894,446	15,519,060	0	0	0	0
204	137,350	4,117,566	0	0	0	0
209	6,835,687	126,942,240	0	0	0	0
210	16,198,078	258,884,604	40,441,589	3,480,537	28,244,505	28,734

ตารางที่ ง-1 ตารางบัญชีการผลิตของจังหวัดสงขลาปี พ.ศ.2547 ณ ราคาผู้ผลิต(ขนาด 16 กิจกรรมการผลิต)(ต่อ)
หน่วย:พันบาท

กิจกรรม	305	306	309	310	401
001	56,700	0	67,512	876,885	-3,111
002	149,141	37,611	665,341	2,148,325	-256,764
003	6,601,277	0	6,607,512	18,851,337	-2,625
004	41,541	479	176,297	1,051,150	-834,831
005	914,356	1,580	1,063,126	2,048,055	-80,102
006	10,224,489	2,790	10,712,102	23,238,225	-32,482
007	39,130	0	48,481	1,922,048	-913,572
008	49,371,610	1,506,552	56,909,220	74,769,904	-8,642,611
009	33,271,024	343	33,656,201	37,694,266	-336,771
010	1,327,529	137,314	2,511,397	4,102,539	-464,288
011	84,699	6,449	787,952	6,563,908	-489,785
012	10,427,550	0	18,876,122	19,299,493	0
013	117,603	197,708	2,123,864	16,582,073	0
014	1,531,463	5,464,857	8,950,551	14,888,684	0
015	0	9,959,935	34,329,817	39,613,621	0
016	8,372,565	3,441,667	37,997,832	83,775,178	-58,679,925
190	122,530,677	20,757,285	215,483,327	347,425,691	-70,736,867
201	0	0	0	41,691,848	0
202	0	0	0	65,613,766	0
203	0	0	0	15,519,060	0
204	0	0	0	4,117,566	0
209	0	0	0	126,942,240	0
210	122,530,677	20,757,285	215,483,327	474,367,931	-70,736,867

ตารางที่ ง-1 ตารางปัจจัยการผลิตของจังหวัดสงขลาปี พ.ศ.2547 ณ ราคาผู้ผลิต (ขนาด 16 กิจกรรมการผลิต) (ต่อ)
หน่วย: พันบาท

กิจกรรม	402	403	404	409	501	502
001	0	0	0	-3,111	0	0
002	-6,040	-57	-27,991	-290,852	0	0
003	-1	-158	0	-2,784	0	0
004	-25,537	-2,377	-310	-863,055	0	0
005	-1,583	-2,077	-1,543	-85,305	0	0
006	-1,210	-21	-3,837	-37,550	0	0
007	-23,970	-424,852	-8	-1,362,402	0	0
008	-221,588	-512,579	-661,155	-10,037,933	0	0
009	-35,162	-13,905	-539	-386,377	0	0
010	-11,636	-25,187	-95,006	-596,117	0	0
011	-9	-2,667	-21,417	-513,878	0	0
012	0	0	0	0	0	0
013	0	0	0	0	0	0
014	0	0	-760,849	-760,849	0	0
015	0	0	-6,023,774	-6,023,774	0	0
016	-1,519,452	-1,646,242	-5,731,479	-67,577,098	0	0
190	-1,846,188	-2,630,122	-13,327,908	-88,541,085	0	0
201	0	0	0	0	0	0
202	0	0	0	0	0	0
203	0	0	0	0	0	0
204	0	0	0	0	0	0
209	0	0	0	0	0	0
210	-1,846,188	-2,630,122	-13,327,908	-88,541,085	0	0

ตารางที่ ง-1 ตารางปัจจัยการผลิตของจังหวัดสงขลาปี พ.ศ.2547 ณ ราคาผู้ผลิต (ขนาด 16กิจกรรมการผลิต) (ต่อ)
หน่วย: พันบาท

กิจกรรม	503	509	600	700
001	0	0	873,774	876,885
002	0	0	1,857,473	2,148,325
003	0	0	18,848,553	18,851,337
004	0	0	188,095	1,051,150
005	0	0	1,962,750	2,048,055
006	0	0	23,200,675	23,238,225
007	0	0	559,646	1,922,048
008	0	0	64,731,971	74,769,904
009	0	0	37,307,889	37,694,266
010	0	0	3,506,422	4,102,539
011	0	0	6,050,030	6,563,908
012	0	0	19,299,493	19,299,493
013	0	0	16,582,073	16,582,073
014	0	0	14,127,835	14,888,684
015	0	0	33,589,847	39,613,621
016	0	0	16,198,080	83,775,178
190	0	0	258,884,606	347,425,691
201	0	0	0	0
202	0	0	0	0
203	0	0	0	0
204	0	0	0	0
209	0	0	0	0
210	0	0	258,884,606	347,425,691

ที่มา : อัทธ์ พิศาลวานิช และคณะ, 2550 .

ภาคผนวก จ

สัมประสิทธิ์ Leontief Inverse Matrix

ตารางที่ จ-1 สัมประสิทธิ์ Leontief Inverse Matrix

กิจกรรม	001	002	003	004	005	006	007	008	009	010	011	012	013	014	015	016
001	1.038	0.003	0.000	0.003	0.026	0.002	0.000	0.016	0.000	0.000	0.000	0.001	0.000	0.001	0.001	0.001
002	0.000	1.001	0.000	0.001	0.011	0.003	0.001	0.027	0.000	0.001	0.000	0.001	0.000	0.001	0.005	0.002
003	0.001	0.002	1.001	0.001	0.001	0.002	0.002	0.002	0.363	0.002	0.001	0.006	0.000	0.009	0.001	0.006
004	0.047	0.027	0.012	1.011	0.007	0.004	0.002	0.014	0.006	0.003	0.001	0.004	0.001	0.004	0.002	0.009
005	0.002	0.002	0.001	0.002	1.053	0.004	0.002	0.019	0.002	0.002	0.001	0.004	0.001	0.003	0.003	0.009
006	0.003	0.004	0.002	0.004	0.098	1.044	0.004	0.246	0.003	0.005	0.002	0.007	0.002	0.007	0.019	0.014
007	0.011	0.014	0.007	0.015	0.013	0.018	1.020	0.024	0.015	0.019	0.158	0.059	0.006	0.029	0.013	0.060
008	0.009	0.013	0.006	0.012	0.414	0.149	0.014	1.307	0.011	0.017	0.008	0.025	0.007	0.025	0.063	0.048
009	0.003	0.006	0.002	0.004	0.003	0.005	0.005	0.005	1.107	0.005	0.002	0.018	0.001	0.026	0.003	0.017
010	0.001	0.005	0.001	0.006	0.002	0.002	0.003	0.002	0.001	1.191	0.001	0.060	0.002	0.003	0.002	0.005
011	0.011	0.016	0.008	0.018	0.030	0.023	0.058	0.055	0.029	0.037	1.191	0.074	0.023	0.069	0.048	0.051
012	0.001	0.001	0.001	0.001	0.006	0.002	0.004	0.002	0.001	0.002	0.001	1.003	0.001	0.016	0.005	0.002
013	0.062	0.083	0.051	0.085	0.128	0.094	0.055	0.152	0.129	0.123	0.026	0.162	1.016	0.080	0.055	0.131
014	0.022	0.033	0.019	0.038	0.022	0.028	0.039	0.032	0.049	0.028	0.014	0.123	0.026	1.114	0.029	0.060
015	0.025	0.036	0.019	0.036	0.028	0.032	0.053	0.046	0.033	0.093	0.046	0.069	0.058	0.067	1.046	0.063
016	0.297	0.385	0.197	0.375	0.243	0.450	0.390	0.475	0.310	0.439	0.190	0.777	0.089	0.605	0.204	1.643
Multiplier	1.532	1.629	1.327	1.610	2.084	1.862	1.651	2.424	2.059	1.967	1.642	2.395	1.234	2.057	1.499	2.118

ที่มา: จากการคำนวณ

ภาคผนวก ฉ
สัมประสิทธิ์การจ้างงาน

ตารางที่ ฉ-1 สัมประสิทธิ์การจ้างงานของจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2547

หน่วย: คนต่อพันบาท

รหัสกิจกรรม	รายชื่อกิจกรรม	จำนวนแรงงาน (คน)*	ผลผลิตรวมภายในประเทศ (พันบาท)**	สปส.การจ้างงาน***
001	การทำนา	1,233	873,779	0.001
002	การทำสวนผลไม้	24,668	1,857,474	0.013
003	การทำสวนยางพารา	134,441	18,848,551	0.007
004	การทำสวนปาล์ม	61,670	188,095	0.328
005	ปศุสัตว์	24,668	1,962,748	0.013
006	ประมง	7,897	23,200,677	0.000
007	การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	3,594	559,644	0.006
008	อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป	24,647	64,731,970	0.000
009	ผลิตภัณฑ์ยางพารา	64,082	37,307,888	0.002
010	ผลิตภัณฑ์ไม้	9,859	3,506,423	0.003
011	ไฟฟ้าและประปา	3,039	6,050,030	0.001
012	การก่อสร้าง	38,140	19,299,495	0.002
013	การค้า	147,473	16,582,072	0.009

ตารางที่ ๑-1 สัมประสิทธิ์การจ้างงานของจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน่วย: คนต่อพันบาท

รหัสกิจกรรม	รายชื่อกิจกรรม	จำนวนแรงงาน (คน)*	ผลผลิตรวมภายในประเทศ (พันบาท)**	สปส.การจ้างงาน***
014	การขนส่ง	25,433	14,127,835	0.002
015	การบริการ	107,150	33,589,845	0.003
016	อื่นๆ	53,872	16,198,078	0.003

ที่มา : * สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

** อัทธ์ พิศาวานิช และคณะ, 2550.

*** จากการคำนวณ สปส.การจ้างงาน = จำนวนแรงงาน / ผลผลิตรวมภายในประเทศ (พันบาท)

ภาคผนวก ข
สัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่ม

ตารางที่ ข-1 สัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่มของจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2547

รหัสกิจกรรม	รายชื่อกิจกรรม	เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทน (พันบาท)*	ผลผลิตรวมภายในประเทศ (พันบาท)*	สัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่ม**
001	การทำนา	212,944	873,779	0.244
002	การทำสวนผลไม้	207,534	1,857,474	0.112
003	การทำสวนยางพารา	3,193,201	18,848,551	0.169
004	การทำสวนปาล์ม	26,938	188,095	0.143
005	ปศุสัตว์	179,571	1,962,748	0.091
006	ประมง	3,093,582	23,200,677	0.133
007	การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	99,884	559,644	0.178
008	อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป	5,497,559	64,731,970	0.085
009	ผลิตภัณฑ์ยางพารา	4,311,458	37,307,888	0.116
010	ผลิตภัณฑ์ไม้	552,816	3,506,423	0.158
011	ไฟฟ้าและประปา	1,514,235	6,050,030	0.250
012	การก่อสร้าง	2,114,062	19,299,495	0.110
013	การค้า	3,029,192	16,582,072	0.183

ตารางที่ ข-1 สัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่มของจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2547 (ต่อ)

รหัสกิจกรรม	รายชื่อกิจกรรม	เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทน (พันบาท)*	ผลผลิตรวมภายในประเทศ (พันบาท)*	สัมประสิทธิ์มูลค่าเพิ่ม**
014	การขนส่ง	2,432,153	14,127,835	0.172
015	การบริการ	13,343,949	33,589,845	0.397
016	อื่นๆ	1,882,770	16,198,078	0.116

ที่มา : * อัทธ์ พิศาลวานิช และคณะ, 2550.

** จากการคำนวณ สปส.การจ้างงาน = เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทน / ผลผลิตรวมภายในประเทศ (พันบาท)

ภาคผนวก ข
ตัวคูณทวิของการจ้างงานและรายได้

ตารางที่ ข-1 ตัวคูณทวีของการจ้างงาน

รหัสกิจกรรม	(1) Employment Coefficients	(2) Direct & Indirect Employment Change	(3) Indirect Employment Change (2)-(1)	(4) I Multiplier Employment (2)/(1)
001	0.00141	0.01858	0.01716	13.15965
002	0.01328	0.02447	0.01119	1.84280
003	0.00713	0.01236	0.00523	1.73291
004	0.32787	0.33373	0.00587	1.01789
005	0.01257	0.01800	0.00543	1.43213
006	0.00034	0.00461	0.00427	13.53187
007	0.00642	0.00941	0.00299	1.46572
008	0.00038	0.00906	0.00868	23.78421
009	0.00172	0.00888	0.00717	5.17233
010	0.00281	0.00730	0.00449	2.59727
011	0.00050	0.00304	0.00254	6.05354
012	0.00198	0.00865	0.00668	4.37784
013	0.00889	0.00983	0.00094	1.10520
014	0.00180	0.00655	0.00475	3.63778
015	0.00319	0.00551	0.00232	1.72719
016	0.00333	0.01061	0.00729	3.19150

ตารางที่ ข-2 ตัวคูณทวีของรายได้

รหัสกิจกรรม	(1) Value added Coefficients	(2) Direct& Indirect Income Change	(3) Indirect Income Change (2)-(1)	(4) I Multiplier Income (2)/(1)
001	0.24370	0.32585	0.08215	1.33708
002	0.11173	0.20632	0.09459	1.84663
003	0.16941	0.21888	0.04947	1.29199
004	0.14321	0.23586	0.09265	1.64693
005	0.09149	0.23091	0.13942	2.52389
006	0.13334	0.25097	0.11763	1.88218
007	0.17848	0.28355	0.10507	1.58870
008	0.08493	0.28064	0.19571	3.30445
009	0.11556	0.28313	0.16757	2.44999
010	0.15766	0.31958	0.16192	2.02706
011	0.25029	0.37563	0.12534	1.50079
012	0.10954	0.32475	0.21521	2.96464
013	0.18268	0.23209	0.04941	1.27046
014	0.17215	0.33639	0.16424	1.95403
015	0.39726	0.47913	0.08186	1.20607
016	0.11623	0.28571	0.16947	2.45804